

Giới thiệu Họa Kiếp Hồng Nhan

Câu chuyện ngôn tình cổ đại không như ý muốn được khắc họa rõ nét trong truyện Họa Kiếp Hồng Nhan của tác giả Lam Diệp. Nhà đế vương định sẵn không có tình cảm. Vị tam tiểu thư dòng thứ chính của Sở tộc vì từ nhỏ thân thể yếu ớt nên được gửi lên thâm sơn vừa tịnh tu vừa chữa bệnh.

Tả thừa tướng lại có hai ái nữ dòng chính vừa xinh đẹp vừa thông minh, tri thư lễ nghĩa đều vẹn toàn nên chẳng ai để ý đến họ Sở còn có một vị tiểu nữ là con gái của nhị đệ tả tướng từ nhỏ đã bệnh tật.

Năm mười sáu tuổi, tam tiểu thư trở về lại được đại bá của mình gửi gắm làm trắc phi nhị vương tử, đã đẩy lên một xôn xao.

Đáng tiếc rằng mối duyên hỉ trong truyện hay lại không thành, nhị đường tử bước lên kiệu hoa, mười dặm hồng trang tiễn đưa làm chính thê còn nàng thì nhận một tờ hồi hôn biến mất khỏi kinh thành.

Dường như không ai còn nhớ đến một tiểu thư hiền lành vô hại không lộ mặt khỏi khuê phòng.

Chiến loạn nổi lên, bắc phương Bích quốc xâm phạm không ngừng, nữ tướng quân Bích quốc Lạc Cơ tài trí hơn người, dũng mãnh thiện chiến, không biết đã lấy đi bao nhiêu quốc thổ.

Đề rồi từ đó: Một tiểu thư đa tình hiền thực bước khỏi khuê phòng, nhắc lên một hồi binh đao loạn lạc. Một vết chu sa làm khuynh tam quốc, bóng lưng thẳng tắp giống như tượng đài ngàn năm.

Vậy mà, điều nàng muốn mãi mãi chỉ là một bông hoa hạnh nho nhỏ đầm mưa cài lên mái tóc, một nụ cười bao dung không đòi cho dù giang sơn có bao xoay vần.

Không cầu ngàn năm, chỉ mong xuyên không được cùng quân trải qua một kiếp như họa.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đông qua xuân về, tuyết đã tan dần, chỉ còn một lớp mỏng nhẹ trắng trắng trên nền sân viện. Có điều trong viện muôn hoa đang dần khoe sắc, cũng không thể giúp cho người trong nhà dính thêm một chút không khí vui mừng.

- Mẫu thân, mẫu thân!

Chẳng phải ngàn sầu tương tư, chỉ có một nỗi nhớ da diết đằng đẵng kéo dài từng năm, từng tháng, từng giờ.

Khinh Nguyệt thối thối bức tranh, trên bàn đầy rẫy mực nhiều màu. Hồng chu sa, bạch điệp, đều là mấy màu cũ kĩ thường thấy. Trong tranh cũng chỉ là một bóng người đó, vẫn không có gì thay đổi.

Tiểu công tử nho nhỏ phấn nộn đang chuẩn bị chạy ào vào phòng, chợt nhớ ra điều gì, lại đứng lại, học bộ dáng trang nghiêm đỉnh đạc từng bước một mà bước vào.

- A Nhạc thỉnh an mẫu thân!

Khinh Nguyệt khẽ cười, ánh mắt cong cong vẫy tay.

- Lại đây.

Chỉ thấy A Nhạc mím môi cười trộm, nhảy tót lên chui vào lòng nữ tử kia, đôi mắt phượng híp lại giống hệt như con cáo con ăn no.

- A Nhạc học xong rồi?

- Xong rồi, xong rồi. Mẫu thân, khi nào chúng ta sẽ khởi hành?

Khinh Nguyệt cười mắng:

- Tiểu quý con, không phải đã nói chờ Họa di của con trở về chúng ta sẽ khởi hành sao? Không chờ được rồi?

- Mẫu thân, Họa di vừa mới về rồi!

Nàng hơi ngần ra, đã thấy trước cửa có tiếng cười trong như chuông bạc, làm bừng lên cả một không gian buồn tẻ.

- Làm sao A Nhạc lại nhanh nhẩu thế này, Họa đi còn chưa kịp thay đồ đâu.

Thanh y nữ tử khuôn mặt đẹp như phù dung chớm nở, hàng mi rợp mắt che đi đôi con ngươi long lanh như sương sớm đập nắng bước vào. Gò má hồng hồng phớt đậm nét mặt của các cô gái thảo nguyên dường như hơi ửng hồng, còn đẹp hơn hoa đào mùa xuân.

- Ngươi đã về.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng tường thuật, không hoa lệ mà chân thật như thế, ánh mắt Tư Đồ Họa vậy mà hơi đỏ lên nhìn nữ tử đang ôm cậu bé kia. Mấy ngày mất phương, giữa trán điểm một vết chu sa, dường như không hề thay đổi chút nào so với quân tử năm đó đã cứu nàng. Chỉ trách, ông trời đổ kị hồng nhan...

- Nhạc nhi, con ra ngoài chơi một lát, Hàn thúc cũng về rồi, còn có một món quà lớn cho con. Họa đi nói chuyện với mẫu thân con một chút nhé!

- Dạ, Họa đi!

Tiểu công tử ngoan ngoãn bò từ lòng mẫu thân ra ngoài. Tư Đồ Họa nhìn theo bóng cậu, khẽ cười:

- Thật đúng là tiểu đại nhân, chỉ có ở chỗ ngươi Nhạc nhi mới giống đứa nhỏ năm tuổi. Bình thường cứ trầm lặng như ông già. Nàng hơi quay đầu ra phía cửa cười nhạt:

- Ta vốn không muốn thằng bé trưởng thành sớm, có điều...Mà thôi, nó chỉ có tình làm nũng trước mặt ta để ta vui. A Họa, chuyện này ngươi đi ngươi thể nào?

- Còn thể nào, chỉ là tiểu tặc ngu xuẩn không đáng ngại. Hân lợi dụng lúc Khã Hân vắng mặt làm xằng thôi. Lần này coi như giết gà dọa khỉ, bọn chúng nên nhớ ngoài Khã Hân ra vẫn còn ta.

- Ha... Ngươi lúc nào cũng vậy.

Tư Đồ Họa hơi nghiêng đầu nhìn nữ tử trước mặt. Tiếng cười ôn nhu cùng chiều này quả thực thảnh thơi vẫn làm trái tim nàng nhảy thót lên cổ họng. Thực giống như là vàng trắng dịu dàng trên thảo nguyên năm đó.

- Ngược lại, ngươi... Mất ngươi... vẫn thế sao?

Nàng rù rì mắt xuống cười mỉm:

- Vẫn thế thôi, ngày một mờ dần. A Họa, giả như mất ta đến một ngày không còn nhìn được gì nữa, chắc ta không thể vẽ tranh cho ngươi rồi.

Tư Đồ Họa dường như cực kì khó chịu trước dáng vẻ này của nàng. Rõ ràng rất buồn, vậy mà còn để ý bông đùa nàng nữa. Từ xưa đã thế, chỉ chăm chăm đùa nàng, nửa thật nửa giả, giảo hoạt cứ như hồ ly.

- Ngươi nhất định không sao đâu. Cho dù lật tung cả thiên hạ, ta cũng sẽ tìm Tiểu thảo cho ngươi.

- Không cần để ý như vậy, mọi thứ đều là duyên phận cả rồi. Tìm được là tốt, không thì thôi. Không cần nuôi hi vọng. Phải rồi, quà của ta đâu?

Thanh y nữ tử dường như vừa bức vừa chán nản, tháo tay nải xuống, lôi ra một bọc nhỏ nhỏ.

Khinh Nguyệt hít hít mũi, thờ dãi thỏa mãn:

- Ôi, thơm thật đấy! Năm, sáu năm rồi mới ngửi thấy mùi này.

- Ngươi, làm sao bộ dạng giống quỷ tham ăn. Rõ ràng đã nói nếu thích có thể cho người tới đem về mà ngươi không chịu còn gì!

Nàng ôm rịt lấy bọc thịt khô, ngân nga than thở:

- Ngươi không hiểu rồi, là ngươi đi mua về cho ta thì là quà phương xa, còn cho người đi mua về sẽ không còn thơm ngon thế nữa. Hơn nữa, nó ngon là do ít được thưởng thức, chứ nếu ngày ngày đều ăn, cho dù có là sơn hào hải vị cũng mất đi hứng thú rồi.

Tư Đồ Họa thờ dãi nhìn nàng:

- Ngươi thế nào cũng nói được. Được rồi, đây là, cái này, ta thấy đẹp nên cầm về. Ngươi nhớ giữ cẩn thận. Ta trở về nghỉ ngơi, hai hôm nữa còn lên đường về kinh.

Khinh Nguyệt gật gật đầu nhỏ, tay mân mê món đồ vừa được tặng. Đó là một ngọc bội bé bé, ngọc là loại ngọc chỉ có ở thảo nguyên quê hương Tư Đồ Họa, lấp lánh ánh tím rất xinh đẹp.

Nàng đưa ngọc bội lại gần nheo mắt nhìn, không được rõ lắm từng nét chạm khắc trên đó, nhưng mà nhìn được cái tua ngọc là kiểu dây tết nhiều màu

sắc đặc trưng, ngụ ý may mắn hạnh phúc. Nàng thở dài cười mỉm, lần lần tháo ngọc bội vẫn đeo bên hông xuống cất đi, buộc tử ngọc bội mới lên, lẩm nhẩm khe khẽ: “Cái tật có mới nói cũ này...”

Gió xuân mon man tràn vào phòng, bức họa đã bị úp vội xuống khi Tư Đồ Họa bước vào hơi hơi lay động. Nàng lật bức tranh lên. Đó là cảnh trời mưa xuân ở kinh thành, bên cầu đá có cây hoa hạnh, dưới hoa hạnh có một bé gái, khuôn mặt mơ hồ không rõ đang hướng về phía trên cầu. Ở đó, chỉ có một đầu tóc đen...

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Quan đạo vắng vẻ lộc cộc chỉ có tiếng vó ngựa nện từng bước từng bước. Mưa mưa phùn vẫn cứ dai dẳng không dứt, không làm người ta ướt quần áo mà cứ dính dính rịn rịn khó chịu. Mà khí lạnh vẫn còn chưa tan hết, quần áo quần dày lại mang đến cảm giác nặng nề.

Trong xe ngựa cỡ lớn có đến ba cô nương và một cậu bé. Sàn xe ngựa lót thảm lông mềm mại ấm áp, còn tiện nghi hơn cả trong nhà.

Lúc này chỉ có một cô nương chừng hai tám hai sáu đang thức – nói là cô nương, vì nàng vẫn búi kiểu tóc của nữ tử chưa xuất giá.

Sở Yến một tay vỗ lưng cho cậu bé phán nộn đang thiu thiu, một tay khê khằng nhặt miếng hương bỏ thêm vào lò sưởi cầm tay cho ấm.

Xe ngựa rất êm, từ chỗ này đến tận bên đều là đường bằng phẳng. Nàng mộng lung nghĩ, có khi Sở Hàn đại ca cũng ngủ gật luôn rồi. Chạy suốt hai ngày liền không thấy có nơi nào dừng chân nghỉ tạm, Sở Phong đại ca lại cũng chưa kịp trở về đổi ca, Hàn đại ca cũng mệt.

Lại nhìn tiểu thư nhà mình điềm tĩnh ngồi thẳng, một bộ dạng quy củ thế kia, có lẽ cũng mệt lắm rồi. Lưng tiểu thư chỉ hơi dựa vào vách xe lót đệm, mắt khép hờ. Thật đúng là không nghĩ tới ngọc nhân vậy mà đang ngủ.

Tư Đồ cô nương trái lại thoải mái gối lên chân tiểu thư ngủ ngon lành. Sở Yến lắc lắc đầu cười nhẹ.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng xôn xao khe khẽ, nàng vén một góc rèm đưa mắt ra nhìn. Là Sở Phong đại ca đã về rồi! Sở Yến mím môi liếc nhìn người đang phong trần mặt mũi, mặt còn đầy râu cười trộm.

Người ngoài xe dường như cảm nhận được, đánh mắt nhìn về, thấy cô nương thanh tú chớp chớp mắt nhìn mình liền nhún lông mày khiêu khích.

Sở Yến chỉ thấy “Bùm” một tiếng, mặt nóng ran, vội hạ rèm xuống, đưa tay lên sờ mặt đã thấy nóng bừng như miếng hương sưởi trong lò. Nàng buồn bực cúi đầu lẩm bẩm: “Làm sao đã sắp già cả đến nơi mà còn bị kẻ kia đùa bỡn...”

Khinh Nguyệt từ lúc Sở Phong trở về đã tỉnh rồi, có điều nàng vẫn ngồi yên. Tư Đồ Họa còn đang cuộn tròn say giấc, lúc ngủ nhìn hệt như con thỏ nhỏ mũm mĩm vô hại, nàng không dám làm ồn cũng không dám cựa mình sợ A Họa tỉnh giấc.

Lúc này nghe người kia lẩm bẩm, nhin không được bật thành tiếng cười khe khẽ, để thấp thanh âm mà nói:

- Ngươi mới bấy nhiêu mà già. Còn chưa có gả cho người ta nữa.

Sở Yến giật bắn, tiểu thư ngồi đối diện đã thức. Lại thấy nàng vẫn rũ mắt xuống, chỉ có hàng mi khẽ lay động và khóe môi mỉm cười nhàn nhạt liền buồn bực:

- Tiểu, à, công tử đã thức giấc rồi? Người nghỉ một lát nữa đi, còn một hôm nữa là tới bến cảng rồi.

Khinh Nguyệt lại hơi vung lên khóe môi. Nàng tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn người kia đang giả vờ trấn định. Đã bao lâu rồi mà hai kẻ này vẫn cứ như mèo vờ chuột, lại vờ như không hề hay biết gì cả: “Sở Phong về rồi?”

Sở Yến cúi đầu vỗ vỗ lưng A Nhạc, rầu rĩ “Vâng.”

Chợt Tư Đồ Họa cựa mình một cái, hai mắt lim dim bĩu môi “Ừm...” một tiếng rồi lồm cồm bò dậy dụi dụi mắt.

- Làm người tỉnh giấc rồi? – Khinh Nguyệt với lấy cái chén bạch ngọc rót một chén trà thơm đưa đến.

- Không phải, ta đói tỉnh, chúng ta chừng nào nghỉ?

Nàng hơi vén rèm lên. Trời đã thực tối, mặt trời cũng trốn dần đi, núi cao rừng rậm hai bên càng làm cảnh vật thêm vắng vẻ. Vậy mà bất tri bất giác nàng đã ngủ cả buổi chiều.

- Bây giờ nghỉ thôi. Đánh thức A Nhạc rồi bảo Sở Phong Sở Hàn tìm chỗ dừng tạm. Có lẽ chúng ta lại phải mành trời chiếu đất nốt hôm nay rồi. Tối mai lên thuyền nghỉ ngơi bù vậy.

Nhạc Dẫn là bị mùi thơm làm cho tỉnh giấc. Dù thế nào đi nữa nó cũng chỉ là cậu nhóc lên năm, trừ hôm đầu tiên có chút háo hức thì những ngày sau đều bị giày vò trên xe ngựa, tất nhiên rất mệt.

Lại thêm ăn lương khô hết cả ngày làm cậu bé vốn được nuông chiều có chút không nuốt nổi.

Chẳng mấy khi có thời gian săn được chút thịt thú rừng, hai mắt Nhạc Dẫn không tự chủ nhìn chăm chăm vào miếng thịt thỏ rừng vàng ươm mà Sở Phong đang nướng dở. Mọi người đều biết nhưng âm thầm nhin cười, sợ tiêu đại nhân xấu hổ.

- A Nhạc, của tiểu thiếu gia!

Sở Phong hào phóng xé phần thịt ngon nhất đem cho kẻ đang giả bộ trang nghiêm. Đi đường vất vả, huống chi tiểu thiếu gia còn chưa đi xa bao giờ. Mọi người đều thương mà không còn cách nào khác.

- Cảm ơn Phong thúc!

Nhạc Dẫn nghiêm trang nhận lấy miếng thịt thỏ, từ từ cắn nuốt. Hắn thích nhất là Sở Phong thúc thúc nướng thịt, hai hôm nay Phong thúc đi trước chuẩn bị thuyền, hẳn đã có chút nhớ hương vị này rồi.

Sở Hàn lặng lẽ ăn một miếng thịt nhỏ xíu rồi lấy lương khô ra ăn.

Đối với phần lớn mọi người đều không thích lương khô lắm, nhưng hắn từng là một quân nhân, lương khô gì đó chính là mĩ vị.

Lại nhìn đằng kia, Sở Phong đang cắn thịt nướng thịt đặt vào khay cho Sở Yến, lại nhìn tiểu thư không thích ăn thịt thú cũng đang gặm lương khô, hắn cảm giác món này không thực sự khó nuốt chút nào. Chỉ ít thì tiểu thư không phải cũng như hắn thôi?

Tư Đồ Họa đã sớm lao đi tắm. Ngay gần đó có con sông nhỏ, nàng tìm được một góc rất khuất, liền ăn vội miếng lương khô rồi đi luôn.

Đến lúc trở về thì mọi người đã ăn xong hết. Khinh Nguyệt để riêng cho nàng một miếng thịt nướng.

Nhạc Dẫn còn nhỏ, sợ sương đêm nên mọi người đều bắt hắn ngủ trên xe ngựa. Sở Yến cũng ở đó dỗ dành A Nhạc.

Nàng cẩn thận nhai nuốt miếng thịt, đảo mắt nhìn quanh. Cho dù thế nào các nàng đi đường có những ba cô nương và một đứa nhỏ, nhìn sao cũng thấy dễ bắt nạt. Nàng cũng phải chú ý một chút, không thể lơ là.

Đằng kia tên hủ nút Sở Hàn đang mãi đờ gọt cái gì đó, Sở Phong cũng đang cảnh giới. Nàng...chắc đang luyện công rồi. Tư Đồ Họa ngửa mặt lên nhìn ánh trăng.

Càng đến gần bến, không hiểu sao nàng càng có cảm giác vàng trắng kia thêm nhiều phần lạnh lẽo đến thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Đến xẩm tối ngày hôm sau, cuối cùng đoàn người ngựa mệt nhọc đã tới bến tàu, trên mặt ai nấy đều lộ ra chút hào hứng.

Con thuyền mà Sở Phong chuẩn bị sẵn cực lớn, cả đoàn người, thêm đến bốn con ngựa và một cỗ xe vẫn còn rộng thênh thang. Thuyền hoa tráng lệ rồi bến thu hút rất nhiều ánh mắt.

Đây cũng là đương nhiên, hiếm khi nào mọi người được thấy con thuyền lớn lại tinh xảo như vậy, chắc chắn tiền thuê không ít chút nào, cũng phải nhà đại phú mới kham nổi, trong khi đoàn người có đến mấy kẻ đường như yếu ớt vô hại.

Cũng không biết có phải người nhà quan gia nào không, nếu không thì qua cảng cũng tốn kha khá tâm tư.

Mặc kệ người ngoài có ý tưởng gì, dù sao mấy người đều chỉ có suy nghĩ lên thuyền là tốt rồi. Ít nhất có phòng nghỉ ngơi, cũng có thể ghé vào mua chút thức ăn tươi ngon.

Nhạc Dẫn còn nhỏ, mấy hôm đi đường mới có chỗ từ té đặt lưng, dùng bữa xong đã ngoan ngoãn quy củ đi ngủ. Ở khoang trước chỉ có mấy người lớn ngồi với nhau hóng gió thưởng trăng. Mấy người lái thuyền không cần ra sức, dù sao trời cũng đã tối, và lại người ta cũng không cần đi gấp, bọn họ không phải nhọc công làm chi.

Mặc dù đúng là cả đám đều tụ tập lại, nhưng chân chính ồn ào là Sở Phong Sở Yến và Tư Đồ Họa. Ba người nô giỡn vui đến quên trời quên đất, Sở Phong còn thỉnh thoảng bị đập cho vài cái, náo động cả khoang thuyền.

Sở Hàn ôm kiếm ngồi yên lặng, thần thái có chút buông lỏng. Khinh Nguyệt lơ đãng nheo nheo ánh mắt nhìn hắn, thật đúng là bộ dạng ngàn năm không thay đổi, còn ít nói hơn cả nàng.

Nàng thu hồi ánh mắt cẩn trọng ôm cây đàn yêu thích, thi thoảng hòa cùng đám Sở Yến trêu chọc vài câu, thi thoảng lại gảy vài dây đàn, dây tơ phát ra tiếng kêu tinh tinh tang tang vui tai.

Mặt sông rộng mênh mang nước, nàng hơi ngẩn ngơ nhớ lại kiếp trước, từ cửa sổ phòng bệnh nhìn ra ngoài cũng có một con sông như thế. Khác chăng là ánh đèn điện hoa lệ nay đã trở thành những chiếc bóng đèn lồng loang loáng dưới mặt sông.

Phải rồi, cũng đã bấy nhiêu năm...

- Công tử, công tử...

Có tiếng gọi khẽ truyền đến, nàng ngơ vờ nhìn bóng dáng Sở Phong mờ mờ bên cạnh: “Hả?”

Sở Phong bắt đầu dĩ thờ dài. Thỉnh thoảng chủ nhân của hắn hồn cứ lơ lửng như trên mây.

- Nhà thuyền bên trái kia ngỏ ý sang xin chén rượu.

Con sông lớn vô cùng, không biết có bao nhiêu nhánh thông thương ra khắp nơi, tụ tập biết bao nhiêu là thuyền, hoa thuyền của cả mấy nước.

Xin thuyền rượu là một tập tục khá hay ở nơi sông nước này. Hoa thuyền lớn tương đương nhau thường ngỏ ý kết giao gặp mặt bằng cách xin rượu, nếu nhà thuyền kia cũng vừa mắt thì sẽ thả tấm ván làm cầu mời bên kia sang tụ tập.

Cũng coi như một nét phong nhã riêng.

Nàng cười nhạt, tay vẫn ôm đàn không buông:

- Mời họ sang đi. Chào một câu cũng chẳng mất gì. A Yến, đem rượu lên.

Sở Yến dịu dàng duyên dáng cúi người lui ra. Sở Phong ra hiệu cho chủ thuyền thả ván làm cầu, cũng quy củ đứng ra phía sau Khinh Nguyệt.

Tư Đồ Họa thu lại ánh cười, ngồi sát lại gần Khinh Nguyệt, đưa tay chống cằm nhìn nàng. Hôm nay Khinh Nguyệt mặc áo choàng thâm sắc, cho dù đang ngồi cũng không cúi ra, chỉ có thể thấy thoáng bóng áo màu trắng ngà bên trong.

Dưới càn cỏ trắng nổi là yếm hầu hơi nhô ra. Nàng bấu môi, ngọc thủ duỗi ra chọc chọc. Có điều chưa kịp đến nơi đã bị người kia giữ lại thờ dài: “Đừng nghịch.” Lúc Vương Hiên bước chân lên thuyền, mỹ cảnh đầu tiên chính là như thế. Sông nước giăng sương có điểm mờ lung, dưới trăng bạc vắng vạc, một đôi bích nhân lặng yên như thế. Có lẽ tịch yên ương cũng chỉ đến vậy mà thôi.

- Công tử, mời ngồi.

Giật mình nhìn lại, bên cạnh đã thêm một bóng dáng yếu điệu nhẹ nhàng. Da thịt như ngọc, ánh mắt trong veo, là một mỹ nhân thanh tú. Vương Hiên cảm thán, thực sự không giống bộ dáng nô bộc thường thấy. Khí độ bất phàm này, cho dù có là tiểu thư công tử đại tộc, chắc gì đã có thể tạo bởi!

Lúc này Khinh Nguyệt mới ngẩng đầu lên. Nàng thần nhiên cười mỉm, gật đầu có lễ với khách lên thuyền, cũng không định đứng lên chào hỏi.

A Thuật đứng sau chủ tử nhà mình, hơi có bất bình nhìn vị công tử kia lễ nghĩa không phải, tiến một bước định bóng gió một phen. Đã thấy Vương Hiên nhẹ nhàng đưa tay ngăn lại, sáng khoái bước tới vài bước, phất áo ngồi xuống.

Sở Yến lặng lẽ nâng chén ngọc màu hổ phách rót chén một chén đầy, ống tay áo tỏa hương thơm dịu dàng lễ độ đặt trước mặt Vương Hiên.

- Công tử mời dùng.

Khinh Nguyệt này giờ vẫn mơ màng hơi hé môi đậm cười:

- Đường xa mưa nắng, không kịp chuẩn bị rượu ngon, công tử mời dùng.

Cũng không hỏi quý danh.

Wang Hiên thờ dài cười ha ha một tiếng, hòa cùng âm thanh huyền ảo trên sông nghe có vẻ xa xôi, tay phải nhắc chén rượu tinh tế ngắm nhìn.

Chén rượu tinh mỹ vô cùng, chạm khắc đơn giản mà có nét cổ kính. Lại nhìn kĩ, này không phải đang phát sáng hay sao?

- Ôi chao, lại là Lan Lăng mỹ tửu. Bình thành Vương Hiên hôm nay thực nhậ được món hời, quả thực là rượu ngon tuyệt phẩm.

Khinh Nguyệt cúi đầu, người này cũng là một kẻ phong lưu, bèn chợt cất tiếng cười thanh duyệt thần nhiên. Rượu ngon, là đang nói rượu hay người?

- Có thể đem ra mời quân tử, rượu ngon đến mấy Nguyệt Duy cũng không hà!

Vương Hiên thăm giật mình. Nguyệt Duy này liệu có phải là người đó hay không? Truyền rằng ba năm về trước, một bức cảm tú họa đồ vang danh tam quốc. Duy lang* không họ hành tung thần bí, cưỡi ngựa bắn cung tinh thông, đồn rằng diện mạo phong lưu lại có tài uyên bác.

Năm đó thiếu niên phong thái như ánh dương, không biết đã làm mê đảo bao nhiêu tiểu thư nữ sĩ. Rồi bỗng dưng lang quân biến mất, chỉ để lại một bức cảm tú họa, bao nhiêu vương tộc bí mật truy tung đều không thấy nửa bóng dáng, làm cho nhiều nữ đệ tử trái tim tan vỡ.

Vương Hiên cũng coi như một danh sĩ, nhưng ba năm trước, khi cái tên Duy lang kinh thành vang danh thì hắn còn chưa xuất sĩ, vẫn là một đệ tử Vương gia chật vật tìm chốn đặt chân vào đám danh sĩ đệ tử kinh thành.

Thăng thốt ngẩng đầu, lang quân dung mạo như ngọc, một vệt chu sa mảnh mai giữa trán, mắt phượng mông lung hàm chứa ý cười thần nhiên. Đạm nhạt như trăng, lại cũng như nước trong vắt như nước ở đầm sâu, yên tĩnh đến cực hạn.

Khí độ thế này, liệu trên đời có còn một Nguyệt Duy nữa hay không?

Chỉ là, ánh mắt Vương Hiên không tự chủ nhắm lại. Quân tử bậc này, vậy mà tay ngọc lại đang hơi hua tìm chén rượu. Nếu thực là Duy lang kinh thành, vậy đôi mắt đó, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

*Duy lang: Một cách gọi công tử thời đó, là kiểu gọi tắt từ chữ Lang quân bằng cách dùng tên ghép với chữ lang. Thường dùng trong giới danh sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Ngẩn ngơ một hồi, bên tai truyền đến vài tiếng tinh tang làm Vương Hiên bừng tỉnh. Hắn đưa mắt ngược nhìn lên một lần nữa, thì lại vô tình thấy cây cỏ cảm nắng vẫn đang ôm.

Thân cảm làm bằng gỗ ngô đồng, còn là đồng bạch, chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra. Tương truyền Duy lang bình sinh bên người luôn có hai vật là cổ cảm bạch đồng, roi bạc cừ khúc. Nếu không phải cảm thì chính là roi.

- Vương công tử sao vậy? Đường như có điều gì trở ngại? Cảnh đêm trên sông đẹp đến vậy, tội gì bỏ phí giây phút phong lưu?

Nhận ra sự luống cuống của mình suốt từ lúc lên thuyền, Vương Hiên không khỏi cười khổ trong lòng. Lại nhìn đến âm thanh réo rắt như chuông bạc kia, chính là thanh y nữ tử vẫn không nói gì.

Nàng mặt mày như họa, khác hẳn vẻ đẹp của tiểu cô nương bưng rượu khi nãy, quả thực là nét đẹp mặn mà. Lông mày không phải thon mảnh như lá liễu, mà là loại lông mày đậm nét, lại mang nhiều phần khí phách. Loại tư thái này, giống như một nữ chiến binh hơn là tiểu thư khuê phòng, nhưng lại không mất đi vẻ đẹp mờ ảo thắm nồng.

Quả là tài tử giai nhân tác thành.

- Tiểu thư nói phải.

Nói rồi cảm ly rượu lên sáng khoái cạn chén.

Từ Đồ Họa cười mồm mỉm, đôi mắt long lanh cong như vầng trăng khuyết hơi híp lại, liếc đến bên hông Vương Hiên, túi thơm kèm ngọc bội trắng nõn, rồi dời mắt đi, nét cười càng thêm sâu như mặt hồ thu.

Ngọc thủ bắt được ly rượu, Khinh Nguyệt thờ dài. Đôi mắt ngày một yếu đi, bây giờ còn thấy mờ mờ, qua một thời gian nữa chắc không vẽ được nữa rồi. Nói cam lòng là không thể nào, nhưng mà đến đâu hay đến đó vậy.

Nhân lúc đôi mắt còn chưa hồng hẳn nàng còn phải nhanh chóng tìm được phụ mẫu cho A Nhạc nữa. Có điều đi về phương Nam lộ trình thật xa, không biết còn kịp hay không.

Chợt lòng bàn tay truyền đến một trận tê ngứa, nàng hơi nghiêng đầu sang.

Vương Hiên... Vương Hiên sĩ tử Vương gia, trong kinh thành cũng có chút nhân khí, đạt được sự tán đồng của nhiều thế gia môn đệ. Có điều người này lại không có võ, giỏi về văn thơ phong lưu cuồng dã. Khinh Nguyệt hơi lắc đầu.

- Vương công tử chuyển này ra ngoài lịch lãm hay sao?

- Đúng vậy, ở lâu một chỗ không thể tăng kiến thức, lần này Hiên đi đến phía Tây học hỏi, cảnh mai trong tuyết ở Hồ thành quả thực như họa, không uổng một phen.

Vương Hiên cẩn trọng dè dặt trả lời. Tính tình hắn vốn có điểm tiêu sái, nhưng người trước mắt là một truyền kỳ, cho dù đậm mực như trúc cũng khiến hắn có điểm hồ thẹn, cảm giác áp lực nặng nề.

Khinh Nguyệt nhớ đến hoa mai Hồ thành. Quả nhiên là mong manh như thủy tinh dễ vỡ, đọng tuyết vào thực sự đẹp như tiên cảnh. Nhưng mà... Đây là nếu không phải những bông mai đó, nhiễm huyết đỏ tươi thê lương.

Sĩ tử phong lưu, không biết đến nỗi đau của bá tính, chỉ chìm trong xa hoa hào nhoáng, trọng văn khinh võ. Đến lúc loạn lạc, rốt cuộc dân chúng sẽ đi về đâu?

Ánh mắt nàng trầm xuống che giấu đau thương, băng quơ hỏi một câu:

- Không biết Vương công tử nghĩ gì về võ tộc kinh thành? Duy đã lâu không trở về, thực không rõ thời cuộc.

Vương Hiên nghe tới võ tộc, nghĩ đến Mẫn gia Mẫn tướng quân, lại nghĩ đến binh bộ Trầm đại nhân, hơi hơi có ý khinh thường mắng phụ. Đang định mở miệng mới nhớ ngồi trước mặt mình chính là thần tiên công tử văn võ song toàn. Năm đó roi bạc cửu khúc, hân huyết bảo mã tiêu sái rực rỡ như thế, chỉ có Duy lang một thân võ nghệ lại vẫn không nhiễm bụi trần.

- Võ tộc mấy năm gần đây quật khởi. Hiên không rõ lắm, nhưng mà địa vị của Mẫn tướng quân vẫn sừng sững. Mẫn thị Tứ lang và Mẫn thị A Linh đều theo nghiệp binh đao của Mẫn tướng, trên tay nắm quân đội đông phía Nam.

- À, Mẫn tướng...

Cảm nhận được vị trước mặt có hứng thú, Vương Hiên chỉ hận không thể đào hết hiểu biết về các võ tộc ra kể. Tiếc là trước nay hắn đều không ưa võ phu thô tục, rốt cục vất óc cũng không nhớ được mấy.

- Hoàng thượng thân thể yếu đi nhiều, quân đội phía Tây gia cho Trầm đại nhân và Viễn hầu phủ cùng nhau cai quản. Trên thực tế thì cũng là Viễn hầu phủ nắm giữ cả thôi, Trầm đại nhân kia vốn là môn sinh của Cơ Túc hầu gia.

Khinh Nguyệt nhăn mày. Vốn nàng cũng biết là vậy, nhưng đến một người ngoài cuộc cũng nhìn ra quân đội chỉ phía Tây đều nằm trong tay hầu gia thì lại khác.

- Ô. Duy cũng lâu không trở về, trong kinh lại thay đổi nhiều như vậy. Vốn cũng thực muốn tìm người tài luận bàn một phen, chỉ tiếc đôi mắt này không nghe lời.

Tiếng cười thanh duyệt làm Vương Hiên thở dài. Một nam nhân hoàn mỹ như thế, cuối cùng lại có khuyết điểm lớn thế này. Quả thực ông trời không có mắt. Hắn muốn cảm thán một câu, lại sợ bản thân thô thiển nên dè dặt.

- Phải rồi, nhị vương tử nếu thành uyên ương với Cơ Hy tiểu thư, không phải cũng sẽ coi là một nửa chủ tử của quân đội phía Tây sao.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Vương gia của hắn cũng coi là môn đệ to lớn, một số chuyện thế này rỉ tai nhau cũng không phải bí mật.

Chỉ là Khinh Nguyệt nghe đến nhị vương tử, liền giật thót, Tư Đồ Họa từ đầu đến cuối thủy chung mơ màng ngăm trắng như có như không véo nhẹ tay nàng một cái mới làm nàng bừng tỉnh.

Hai năm này công việc bề bộn, nàng chỉ chú ý đến bố cục quân đội và biên cương loạn lạc, ngược lại có tin gì về phong hoa tuyết nguyệt đều hữu ý vô ý bỏ qua không đọc. Lại không ngờ nhị vương tử đã đánh chủ ý đến Cơ Hy và quân đội mà Cơ Viễn hầu phủ nắm trong tay.

Phải rồi, nam nhân kia kế mưu chông chắt, tuy khinh thường võ phu nhưng cũng hiểu có võ mới có thực quyền.

- Nhị vương tử ư? Nhớ hai năm trước Duy rời đi, không phải nhị vương tử đã kết thân cùng Sở tướng* hay sao? Vị Sở nhị tiểu thư kia quả thực là giai nhân một cõi.

Hắn cười rộ lên không cho là đúng:

- Duy lang vốn là quân tử, chuyện phong hoa lại không màng. Nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện thường tình, huống chi vị Cơ tiểu thư kia không hề kém cạnh nhị vương phi. Theo Hiên thấy, chắc là không bao lâu Cơ thị A Hy sẽ trở thành nhị vương tử trắc phi, cao hơn chút, binh thế cũng không thành vấn đề.

Khinh Nguyệt cười cười phụ họa, đôi mắt hơi mơ màng lại rũ xuống, lông mi che đi ánh sáng. Loại chuyện này một sĩ tử như Vương Hiên cũng không biết được bao nhiêu, liền nhanh chóng cho qua.

Những chuyện thế này quả thực Vương Hiên không mấy để tâm nên cũng không rõ ràng, chẳng qua vì Khinh Nguyệt hữu ý đề cập nên mới cố gắng nhớ

ra. Lúc này thấy nàng dòi đề tài, liền vui vẻ rạo rức luận thi luận họa.

Rượu Lan Lăng quý giá rót không ngừng, Sở Yến Sở Phong không biết đã đi đâu. Tur Đồ Họa mặt mày tươi tắn duyên dáng bởi rượu, lại được Khinh Nguyệt đàn tặng một khúc Dương xuân bạch tuyết, kích động đến mặt đỏ bừng, chọc cho Tur Đồ Họa cười không ngừng.

Sở tướng: Tướng ở đây là tể tướng nhất phẩm quan văn, phân biệt với tướng quân là quan võ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Buổi sáng, Vương Hiên tỉnh dậy, mày kiếm cau chặt. Đầu hấn đau nhức như muốn nứt hấn ra. Mở mắt, vẫn là trong phòng nhỏ trên hoa thuyền. Hấn thở dài ngồi dậy xoa thái dương đau nhức, đây là hậu quả của việc uống nhiều quá. Bình thường thì mỗi lần hội hoa luận tài, trà rượu không thiếu, nhưng đây là lần đầu hấn uống nhiều đến thế, huống chi là rượu nặng như vậy.

Không nhớ mình làm thế nào để trở về, Vương Hiên kéo người dịch ra khoang thuyền. Gió nhẹ dịu hui thổi, mặt nước tĩnh lặng nên thơ, khác hẳn với vẻ nhộn nhịp tối qua.

Trong không khí còn vương mùi thanh tân của mùi xuân và sức sống, hai bên có những con thuyền lớn nhỏ không đồng đều cũng đang trôi lững lờ. Hấn hơi hốt hoảng, lại nhớ đến nụ cười mặn nồng của thanh y nữ tử yếu điệu lại không mất anh khí, nhớ đến nụ cười thân nhiên đậm như nước của nam tử trường bào thâm sắc, dường như đều là mộng.

Phải rồi, nếu không phải đầu còn đang ong ong, chắc chắn hấn sẽ nghĩ đêm qua đều là một giấc mơ hoang đường.

Tiểu nô tài A Thuật khẽ khàng bưng chậu nước ấm, hơi hắng giọng đánh thức chủ tử. Không có cách nào, trên thuyền dù sao cũng không phải đất liền, phòng ốc không có cửa mà chỉ ngăn với khoang trước bằng bức bình phong lớn.

- Vào đi.

A Thuật nhẹ chân bước vào. Là nô tài bên Vương Hiên lâu năm, hấn biết chủ tử mình không thích quá ồn ào.

- Công tử, người rửa mặt trước, nô tài sẽ bưng cháo lên ngay.

- A Thuật, hôm qua ta về thế nào?

A Thuật nhớ tới ngày hôm qua, chủ tử nhà mình say trái say phải, cười ngây ngô túm chặt lấy áo choàng của vị kia mà rùng mình. Thật đúng là lần đầu công tử luống cuống như vậy.

- Dạ. Công tử người say không về được, vị kia sai Sở Hân đại ca đưa người về thuyền.

Nhắc tới Sở Hân, ánh mắt A Thuật dường như hiện chút ánh sáng. Vương Hiên buồn cười nhìn tiểu nô lâu linh:

- Sao nào, vị Sở Hân kia làm gì ngươi rồi? Mở miệng liền gọi đại ca.

Hấn hơi ngượng ngừng gãi đầu cười hắc hắc:

- Cũng không phải. Sở đại ca rất lợi hại, hai tay kẹp cả công tử và nô tài mà vẫn bay qua bay lại được, đưa chúng ta về.

- Bay qua bay lại?

Vương Hiên cau mày. Hấn là văn nhân nhưng cũng biết sơ sơ. Sở Hân kia là hộ vệ bên người Nguyệt Duy công tử, có lẽ là mới thu về trong hai năm này thôi.

Đêm qua hấn tuy vui vậy tri kỷ, nhưng cũng kịp đánh giá qua đội ngũ của Duy lang.

Nam nhân kia một mực đứng phía sau chủ tử, kiếm chẳng rời thân. Ánh mắt lợi hại sâu như đầm nước lộ ra sắc bén. Lại thêm bản lĩnh lớn như vậy, tuyệt không phải vật trong ao, cho dù là nhất đẳng thị vệ của vài vị vương tử cũng không bằng.

Người như thế lại là một hộ vệ. Cho dù vị kia có là công tử kinh diễm bốn phương, nhưng bề ngoài là người không màng thế sự.

Thực là không màng thế sự ư?

Hắn không thích võ phu, không thích quân đội, không thích quyền lợi, càng không thích máu tanh. Nhưng thân bất do kỷ, biên cương không ngừng truyền đến tin tức lớn nhỏ, cho dù muốn giả điên cũng không thể.

Phụ thân là bàng chi, không phải dòng chính, nhưng năng lực rất được thừa nhận. Hắn từ nhỏ vật lộn giữa đám đệ tử gia tộc, đạt được ngày hôm nay không phải nói chơi. Cho dù quả thực không muốn quan tâm, nhưng từng động thái của bên trên đều ảnh hưởng lớn đến sĩ tộc.

Vương Hiến thờ dài, ánh mắt sâu xa. Nguyệt Duy công tử, trước nay vẫn là truyền kỳ, không phải chỉ bởi văn võ song toàn, hắn còn có tâm trí bất phàm. Không kiêu ngạo không siểm nịnh, đậm nhạt mà vẫn để cho người ta kính sợ.

Người như thế, sinh ra để thống lĩnh. Lần này vô tình gặp gỡ, không biết là phúc hay họa, chỉ ít cũng sâu sắc làm hắn hiểu, kinh biến, sắp tới rồi.

Lại nói đến Khinh Nguyệt, đêm qua vô tình biết được thế cục trong kinh, không biết nghĩ gì, liền cho thuyền khởi hành cấp tốc. Lúc này đã sớm cách xa Vương Hiến một khoảng lớn.

Đứng ở mũi thuyền trên lầu hai, nàng đưa mắt ra xa. Đôi mắt nhìn được mờ mờ giống như có sương che phủ.

Sở gia đánh cuộc vào nhị đường tử, hay nói cách khác, là cược cho nhị vương tử. Cơ Mặc Lưu làm người khôn khéo tâm cơ, không ngờ lấy được Sở Khinh Vũ rồi, còn có cách làm Cơ Hy xoay vòng quanh. Phù Viễn hầu là thân vương được phong từ thời lập quốc, vẫn đòi đòi truyền xuống. Không phải hoàng thân, mà còn có thực quyền hơn cả hoàng thân.

Tư Đồ Họa buông dù, với tay lau đi mưa xuân lất phất:

- Nghĩ gì mà nhập thần như vậy?

Khinh Nguyệt tiếp được cây dù, giấy quét dầu không thấm nước, đưa tay che cho cả hai người:

- Không có, sao không tranh thủ nghỉ ngơi thêm chút nữa.

- Đã giờ nào rồi, người lại thức trắng đêm. Đến, ăn sáng thôi.

Bên trong khoang thuyền mùi thơm tỏa ra bốn phía. Khinh Nguyệt cười:

- Mì tay kéo? Hôm nay Sở Phong vào bếp à. Ta lại có lộc ăn.

Sở Yến từ đằng sau đi tới, than thở:

- Người chỉ thích ăn. Mau vào trong ăn sáng kéo người.

Khoang thuyền ấm áp, tiếng cười của Nhạc Duẩn lạnh lạnh trong veo. thấy nàng đi vào, thằng bé ngẩng lên cười híp mắt:

- Mẫu, à, phụ thân, mau ăn sáng.

Từ lúc lên đường, nàng đã đổi nam trang, cũng dặn A Nhạc đổi cách gọi. Thực ra nữ hay nam không quá quan trọng, thời đại này không giống phong kiến phương Đông nam vi thượng nữ vi hạ, chẳng qua bản thân nàng cần thêm một cái thân phận để dễ hành động mà thôi.

Nàng đậm cười, khoe môi cong lên:

- Ủ, A Nhạc ăn đi.

Sở Phong múc ra một tô mì đưa cho nàng, lại rưới thêm ít nước tương. Sở Hàn đã lại đi làm việc, nhiều người như thế vào kinh thành, một mình Quân Tinh lo không xuể.

- Sở Phong, dự tính tốc độ này chừng nào chúng ta sẽ vào đến kinh thành?

Sở Phong do dự, suy nghĩ trái phải, cuối cùng không chắc chắn lắm:

- Hắn là...năm sáu ngày? Trên thuyền có khá nhiều đồ, hơn nữa chúng ta sẽ mất một ngày để thông quan và sắp xếp nhân thủ.

Nàng hơi híp mắt, năm sáu ngày không ngắn cũng không dài, đủ để làm một số chuyện. Lót đường trước khi trở về, chừng đó thời gian vừa đủ.

Cơ Hy, Cơ Hy. Nữ nhân này tâm cơ sâu không thấy đáy, cũng là một bậc nữ trung hào kiệt. Không biết ván này nàng ta sẽ cược vào đâu? Viễn hầu phù to lớn như vậy, ít người biết, thực quyền không nằm trong tay hầu gia, càng không ngờ được, chủ tử chân chính lại là... Cơ Hy.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Vì đầy nhanh tốc độ, ngày thứ năm mọi người đã đặt chân đến ngoại ô kinh thành, dự định trưa mai có thể vào thành. Ngoại ô hẻo lánh, buổi tối im lìm, chỉ nghe văng có tiếng chó sủa. Màn đêm đen đặc không một ánh đèn le lói.

Sở Yên châm thêm dầu thấp, đã là giờ Hợi canh ba, căn nhà nhỏ vùng ngoại ô này chỉ có phòng tiểu thư còn sáng đèn. Khinh Nguyệt ngồi trầm ngâm tĩnh lặng nhìn tờ giấy trong tay. Đây là thư vị kia vừa gửi đến, muốn nàng nháo chuyện càng lớn càng tốt.

Nháo? Nháo thế nào? Muốn nàng đi dụ dỗ Cơ Mặc Lưu hay Cơ Hy? Vị kia vẫn như thế, thường xuyên lo lắng những thứ lật vạt trước mắt. Rốt cuộc nên làm sao để vẹn đôi bên?

- Công tử, Hàn đại ca về rồi.

- Cho vào.

Tay ngọc kẹp lá thư, Khinh Nguyệt đưa vào ánh lửa le lói trên cây đèn. Lửa nhỏ bùng lên, nhanh chóng nuốt trọn tờ giấy trắng tinh thơm mùi hoa đào. Không khí có mùi khét nhẹ hòa cùng mùi hương gay mũi.

Sở Hàn nặc một thân hắc y đi nhẹ vào. Hắn vừa mới an bài hướng đi cho mấy giáo quân, phong trần mệt mỏi.

- Công tử, đã an bài xong. Ở cánh nam hơi rắc rối, mấy hôm nay tra xét nghiêm ngặt, thuộc hạ đã tự chủ trương san đều sang phía đông và bắc.

Khinh Nguyệt đôi mày chợt nhíu lại. Phía nam là chỗ Mẫn lão tướng quân cai quản, có chuyện gì mà nàng lại không biết?

- Phía nam có chuyện gì?

Sở Hàn nhớ lại mấy lời đồn nghe được, có điểm hồ nghi:

- Nghe nói là có buôn lậu muối.

Nàng cả kinh, trong đầu nghĩ đến không biết bao nhiêu khả năng. Buôn lậu muối? Tuyệt đối không thể, mấy đường muối đều do triều đình trực tiếp quản lý. Vậy tại sao Mẫn tướng quân lại nói dối? Trong đầu nàng xẹt qua ánh sáng gì đó, rốt cuộc lại không bắt được.

Thờ dài gật đầu:

- Được rồi, người lui xuống đi.

Ánh trăng rằm trong trẻo như thủy tinh, mà lòng nàng rối như tơ vò.

Tháng hai đầu xuân, dương liễu xanh rì.

Hoa nở trắng trời xuân, kinh thành người dạo chơi đông như mắc cửi, tiếng trúc reo du dương trong gió.

Mưa xuân vẫn lất phất, nhưng không làm ướt áo ai, cũng không cản được từng tốp tiểu thư công tử du xuân. Trời còn hơi lạnh lạnh càng lưu giữ lâu hơn hương sắc hoa mai thơm dịu dàng. Mặt hồ mờ ảo như sương như khói, con thuyền hoa lệ chậm rãi du đăng.

Trên thuyền, một đôi nam nữ ngồi đánh cờ. Nam tử áo màu thiên thanh, khuôn mặt sắc bén giờ cũng lộ ra chút chịu đựng. Nữ tử mặt mày cũng coi như thanh tú, duy có đôi mắt dài ướt rượt ngọt ngào làm cả người tăng vài phần vũ mị xinh đẹp. Nàng khẽ cảm quân cờ trắng ấm bằng ngọc đặt xuống, cười duyên:

- Nhị vương tử, xem ra ván này A Hy thua mất rồi.

Cơ Mặc Lưu trầm ngâm nhìn ván cờ đen trắng đan xen, thế cục như đã định rõ, nhưng lại như không phải. Có chút ý tưởng gì đó, mà hắn lại không kịp bắt lấy.

Cơ Mặc Lưu thở ra, cười dài:

- A Hy khiêm tốn rồi.

Cơ Hy mắt cười cong cong dịu dàng thu thập tàn cuộc. Nhị vương tử vốn ít nói, ngày hôm nay có hẹn du hồ, đếm ra đây là câu thứ tư.

- Nhị vương tử, người đang sầu não chuyện gì chăng?

Hắn nheo mắt, nhẹ nhàng nhìn ra, bóng nước nổi trắng mặt hồ, từng cơn gió lạnh thổi ùng ùng đưa mảnh trúc. Thế cục bầy bồ đã lâu, chỉ còn chờ gió đông, vậy mà ngọn gió đông Cơ Hy này vẫn như có như không đùa giỡn. Chẳng lẽ lâu như vậy, giai nhân vẫn không hiểu ý hắn thật sao?

- Cũng không có gì, chẳng qua ta đang nghĩ đến chuyện muối lậu mà thôi.

Cơ Hy tay dừng một chút, ánh cười bỗng chợt lóe lên trong đôi mắt hoa đào long lanh, chỉ chợt lóe, sau đó lại dâng lên nỗi sầu lo khó tả.

- Mùa xuân công việc đình trệ, quan binh lơ lửng, đúng là thời điểm tốt để gian thương hoành hành. Có điều dù thế nào nhị vương tử cũng nên giữ gìn sức khỏe.

- A Hy, nàng vẫn cứ gọi ta là nhị vương tử mãi thế sao?

Cơ Hy ngượng ngùng cúi đầu, hai bên tai nổi lên ửng đỏ:

- Luru lang?

(Luru lang? Nguru lang? Ôi, cần trong sáng một chút...)

Nam tử hài lòng cười:

- Cũng được, thực ra ta càng mong nàng gọi ta một tiếng Hạo Khanh.

Cơ Hy cười cang ngượng ngùng, sắc đỏ tràn cả trên khuôn mặt thanh tú, phối với một thân hoàng y tươi sáng quả thực trong trẻo dịu dàng như nước.

Cơ Hy nhìn thất thần, trong đầu lại hiện lên một bóng giai nhân khác. Váy áo thạch lưu rực rỡ, nụ cười tươi tươi tấn bồng bồng sức sống. Tiểu nha đầu xinh đẹp ngẩng đầu nhìn hắn cười tươi lộ nụm đồng tiền, bàn tay mập mạp hơi nín ả hắn:

- Hạo Khanh ca ca, Hạo Khanh ca ca, sau này nhất định huynh phải gả cho ta đấy!

Cậu bé phấn đấu ngọc mài chấp hai tay sau lưng, ho khò khè cau mày, có điều khóe môi đã nhếch lên thật cao:

- Không phải ta gả cho muội, mà là muội gả cho ta! Yên tâm, sau này ta nhất định cho muội mười dặm hồng trang, cả đời chỉ thương mình muội!

Chuyện xưa như trang sách cũ, khuôn mặt rực rỡ ngây thơ tươi sáng kia hóa thành khuôn mặt đẹp đến kinh thế hãi tục nhạt nhòa đầy nước mắt, nữ tử đứng trong mưa ngẩng đầu cười dài thê lương.

Tim, dường như bị ai thắt chặt.

Giống như trong vô thức, hắn bật thốt lên:

- Nàng thích mưa?

Cơ Hy ngờ ngác, lại bật cười:

- Không có mưa, làm sao trăm hoa đua nở. Mưa xuân lát phát hoa thủy tiên dịu dàng, mùa hạ hoa sen thơm ngát, đều là mỹ cảnh nhân gian.

Khuôn mặt hắn tái nhợt, bên tai lại vẳng tiếng hờn dỗi: “Muội ghét mưa lắm, mỗi lần mưa quần áo sẽ dính lại thật khó chịu, mỗi lần mưa tiểu đầu tử ngoài phố sẽ không thể bày hàng bán hồ lô, tiểu đầu tử và mẹ hắn sẽ đói. Mỗi lần mưa A Nguyệt sẽ rất đau rất đau, khuôn mặt trắng bệch còn ho ra máu. Muội ghét mưa!”

Quả nhiên là không thể giống nhau...

Cơ Hy không hiểu sao cảm giác được không khí hơi trầm xuống, trong mắt thanh y nam tử nồng đậm đau thương.

Kẻ bạc tình bạc nghĩa này, còn có thể đau thương?

Con thuyền nhỏ đơn sơ đi chậm chậm bên cạnh im lìm. Kinh Nguyệt nhắm mắt nằm trong khoang, mảnh trúc che kín, hương trà tỏa ra ngào ngạt, xen lẫn hương hoa thoang thoảng trong tiết mưa se lạnh, mê hoặc lòng người.

Bên tai truyền vào tiếng nói chuyện không sót tiếng nào. Nàng hơi nhếch môi cười lạnh. Nếu đã không nở, tại sao còn làm như thế?

Ngày đó mười dặm hồng trang chấn động kinh thành, Tập tục yêu cầu phải khóc xuất giá, mà đệ nhất mỹ nữ kinh thành vẫn cười tươi như ánh mặt trời lưu riu bên tai: “A Nguyệt A Nguyệt, làm sao khóc được bây giờ, ta thật vui, có thể gả cho Hạo Khanh ca ca, ta khóc làm sao được bây giờ?”

Chớp mắt đã quên.

Nam nhân quả nhiên bạc tình. Chỉ thấy người mới cười, ai còn thấy người cũ rơi lệ? Là ai hẹn ước đời đời kiếp kiếp, cuối cùng lại rời xa.

Cơ Mặc Lưu, tốt nhất người đừng khiêu chiến giới hạn của ta!

Con thuyền nhỏ đơn sơ trôi dạt xa xa, chỉ để lại hương trà Qua Phiến thanh nhã thơm lòng. Nam tử lái thuyền im lặng giấu khuôn mặt dưới nón toại, bàn tay nắm lại đến trắng bệch, ẩn ẩn đi vào màn sương lãng đãng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tể tướng phủ có một căn khách phòng dựng bằng trúc đơn sơ, từ khi nhị tiểu thư Sở Khanh Vũ rời đi, thì không còn ai bước chân đến đây nữa.

Cửa viện có cái bảng nhỏ nhỏ đề hai chữ Nguyệt viên hơi xiêu vẹo, nhìn ra được là nét bút trẻ con, bụi đã bám làm mờ cả chữ.

Hoa đại đầy sân, cỏ xanh biếc mọc cao nửa người.

Khinh Nguyệt nhẹ chân mở cửa bước vào. Một tầng bụi thật dày bốc lên, cánh cửa “kèo kẹt” hai tiếng rín rít như tiếng xé vải. Vốn là nơi lớn lên từ bé, cho dù có nhắm mắt lại nàng cũng hình dung được khung cảnh ra sao.

Hai cái bàn con, bên trên hầy còn nghiên mực đã sớm khô cạn. Bình hoa cắm mấy cành xơ xác héo rũ phát phơ, không thể nhận ra ban đầu nó là cành đào rực rỡ.

Bên trong bình phong có cái bàn trang điểm nhỏ, một cái giường cũ kỹ. Khinh Nguyệt bước lại gần giường, với tay kéo cái gối ra, lần tìm một góc gối rồi rút chỉ. Trong gối chỉ có một mảnh giấy mỏng tang hơi nhàu nát cũ kỹ. Nàng cất vào ngực rồi khẽ chân bước ra ngoài.

Nắng nhạt đến mức gần như không thể nhìn rõ. Cây tử đằng trước viện đã nở ra những chùm hoa tím biếc xinh đẹp. Một trận mưa ủa tới, tử đằng mỏng manh run rẩy toi bời.

Khinh Nguyệt quay đầu lại, neho mắt nhìn góc tử đằng. Dường như có găng xuyên qua thời gian để mơ một con mơ không tỉnh. Dưới gốc cây, một tiểu cô nương xinh đẹp như họa, tiếng nói riu rít như hoàng oanh, một cậu bé áo xanh mặt mũi nghiêm trang tâm tư giáo hoạt, một tiểu nương ánh mắt bất đắc dĩ an tĩnh ngồi ăn vặt, lại thêm một bóng áo trắng ở xa xa ôn hòa dịu dàng nhìn về phía họ.

Khinh Nguyệt quay đầu đi, mưa lại rơi dày.

Trong căn phòng đốt than bạc ảm áp, một nữ tử tóc xõa tung ghé người trên nhuyễn tháp. Khinh Vũ quần chiếc chăn lụa mềm mại, ánh mắt tan rã thần thờ. Hương thơm trong phòng tỏa ra, nồng đậm, ngọt ngào mà nát rữa.

Lâu lắm rồi giấc mơ kia mới trở về, quán quanh giấc mộng triền miên.

Bỗng nàng thét chói tai, hắt tung chăn chạy ra ngoài. Thị tỳ kinh hồn táng đảm thấy vương phi đầu tóc rối bù, chỉ khoác áo mỏng thét không ngừng.

- Tử đằng, tử đằng...

Một thị nữ cuồng quít khoác chiếc áo lông trắng cho nàng: “Vương phi, vương phi, tử đằng đằng kia!”

Khinh Vũ ngây dại nhìn khoảng sân trống đầy những gốc tử đằng cây leo vắn vít trên những giá đỡ, hoa tím, hoa trắng xen nhau rủ xuống, lãng mạn không sao tả xiết.

Hoa vẫn còn đây, người đã đi đâu hết rồi?

A Nguyệt đi rồi.

Hạo Khanh ca ca của nàng... Cũng đi rồi.

Khinh Vũ khóc òa.

Sáng sớm, trong cung phát ra thiệp mời. Tế lễ mùa xuân là tập tục truyền thống của Thương quốc, kéo dài hết hai ngày. Ngày đầu văn võ bá quan, hậu cung đến chân núi Đạm Lĩnh cầu cho mưa thuận gió hòa cả năm. Đến tối và ngày hôm sau mở tiệc xa hoa trong cung đình.

Khinh Nguyệt cầm tấm thiệp màu đỏ thắm ám văn mây lộng vuốt ve. Ánh mắt thất thần nhìn về phương xa, đây là nơi cao nhất kinh thành, chỉ sau trích tinh lâu ở hoàng cung. Bên dưới từng tiếng lao xao tươi cười dường như ở cách rất xa.

Sở Hàn đứng ngoài cửa, gõ nhẹ hai tiếng.

- Vào đi.

Tiện tay vút tấm thiệp lên bàn, nàng thần nhiên cảm tách trà lên ngời. Qua Phiến màu xanh trong treo thơm ngát, thực dễ chịu.

- Xong hết rồi sao? Có vấn đề gì không?

Sở Hàn cúi đầu, giọng nói trầm trầm hữu lực:

- Công tử, mọi việc đã xong. Bên phía nam đã tra ra rồi, quả đúng như người nghĩ, là tuồn vũ khí ra ngoài.

Bàn tay trắng nõn hơi xiết chặt lại, nàng nhấp một ngụm trà. Độ ấm vừa đủ.

- Được rồi. Tám hôm nữa là tế lễ mùa xuân, chỗ trong cung ngời chuẩn bị một chút đi.

Hơi ngáp ngừng, nàng thờ dãi:

- Cả chỗ... Nhị vương phi nữa.

Cơ bắp cả người Sở Hàn nháy mắt căng cứng, giọng cũng hơi khàn đi: “Vâng.”

Khinh Nguyệt phát phát tay nhắm mắt lại.

Công việc chuẩn bị cho tế lễ rất phức tạp. Lễ bộ dường như vất chân lên cỏ mà chạy, muốn làm thực rình rang xa hoa. Cả buổi thượng triều đều là tranh cãi xem nên tổ chức thế nào. Mỗi lần tổ chức, lễ bộ lại được một khoản lớn, mấy vị thượng thư kia đâu chịu để yên, nhất thời thượng triều giống như biến thành cái chợ.

Một thân long bào màu đen khí phách cũng không che hết được sự muộn phiền trên khuôn mặt già nua của Cơ Úc Khanh. Một đám lại một đám, càng ngày càng càn rỡ. Hắn bỗng nhớ tới khuôn mặt lạnh như băng sương mĩa mai trào phúng triều đình mục nát, cảm thấy đầu muốn vỡ ra.

- Đủ rồi!

Một tiếng quát trên điện nhất thời làm văn võ bá quan mờ hồ lạnh đầy đầu, đồng loạt quỳ sụp xuống.

Hoàng đế mất lạnh đảo qua một loạt những chiếc mũ ô sa, lại nhớ đến cảnh con dân biên cương loạn lạc triền miên, tâm tình khó chịu tột đỉnh.

- Tế lễ làm gian lược chừng nào hay chừng ấy. Thượng thư bộ hộ, khanh giám sát việc tổ chức của bộ lễ cho trẫm. Bãi triều!

Chỉ vài câu đã quyết định xong. Thượng thư lễ bộ mờ hồ lạnh rờn rờn cúi thấp đầu xuống, trong điện một mảnh im lặng.

Dường như tất cả mọi người đã quên mất, vị vua ngồi trên long ý kia, đã một đường máu tanh bước đến ngai vàng như thế nào.

Đối với các thế gia đại tộc, hậu viện của quý nhân mà nói thì tế lễ thế nào không ảnh hưởng gì đến họ. Ngày ngày những tiệm bổ y, tiệm trang sức, tiệm ngọc khí đều nườm nượm người ra vào.

Khinh Nguyệt ngồi trên lầu cao nhất của tử lâu, chống cằm nghe Sở Yến báo cáo. Đôi mắt này ngày càng không dùng được, hiện tại xem sổ sách tuy có thể thấy nhưng rất có hại, mọi người dứt khoát không cho nàng đụng vào nữa.

Giọng đọc êm êm của Sở Yến cũng không làm cho nàng thư giãn, những con số cuộn cuộn chảy vào chỉ càng khiến người ta buồn rầu.

Người phú quý không biết nỗi khổ của dân chúng.

Chỉ một tháng ngắn ngủi, thu nhập của tiệm bổ y, tiệm ngọc khí đã có thể nuôi sống cả một cánh quân trong suốt mùa đông.

Sở Yến đưa tay lên mân mê yên chi hồng trên mái tóc, trong lòng lại nhớ đến đám binh lính thô dã mà thật thà từng gặp ở biên cương, cả ngày đều treo mạng nơi đầu đao lưỡi kiếm. Có A Đại kể chuyện rất hay, có Lý Tử chu đáo lại thường xầu hổ, có lão Bát cả ngày chửi tục, hờ ra là lên uống rượu,...

Tất cả bọn họ đều không còn nữa. Máu tươi nhiễm trên những cánh hoa mai, máu văng trong tuyết, máu loang lổ trên mặt đất cháy đen.

Phải rồi, họ đều đã chết.

- A Yến, y phục của ta chuẩn bị xong chưa?

Sở Yến giật mình, vội vàng gật đầu:

- Công tử, đã xong cả rồi.

Nàng day thái dương đau nhức, thờ dài:

- Được rồi, tối mai chúng ta vào cung. Người xuống chuẩn bị một chút đi. Chỗ A Nhạc... gửi thằng bé ở chỗ Quân Tinh. Bây giờ đưa nó đi luôn.

Sở Yến hơi chán chừ:

- Liệu có được không. Công tử, A nhạc còn nhỏ, chỗ Quân Tinh đều là một đám nam nhân không hiểu chu đáo.

- Không sao, thằng bé cần thích nghi, sẽ có lợi cho tương lai của nó. Hơn nữa, đó là nơi an toàn nhất. Sau đêm mai, chỗ chúng ta sẽ có không ít khách không mời đâu.

Nghĩ đến tình cảnh ngày mai, nàng nhắm mắt lại. Chuyện xưa như bụi nắng tan đi, đến mai, mọi thứ sẽ lại trở về.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Sắc trời chạng vạng, ráng đỏ trên tầng mây nhàn nhạt, có lẽ vì trải qua những cơn mưa xuân thanh tân gột rửa nên thực trong trẻo sạch sẽ.

Giờ này trên đường bình thường sẽ rất ít người, nhưng hôm nay là bắt đầu tế lễ mùa xuân, buổi tối trong cung mở tiệc, bên ngoài bá tính cũng hào hứng không ít. Đã có vài quầy hàng bày bán những con vật nhỏ, ngọc bội linh tinh, còn có quầy câu đối, trò chơi, cũng nhộn nhịp hẳn lên.

Ngồi trên xe ngựa, Khinh Nguyệt cảm thấy chán đến phát mệt, khẽ tựa vào thành xe, ngăn người, không biết suy nghĩ cái gì. Hôm nay nàng đổi lại nữ trang, gỡ yết hầu, vẽ mày điểm môi, cũng che đi vết chu sa đỏ như máu trên trán bằng đoá hoa diên màu tím nhạt. Kết hợp với hoàng y thanh tân tao nhã, nguyên bản ngoại hình tuấn dật mềm mại không ít, thành một cô nương có chút anh khí.

Xung quanh chỗ nàng ngồi tán loạn giấy mực, mùi thơm hoa đào thoang thoảng nhẹ nhàng. Sở Yến cẩn thận ôn nhu thu xếp lại chút đồ vật, lên tiếng:

- Tiểu thư, có cần ăn thêm chút điểm tâm không?

Nàng vô lực lắc đầu: “Không cần đâu, cũng sắp đến nơi rồi.”

Hoàng cung Thương quốc tráng lệ thâm nghiêm, nhưng lại lộ ra chút phóng khoáng như văn nhân sĩ tử. Cũng dễ hiểu, Thương quốc sùng văn, một chữ tài tử liền có thể tung hoành ngang dọc. Nhớ tới Bích quốc trọng võ binh lực hùng hậu, Nghi quốc sản vật dồi dào dân cư giàu có, nàng nghiêng đầu mỉm môi.

Lúc này cửa cung mở rộng, từng cỗ xe ngựa dừng ở gần đó, gấm vóc hoa lệ trên người quý nhân như làm sáng cả một góc.

Khinh Nguyệt cũng bước xuống kiệu, Sở Phong đánh xe rời đi, nàng khéo léo đưa tấm thiệp đỏ cho công công rồi chọn một góc vắng vẻ cùng Sở Yến ngồi xuống.

Kì thực ngày này rất nhiều quý nhân đến dự, mỗi người lại được đem theo một người hầu, hậu viện các nơi đều kín người. Nam nữ cùng nhau bàn luận, mệnh phụ, đại thần lo đi khách sáo, cũng không khác với dạ tiệc thượng lưu đời trước nàng tham gia.

Sở Yến thập phần trầm mặc đi sát phía sau. Hôm nay nàng mặc lục y dịu dàng, ánh mắt cụp xuống nhu thuận, tóc mai che đi một phần gương mặt càng thêm dịu dàng động lòng người, so ra có vẻ còn uyển chuyển xinh đẹp hơn cả Khinh Nguyệt.

Chọn được một chỗ khuất, Khinh Nguyệt lặng lẽ ngồi ngăn người. Sở Yến bất đắc dĩ thu hết tình hình xung quanh vào mắt, nhẹ giọng thì thầm kể lại một lượt.

Quả thực ngày hội lớn thế này, quy tụ rất nhiều nhân vật phong vân.

Các vị vương tử vương nữ, các công tử tiểu thư con cái nhà quan, các thế gia đại tộc lớn cũng cử đệ tử ưng ý đến dự. Dù sao chỉ cần đoạt được ánh sáng và thừa nhận trong ngày này, địa vị của họ sẽ tăng lên rất nhiều. Đây chính là cái được gọi văn vi thượng.

Khinh Nguyệt im lặng ghi nhớ một vài cái tên đáng chú ý. Có Vương Hiên đại diện Vương gia Bình thành nàng đã gặp, tam, ngũ, bát vương tử, Mẫn Linh ái nữ của Mẫn lão tướng quân đang đứng một mình, Trầm Hoàng danh xưng đệ nhất tài tử con trai Trầm thượng thư, Nhạc Vân mỹ nữ kinh thành nổi lên sau, mệnh danh là sáo cùng Sở Khinh Vũ, tài nữ Cơ Hy,...

Những cái tên lướt qua trong đầu, tự động kết hợp với thông tin nàng đã nhận được, cũng hiểu đại khái tình hình.

Mỹ nữ kinh thành Nhạc Vân? Sở Yến neho mắt nhìn cô nương yêu kiều ngồi ở bàn đá cạnh đình cùng một đám tài tử giai nhân thảo luận thi từ. Một thân hồng phấn phiêu dật, ánh mắt cong cong lộ ra cơ trí, môi nhỏ chúm chím như hoa đào căng đầy. Cả người lại lộ ra thành thực ôn trọng tiến thối rõ ràng, rước về những ánh nhìn ngưỡng mộ.

Sở Yến vừa miêu tả vừa cười nhạt. Khinh Nguyệt cầm trên tay ly trà trước mặt, cũng không uống mà chỉ xoay xoay, bàn tay vốn lạnh cóng hơi hơi ấm dần:

- Nhạc Vân kia đắc tội A Yến của chúng ta lúc nào rồi?

Sở Yến nhất thời ngậm miệng, thần sắc ừ ừ không thôi. Nàng không thích vị Nhạc tiểu thư kia mà thôi, có chỗ nào so được với Vũ tiểu thư đâu? Cũng không biết xấu hổ mà đem ra so sánh!

Khinh Nguyệt cũng hơi âm ảm. Nhớ tới lúc nàng rời đi, người kia đứng ở phía xa ngao nghể quật cường mỉm cười tạm biệt. Khinh Vũ tỷ tỷ là nữ nhân đẹp nhất nàng gặp trong cả hai đời. Hàng mày nàng ấy không phải là liễu mà khá đậm, có điểm mạnh mẽ toát lên ở đuôi lông mày. Đôi mắt hẹp dài, trắng đen rõ ràng, ánh nhìn sắc bén như nhìn thấu nhân tâm, nhưng lại long lanh mềm mại. Nụm đồng tiền trên má rõ ràng, mỗi khi cười lộ lên thực sự xứng với câu “khuyên quốc khuyên thành”.

Mấy năm nay nàng đi biệt không trở về một lần, cũng là vì muốn giả hồ đồ tránh gặp mặt, chỉ càng làm vòng xoáy vương quyền làm vỡ mất tình cảm bao năm qua.

Trong hoa viên vốn dĩ ồn ào nhất thời lắng hẳn xuống, một bóng áo tím đậm bước vào.

Màu tím đậm vốn dĩ rất khó mặc, đặc biệt là những nữ tử tuổi chưa lớn, thế nhưng trên người nàng chỉ lộ ra một cổ quý khí không nói nên lời.

Làn da trắng ngần, mắt phượng câu hồn sắc bén, đôi môi đỏ như máu càng làm khuôn mặt thêm trắng bệch.

Một cơn mưa hoa chợt đến, cánh hoa là tả phất phơ quanh thân, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta kinh tâm động phách.

Giờ phút này Sở Khinh Vũ không để ý đến những ánh mắt nóng rực quanh người, không để ý đến vài nữ nhân khuôn mặt tái nhợt, tầm mắt nàng gắt gao khóa chặt nữ tử thanh lệ trong góc đôi mắt vô thần lơ đãng nhìn xung quanh, khó khăn lắm mới dứt ra khỏi bóng dáng hoàng y kia.

Hai năm, cuối cùng muội đã trở về.

Kì thực Sở Khinh Vũ là đi cùng với đệ hậu cùng nhị vương tử, lúc này người đến đông đủ đại biểu luận hội bắt đầu.

Vị nữ thái phó nghiêm trang đọc sơ quy quy định, ngày hôm nay đơn giản là tỷ thí cảm kì thi họa chấm điểm, chọn ra ba mươi người vào vòng kế. Vòng thứ hai là bình nghệ, ba mươi người sẽ cùng bình luận về vấn đề gì đó, có thể là thư, họa, hay một câu hỏi, chọn ra hai người. Vòng cuối cùng là chân chính đấu khẩu với nhau chọn ra ngôi đầu.

Vòng đầu tiên là cảm, kì thực, nhạc cụ nào cũng được, không nhất thiết phải là đàn. Không phải ai cũng chọn đàn để học tập. Thậm chí cũng có người chọn múa, chẳng qua rất ít. Từng người một sẽ lên đài biểu diễn. Khinh Nguyệt nhận số, là biểu diễn loạt đầu. Nàng trở tay nhận cây đàn cổ trong tay Sở Yến. Đàn này không phải cây cổ cầm bạch đồng kia, nhưng cũng là một thanh đàn tốt.

Giám khảo là hai vị học sĩ và vị cầm thánh kì trước, Tĩnh Hiên.

Đôi mắt không dùng được, nhất là vào buổi tối, Khinh Nguyệt dứt khoát không nhìn nữa, cẩn thận lắng nghe tiếng nhạc. Tốt có, dở có. Có những người mới gảy vài tiếng đã đi xuống, thực sự rất nhanh.

Vị thái phó chủ khảo hơi kinh nghi: “Minh Thiên* quận chúa Sở Khinh Nguyệt.”

Vốn có những tiếng thì thầm nho nhỏ, mọi người chợt im bật. Quận chúa là có chuyện gì? Cho đến tận bây giờ, cái tên Minh Thiên quân chúa này chưa hề xuất hiện qua.

Gốc mai rủ xuống hòa cùng bóng hoàng y nữ tử. Có người cảm thấy quen mắt, lại nhớ đến cái tên Sở Khinh Nguyệt, khe khẽ thầm thì: “Đường muội của nhị vương phi?”

Ánh mắt của vài người đều trở nên kì lạ, chuyện năm đó nàng bỏ đi làm nhiều người suy đoán có lẽ là do nhị đường tỷ không muốn chung chồng, ngăn cản mối lương duyên, tiểu đường muội thân cô thế cô ôm buồn tủi bỏ đi.

Thế nhưng giờ không hiểu vì sao lại trở thành quân chúa.

Bên trên, thần sắc hoàng hậu phức tạp không rõ, hoàng thượng vốn vẫn nhắm mắt lúc này mình mục thanh tỉnh neho mắt nhìn. Một bên nhị vương phi Sở Khinh Vũ vẫn đạm phong khinh bung ly trà lên nhấp một ngụm. Mọi người đều ăn ý không nói gì, không khí trầm mặc hơi quý dị.

Ở nơi không ai thấy, ống tay áo của Sở Khinh Vũ nhàu nát, xương bàn tay cũng trắng bệch. Rốt cuộc... là thế nào, mà A Nguyệt lại trở thành thế kia?

Chỉ thấy Sở Khinh Nguyệt ạnh nhạt chậm rãi ôm cây cổ cầm, một bên tỷ nữ thanh tú chuyển chuyển nhẹ nhàng dẫn nàng một bước lại một bước đến tận chỗ ngồi.

Cô nương tốt đẹp như vậy, hóa ra lại bị mù!

Minh Thiên: ở đây mang nghĩa "ngày mai"

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sở Khanh Nguyệt chậm rãi bước lên trên đài, cánh tay ôm đàn hơi lộ ra, trắng mịn như ngó sen mùa hạ.

Hoàng thượng chợt cười một tiếng, giọng nói hơi khàn đục lại lộ ra một chút cứng chiều:

- Đến rồi à. Đã lâu lắm chưa nghe A Nguyệt đàn nhỉ.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh dường như cứng người lại, không biết nghĩ đến điều gì, đôi mắt âm thầm xuống phát óng tay áo quay mặt đi.

Khinh Nguyệt hơi thở dài, bắt đầu gảy.

Là một khúc Bình Sa Lạc Nhạn du dương, dập dùi. Nữ thái phó vẻ mặt hài lòng gật đầu, cảm thánh Tĩnh Hiền cũng gật đầu thường thức. Có sự tán thành của hai người, chỉ hết một khúc nàng liền thông qua.

Kì thực Khinh Nguyệt biết cảm kỹ của nàng thực chất cũng chỉ bậc khá mà thôi. Nàng yêu đàn nhưng không thích đánh đàn, chỉ học được một chút da lông, so với những người sinh ra đã đánh đàn đến chai cả bàn tay thì nàng thua xa. Có điều, thế cũng đủ rồi.

Vòng thứ hai là so kỹ nghệ. Mười bàn cờ được bày ra sân, chỉ cần giải được hết ba ván là đạt. Mỗi năm, những ván đã được giải sẽ đổi đi. Có điều đã qua bao nhiêu năm tổ chức, số ván cờ đổi mới cũng chỉ dừng ở con số bảy.

Mười ván cờ bày trên sân, mỗi ván đều ngăn bởi bình phong, thời gian mỗi người chỉ có chừng nửa chén trà (5-7 phút) mỗi ván. Cứ tiếp nối như thế, cũng không mất nhiều thời gian.

Bởi vì đôi mắt chỉ còn thấy mờ mờ, vòng này Khinh Nguyệt không thi. Số điểm được tính tổng bốn vòng, nếu ba vòng còn lại cao, nàng vẫn có thể đạt.

Hơn nữa, nàng vốn không biết gì về kỹ nghệ cả.

Qua hết vòng thứ hai đã là một canh giờ sau. Đứng đầu kỳ nghệ năm nay là Trầm Hoàng, giải được năm ván. Đáng ngạc nhiên là Mẫn Linh, vậy mà đứng thứ hai, cũng giải được năm ván, chỉ là thời gian dài hơn Trầm Hoàng. Đứng thứ ba là Cơ Hy.

Khuôn mặt Nhạc Vân trầm như nước, nội tâm đã khó chịu đến cực điểm. Trầm Hoàng và Cơ Hy cũng thôi đi, hai người vốn xưng là tài tử tài nữ, nhưng còn Mẫn Linh? Nàng ta một đã nữ nhân thô lậu, tham gia náo nhiệt cái gì, không trở về cười ngạo bán cung, vậy mà chiếm mất vị trí á khôi.

Ở xa xa, Sở Yến thu hết tình hình vào mắt, liên tục cười nhẹ

Chủ tớ hai người thực ra cũng là tâm điểm chói mắt. Vừa xuất hiện, đã được hoàng thượng đích thân lót đường, danh xưng quận chúa mặc danh kì diệu* rơi xuống, lại thêm mối quan hệ với phủ nhị vương tử. Mọi người đều vô tình có ý muốn xem biểu hiện của nàng, thế nhưng nàng lại không thi nữa?

Vòng cuối là thư họa kết hợp, trước mặt mỗi người là giấy và mực hoa đào thoang thoang. Mấy ánh mắt cũng dời khỏi người nàng, chuyên tâm vào bài dự thi.

Khinh Nguyệt hơi nghiêng đầu, không biết nghĩ về chuyện gì mà cười lên, sau đó lại lâm vào trầm mặc. Sở Yến dần ôn nhu mài mực, nhỏ giọng:

- Tiểu thư, mực được rồi, từ phải qua là màu đỏ, trắng ngà, vàng, xanh lá.

(Tha thứ, mình không biết mấy màu vẽ trong Hán tự là gì, nên để thuận Việt nhé)

- Được rồi.

Sở Khanh Nguyệt từ từ nhắm mắt lại, hít sâu, cảnh tượng đẹp đẽ, bi thảm, đau khổ, tuyệt vọng lướt qua trong đầu. Một lúc liền đậm mực mở mắt ra bắt đầu múa bút.

Sở Yến ngo ngác nhìn giấy mực vô tri dần tạo nên hình khối rõ ràng, ánh mắt dần tan rã, cúi thấp đầu xuống.

Cánh tay nàng vung rất nhanh, giống như đang cuồn thảo, liên tục chấm thêm mực. Trang giấy trắng tinh trải rộng loang lổ, cánh hoa mai trên chỗ nàng ngồi run run rụng xuống, tả tơi, xơ xác. Màu vàng tươi sáng hòa cùng màu nâu héo rữ thê lương.

Sở Yến xoa hai tay, có lẽ khí trời vẫn còn lạnh, phải không?

Nàng hơi ngần ngại nhớ lại những ngày tháng ở phương bắc, đêm mùa đông lạnh cóng, chăn không đủ ấm, mấy hán tử len lén lòi rượu ra uống cho nóng người. Thực ngốc, mùi rượu nồng như vậy, đám tửu quý đó tưởng giấu được ai chứ?

Chẳng qua tiểu thư và Quân tướng quân đều mất nhắm mắt mở cho qua mà thôi. Sống chết lúc nào không rõ, một hai vò rượu có xá gì?

Lý Từ cái tên ngu ngốc đó, bị kiếm chém ngang người, vẫn còn thở một hơi mà cười khúc khích: “Mấy vò rượu ta lén giấu đi chắc không ai biết mà uống rồi.”

À, hai tháng chín ngày nữa là đến một năm ngày giỗ bọn họ.

Hai nén nhang cháy gần hết, Kinh Nguyệt để vào góc tranh. Không phải là bài thơ, nàng không biết làm thơ. Nét bút đầy đặn nho nhã, lại lộ ra sự sắc sảo tang thương. Một chữ hát lên, rồng bay phượng múa.

Thời gian hết, vị thư đồng theo sau nữ thái phó bước lên thu bài. Về mặt mọi người biến hóa đủ dạng, vui mừng có, nhẹ nhõm có, mất mát có.

Nàng không để tâm đến những chuyện này, chờ tranh trước mặt được đem đi liền thẳng hướng ánh mắt về chỗ Sở Kinh Vũ. Bóng áo gấm tím hoa lệ xinh đẹp mờ ảo dưới bóng đèn lồng, hòa cùng mắng sáng mắng tối làm cả người thêm huyền bí. Cho dù không nhìn được gương mặt, nàng cũng tưởng tượng ra được, ánh mắt rạng rỡ, nụ cười tươi bừng bừng sức sống ấy.

Giống như Sở Kinh Vũ chính là cội nguồn của sự sống, cho dù có thê thảm tuyệt vọng đến đâu, nàng ấy vẫn đem lại ánh sáng hi vọng.

Sở Kinh Vũ nhận ra được ánh mắt hướng về mình, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo như hàn băng vạn dặm rút cuộc hơi hơi mềm xuống, khóe miệng cứng nhắc giương lên.

Từ hơn một năm trước, mùa đông ở Mai hồ đóng băng lấp lánh, bày nhiều sản vật xinh đẹp, Hạo Khanh ca ca dẫn Cơ Hy quận chúa đi du lãm, nàng đã quên mất nữ tử từng cười như ánh dương ngày xưa chính là mình. Ngày ngày chìm trong oán hận, tuyệt vọng, giống như đã đánh mất bản ngã của bản thân.

Vòng cuối này có năm người cùng bình phẩm, thư họa vốn là mực được coi trọng nhất trong cuộc thi. Vị thái phó từng là tài nữ lừng danh một phương, có thể nói hoàn mỹ vô khuyết, lúc này chum đầu lướt nhanh qua những bức họa.

Mẫu đơn nở rộ, dương liễu rủ rào, hàn mai lãnh ngạo, Bình thành cổ kính,... Mỗi năm đều là vài đề tài này, cái chủ yếu chỉ là xem kỹ thuật họa và thi pháp mà thôi.

Khóe mắt lướt đến một bức tranh rộng gần gấp đôi những bức họa thông thường, bà nheo ánh mắt lại rút ra.

Bức họa nhìn qua rời rạc không ăn nhập, bên trên hạnh đào trắng như tuyết run run trong cơn mưa phùn rải rích, sắc trời hơi u ám càng làm những chùm hoa thêm trắng, nhụy hoa đỏ hồng tươi tắn, có vài chỗ đỏ lan cả cánh hoa, màu thâm dần. Thậm chí còn có màu đỏ giống như rơi rớt xuống từ chùm hoa, sắc hoa càng nở rộ.

Dưới những cánh hoa hạnh trắng, nền đất đỏ đen loang lổ máu. Bóng áo giáp nằm xuống, người ngã ngựa đổ thê lương. Lửa còn cháy bập bùng vài chỗ, có cả thanh kiếm cắm trên nền đất, là khung cảnh chiến trường.

Đối lập đến cực hạn như vậy, bàn tay thái phó hơi run rẩy nhẹ nhàng đặt xuống, ánh mắt nhòa lệ quay ra chỗ khác.

Dường như kí ức đã cố ngu quên bị khơi dậy, có chàng thanh niên khờ dại trước khi tòng quân lên lút nhờ người gửi cho nàng một bao hạt dẻ rang đường nóng hổi. Rồi không bao giờ quay về nữa.

Mấy vị giám khảo cũng chú ý động tĩnh bên này, tò mò cảm bức họa lên thương thức.

Tất cả đều lâm vào trầm mặc.

Họ có xúc động, nhưng không mãnh liệt như thái phó, bức họa thực tốt, bút pháp này...rất giống với bút pháp trong bức cảm tú họa đồ năm xưa của Nguyệt Duy công tử. Có điều, quanh cảnh quá thê lương máu tanh, màu đỏ chói mắt thậm chí có chút đáng sợ.

Đáng tiếc.

Chợt một vị giám khảo nheo mắt nhìn, ày giáp, ánh mắt đục ngầu hơi mở ra:

- Chỗ này!

Chỉ thấy một người lính, máu tươi đầy giáp, kiếm bên cạnh đã ném qua một bên, nằm úp sấp xuống đất, một tay hơi hướng về phía nam.

Tu thế rất quý dị, có người neho mắt nhìn theo hướng nam, một cục tròn tròn nho nhỏ màu trắng lấp ló giữa những tán cây xanh rì.

Là một đứa nhỏ sơ sinh, còn rõ cả mắt mũi miệng, ánh mắt mở tròn to, khoe miệng hồn nhiên toét miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Khinh Nguyệt tay nghịch ngọc bội bên hông cười nhạt. Văn nhân nhả sĩ, tài tử phong lưu, tất cả đều đối trá. Chẳng qua là một đám hủ lậu không dám đối mặt với hiện thực tàn khốc mà thôi.

Chiến loạn, đâu chỉ có những cảnh thê lương tàn khốc như vậy. Có kẻ nói một ngọn bút đẩy lùi vạn quân, nhưng đến bo giờ mới xuất hiện một người như thế. Ít nhất tuyệt đối không thể là đám quan lại đẳng kia...

Rốt cuộc, Khinh Nguyệt là cái tên đứng đầu cuộc thi thứ ba. Tài năng của nàng không một ai có thể phủ nhận, tuy nhiên nội dung bức họa “không phù hợp với thẩm mỹ”, rất may đứa bé sơ sinh là một cảnh đất giả đã cứu lại.

Nhất thời, cái tên Minh Thiên quận chúa danh chấn. Có được công nhận của các vị phu tử thái phó, chắc chắn địa vị người này sẽ không thể thấp.

Sở Yến cảm cúi lộn vò bỏ đào đặt vào cái chén cho Khinh Nguyệt, bên tai tiếng gió thổi lá trúc xào xạc, hai tay nàng hơi dừng lại rồi tiếp tục lộn vò bỏ đào.

Khinh Nguyệt nhặt một bông mai rụng xuống trên vai áo mân mê. Đúng là mấy chuyện đầu trí đầu não ở kinh thành không phù hợp với nàng, thực nhớ những ngày thoải mái tự tại ở biên cương, có thể thoải mái nói cười.

Vài chiếc ủng đen lạng lẹ đạp lên xác hoa tả to, nàng hơi nghiêng đầu, chột cười khúc khích đứng lên.

Sở Yến nhanh chóng bước lên đỡ một tay nàng, từ từ diu nàng đến gài điện nhận thưởng. Hải trắng theo một cành mai vàng nhạt, hoàng y cũng nhợt nhạt cùng màu da trắng nõn làm nàng hơi yếu đuối, tựa như có thể theo gió bay đi.

Ánh bạc lóe lên, cùng lúc mưa xuân lại hơi lất phất, nhẹ tựa sợi bông đậu trên mi mắt. Mũi tên sắc lạnh từ phía sau sượt lên, cùng với Khinh Nguyệt và hoàng đế tạo thành một đường thẳng.

- A!

Sở Yến thét lên một tiếng, đẩy Khinh Nguyệt chệch ra, bản thân luống cuống ngã xuống, mũi tên ghim phải trầm cài bằng bạc trên mái tóc, cắm xuống đất.

Một tên không đắc thủ, thực hiển nhiên thích khách cũng không cho rằng chỉ một tên có thể làm hoàng đế bị thương, liền yên lặng đi ra, không nói lời nào tàn sát đầm máu.

Tiếng la, tiếng thét thảng thốt không ngừng, hoa viên loạn thành một đoàn, không kể nam tử nữ tử đều khóc hô, chạy tán loạn. Đã có vài kẻ chạy loạn, tâng thân dưới thế kiếm sắc lạnh của thích khách.

Khinh Nguyệt trong ống tay áo vẫn mân mê đoá hoa mai, trầm mặt xuống. Thích khách cũng không che mặt, y phục bình thường như tất cả các thái giám, cung nữ khác, không hề một lời dư thừa tàn sát.

Đúng là được huấn luyện rất kỹ. Hoặc giả, chủ tử của họ cũng tuyệt vọng rồi.

Không ngờ toán thích khách mới đang yếu thế, lại thêm một toán nữa. Thị vệ nhất thời chống đỡ không nổi. Bên kia, Mẫn Linh nhanh tay lẹ mắt túm được một thanh kiếm của thích khách, xông vào chém giết không ngừng. Trong yến hội cũng có không ít võ tướng, tất cả đều gia nhập vòng chiến.

Sở Yến vẫn diu Khinh Nguyệt tiến về hướng hoàng đế, tựa như đao quang kiếm ảnh kia chẳng chút liên quan gì đến họ. Ánh mắt sắc lạnh hơi đảo qua tình huống bên trên. Hoàng đế đứng trong tầng tầng lớp lớp thị vệ, ánh mắt âm trầm. Hoàng hậu nép bên cạnh không ngừng run rẩy. Ở một góc dưới tầng hoa tử đằng, Sở Khinh Vũ vẫn điềm nhiên nhấp từng ngụm rượu nhỏ, có vài thích khách tới gần đều thần không biết quỷ không hay ngã xuống.

Thực sự là một tuồng hài kịch, lố lăng đến cực điểm.

Mẫn Linh giết đỏ cả mắt, mấy vị tiểu thư công tử tay yếu chân mềm đã nhanh chóng lùi ra xa, dạt vào vòng bảo hộ của thị vệ trong cung phát run, vẫn có nhiều người khóc nức nở. Nàng phen chán hừ lạnh, đoàn kiếm trong tay phát ra ánh sáng âm u lạnh lẽo bay múa không ngừng, đều chém vào nơi yếu hại của đối phương, máu bắn tung tóe, mưa bụi nhỏ căn bản không thể rửa trôi.

Chợt lại có tiếng gió xé đến, Mẫn Linh nghiêng răng nhìn, quả nhiên lại thêm một toán, thân thủ cũng ngày càng cao.

Võ công của nàng có thể xem là hạng nhất lưu, nhưng cũng vô cùng chặt vật. Thanh kiếm nhiễm đầy máu trong tay run lên, tiếng xé gió rít nhỏ, một tên thích khách ngã xuống cùng tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt nàng trừng lớn nhìn chủ tử Minh Thiên quận chúa kì lạ kia vẫn lông tóc vô thương đang dần tiến về chỗ hoàng thượng, mỗi bước rất nhỏ, chậm còn hơn cả đi dạo. Khóe mắt nàng co rút lại, mỗi một kẻ đến gần đều ngã xuống, máu tươi thấm ướt mặt đất, chồm lên cả đôi hài trắng tinh khiết.

Cô nương bên người Minh Thiên quận chúa kia đang diu chủ tử của mình, một thân lực y uyển chuyển dịu dàng, đầu cài trâm bạc, một tay nâng đỡ chủ tử, một tay cầm thanh đoản đao ngắn chỉ vài tấc, chốc chốc lại vung lên, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn.

Cao thủ! Rốt cuộc là có chuyện gì?

Đám thị vệ khấn trương bảo hộ hoàng thượng. Không như Mẫn Linh, nhiệm vụ của họ vốn là bảo vệ hoàng đế, hai nữ nhân cứ thông thả đến gần, đương nhiên đã bị chú ý từ lâu.

Cơ Úc Khanh hai mắt đục lờ ra tình quang, nhìn nữ nhân đang đạp xác hoa bước tới. Khuôn mặt anh khi kia được thừa hưởng từ phụ thân của nàng gần một nửa, lại không có mấy nét giống mẫu thân. Mẫu thân nàng là nữ tử có vẻ đẹp rất mị nhân, diễm quang tứ phía, ngược lại nàng lại đậm như cúc, chỉ có ánh mắt đôi lúc lơ đãng lộ ra nét quyền rũ.

Phi nhi, nữ nhi của muội đã lớn lắm rồi, muội cũng xa ta đã lâu lắm rồi. Phi nhi, Phi nhi,...

Hoàng hậu ở bên hơi dờ dẫm nghiêng đầu nhìn người bên gối mấy chục năm, móng tay bấm sâu vào thịt.

- Thần, tham kiến hoàng thượng.

Khinh Nguyệt đến trước điện, hơi quỳ xuống. Ánh mắt trong trẻo mang chút ý cười nhợt nhạt cụp xuống quy củ.

- Mau đứng lên đi.

Phảng phất tiếng gào khóc, tiếng kêu bên tai không ảnh hưởng gì cả, vài người cũng nhận ra tình cảnh quỷ dị này.

Nàng nhẹ nhàng đứng lên, hơi hất đầu, Sở Yến bên cạnh liền lui ra sau một bước, đưa tay ra hiệu.

Một toán binh lính ủa vào. Mấy vị vương tử vương nữ được bảo vệ phía sau có người hơi tái mặt đi.

Binh lính cũng không nhiều, chỉ khoảng gần hai mươi người, mỗi người mặc giáp trắng bạc, khuôn mặt như chim ưng, ánh mắt hung thần ác sát đầy sát khí.

Tam vương nữ Cơ Hàm Vân ánh mắt lóe lên, trước mắt một thích khách hung mãnh đã bị binh lính nhẹ nhàng cửa cổ. Ánh mắt người kia như rắn độc hơi đảo qua nàng, cả người nàng liền run lên.

Tựa như câu chuyện cười, chỉ một lát sau thế giới đã an tĩnh trở lại.

Trên mặt đất đầy xác thích khách, chỉ lẫn vào vài người là quan viên, vài vị công tử tiểu thư ít được đề tâm. Mười sáu người mặc giáp bạc đứng chỉnh tề, lúc này mới nhìn rõ gương mặt họ. Năm nữ mười một nam, ánh mắt ai nấy đều sắc bén u tối mang theo chết chóc, lúc này lại đứng sau lưng Sở Khinh Nguyệt.

Vài vị quan râu tóc bạc cả, ngồi phịch xuống thở hồng hộc tựa như chính họ đã tham gia cuộc chiến kia. Hoàng đế phát tay truyền thái y, lại cho thị vệ dọn dẹp tàn cuộc, rồi mới quay ra mỉm cười nhìn Khinh Nguyệt.

Bóng áo hoàng y mảnh mai lại thẳng tắp, đang dẫn đầu đám lính hung thần ác sát, mặt đối mặt với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ánh mắt Cơ Hy gắt gao khóa trên bóng dáng sau lưng Sở Khinh Nguyệt, sắc mặt u tối. Vào một ngày mùa đông năm ngoái, ở cánh rừng phụ cận Lâm Uyên, thân vệ của nàng báo lại son trại thổ phỉ trên đó mùi máu nồng đậm.

Son trại Lạc Nhai địa thế cực kì hiểm, không thể nói dễ thủ khó công vì ngay cả tổng đàn chính còn không tìm ra nổi! Lâm Uyên lại đầy rẫy dã thú hung mãnh, gần như không có người ở. Thổ phi ở Lạc Nhai có dũng có mưu, thậm chí nàng nghi ngờ nơi đó có liên quan đến đám tàn quân của Hoàng triều Đại Dã trước kia.

Đối với người bình thường mà nói, Lâm Uyên coi như vùng đất chết, cho dù muốn thông thương từ Thương quốc sang Bích quốc thì đây là con đường ngắn nhất, cũng không mấy người nguyện ý đi qua.

Nhưng Cơ Hy nàng đã đề mắt đến vùng đất đó từ lâu. Lâm Uyên là một cánh rừng lớn bạt ngàn, che giấu nhân thủ thực sự rất tốt. Bên rìa có một con sông lớn, nguồn nước không cần lo lắng, thậm chí có thể tự cấp tự túc ngay trong rừng. Đặc biệt nhất là địa thế và dã thú nơi này, tuyệt đối cực kì hoàn hảo để luyện binh!

Bất đắc dĩ Lạc Nhai son trại cổ thủ ở đó, nàng cho người sống bên rìa Lâm Uyên hai năm, mà cũng chỉ có thể đi vào sâu được chừng một dặm bên ngoài, chỉ cần hơi bước vào trong một chút, đã cảm thấy được vài đạo ánh mắt đặt lên trên người. Triều đình coi như lơ là nơi này, có thể làm gì?

Không lẽ đốt cả một cánh rừng rộng lớn vô cùng như thế?

Thế như năm ngoái người lính già cổ thủ ở đó bí mật báo cho nàng biết, Lạc Nhai có lẽ bị toàn diệt rồi. Toàn diệt vô thanh vô tức, Lâm Uyên giống như đổi chủ chỉ trong vòng một ngày một đêm.

Chuyện này đã làm nàng khốn đốn suốt từ năm ngoái đến giờ. Nếu như vẫn là đám thổ phi đó, cho dù chúng thực sự là tàn quân của Đại Dã, thì nàng cũng chấp nhận được. Ít nhất cũng biết kẻ trong tối đó là ai.

Nhưng chủ nhân mới của Lâm Uyên này, không một chút tin tức lọt ra ngoài.

Nàng cũng từng dò xét thử nhị vương tử Cơ Mặc Lưu và tam vương nữ Cơ Hàm Yên, thế nhưng cả hai cũng đều không hề biết chút tiếng gió.

Thế nhưng hôm nay nàng nhìn thấy đội quân này. Cho dù chỉ có mười mấy người, đã là lực lượng cường hãn như thế. Gần hai trăm thích khách đối với họ như chẳng bỏ xuống tay.

Trực giác mách bảo nàng, chỉ có tồn tại như thế này, mới đủ để làm chủ nhân mới của Lâm Uyên. Lực lượng cường hãn thế này, rốt cuộc là do ai đào tạo ra được? Minh Thiên quân chúa có vai trò thế nào trong vấn đề này? Có lẽ nàng đã biết, chỉ là cố gắng lừa mình dối người mà thôi.

Cơ Úc Khanh bên môi tràn ra nụ cười lạnh nhìn đám con trai con gái sắc mặt trắng bệch. Cả một đám đều nhìn chăm chăm vào giang sơn như họa này, nhưng năng lực chẳng có bao nhiêu.

- Thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội.

Giọng nói hơi trầm trầm thu hút cực nhiều ánh nhìn dò xét, hồ nghi, kinh hoàng. Sở Yến đứng bên, khóe mắt liếc một vòng, thu hết vào trong lòng.

Hoàng thượng phát phát tay không để ý:

- Không chậm, vừa đúng lúc. Người đâu, ban ngồi.

Ban ngồi ở đây không phải là chỗ ngồi trên điện nhỏ như mấy vị đại thần, mà là chỗ ngồi riêng trên ghế mềm, là ân điển đặc biệt không xuất hiện được mấy lần. Câu này lại để vài vị văn nhân hơi biến sắc.

Vừa mới trải qua kinh hoàng, lẽ ra hoàng thượng sẽ cho truyền thái y bắt mạch, dọn dẹp tàn cục, an ủi đôi câu rồi đưa người trở về, thế nhưng bây giờ lại ban ngồi cho vị quận chúa kia, rõ ràng ý nói họ còn chưa về được.

Đây là làm gì, lập uy?

Một cô quận chúa không biết từ đâu ra, lại thô dã lẫn lộn với một đám binh lính ngu muội không hiểu lễ nghĩa, có cái gì xem?

Khinh Nguyệt ngồi trên ghế mềm, môi hơi cười, trên tay vẫn mân mê đóa hoa mai mỏng manh kia. Mấy lão già này, có gì nghĩ trong đầu là được, tương nói nhỏ là không ai nghe thấy chắc.

Cảm nhận được vài đạo tầm mắt vẫn gắt gao khóa chặt và mấy bóng dáng đứng thẳng tắp sau lưng, Khinh Nguyệt hơi nghiêng đầu:

- A Yến, người thứ sáu từ trên xuống, bên phải và người đứng sau đám thái y là ai?

Kông có cách nào, ánh sáng không tốt lắm, nàng chỉ thấy mờ mờ, lại thêm không quen biết bọn họ.

Sở Yến mặt không đổi sắc liếc qua, nhỏ giọng:

- Người thứ sáu là Cơ Hy quân chúa, sau lưng thái y là Mẫn thị A Linh. Mẫn thị này khi này biểu hiện cũng rất được, có điều kĩ xảo hoa lệ ít thực dụng, tổn sức mà thành quả không cao. Có điều nô tỳ thấy như vậy cũng tạm được rồi.

Nếu bất cứ ai ở đây nghe được mấy lời này, chắc chỉ còn cách ôm đầu. Thương quốc trọng văn khinh võ, khinh đến cùng cực, đến khi hoàng thượng lên

ngôi là dùng thanh đao mở một đường máu, chuyện này mới đỡ hơn, một tiểu thư thế gia múa đao lộng thương ra được hình dạng cũng đã rất tốt.

Huống chi Mẫn thị A Linh này còn có uy vọng rất cao trong cánh quân phía nam của Mẫn tướng, có khi còn cao hơn cả Mẫn tứ Mẫn Duyệt.

Khinh Nguyệt trong lòng hơi động, hôm nay náo động thế này, tuyệt không giống phong cách của nàng. Đồi trước đứng trong hàng ngũ gian thương, nàng học được cách điệu thấp, đến kiếp này vẫn không thích quá ồn ào. Chuyện hôm nay chẳng qua là vừa vận lợi dụng ám sát để công bố dần dần thế lực bản thân, lấy thân phận mới này làm bàn đạp cho kế hoạch phía sau.

Có lẽ cũng ghi thù với vài người, gây nghi kỵ với vài người, cũng gọi hứng thú của vài kẻ thích quyền lực.

Thị vệ trong cung bị lép vế trước mười sáu thân vệ của Khinh Nguyệt, trong lòng có chút không vui, lúc đi dọn dẹp tàn cuộc xuống tay cũng khá hung ác, kéo cổ vài kẻ còn sống đến ném trước điện, đồng thời nhanh tay vận xương hàm, lòi cả thuốc độc trong kẽ răng chúng ra. Quả nhiên có thuốc độc, vậy đây là tử sĩ.

Hoàng đế trầm ngâm không nói gì, không khí hơi ngưng trọng. Chợt tiếng cười thanh duyệt nhẹ nhàng vang lên, Khinh Nguyệt hơi hất đầu về phía sau, Sở Yên hiểu ý lúi từ trong lòng ra một phong thư, một cái mũi tên nhỏ xiu băng bạc, nhìn có điểm giống ngân châm.

- Hoàng thượng xem qua.

Hoàng hậu khuôn mặt vốn vẫn tái nhợt ngẩng phắt đầu lên, nhìn chăm chăm đồ vật trên khay, thờ dòn đập. Không chỉ hoàng hậu, có vài vị phụ lão đại thần cũng biến sắc, không thể ngờ được còn không ần tra hỏi, chứng cứ cũng đã đầy đủ.

Chuyện hôm nay, có lẽ mẫu tộc hoàng hậu không thoát được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ánh nhìn mờ mịt của Khinh Nguyệt hướng về phía hoàng hậu, hơi thở dài.

Hoàng hậu họ Thẩm, vốn dĩ là bình thê từ khi hoàng thượng còn là một vị vương tử, đến nay cũng coi như cùng nhau đi qua nửa cuộc đời. Một nữ tử từng tươi sáng tinh nghịch động lòng người, cuối cùng chôn vùi cả tâm hồn và thể xác nơi thâm cung trạch viện.

Cũng là vì yêu sai người mà thôi.

Thẩm Tích Lan một thân áo bào hoàng hậu mà đen chỉ vàng, tơ mềm mại ôm lấy dáng người, phiêu dật như tiên tử. Bà đứng quật cường, ánh mắt hơi tan rã không nói gì. Giờ phút này, nói gì cũng chỉ là điều thừa mà thôi.

Bức thư kia là bà tự biên gửi cho huynh trưởng, mũi tên bạc kia cũng là vật năm đó phụ thân bà tặng nhân dịp sinh thần. Huynh trưởng làm việc chu toàn, không thể nào để thư đọc xong không thiêu hủy. Vậy là, Mạn Diệp đã phản bội bà, đem thư đi cho người khác.

Người kia...

Một thân hoàng y tinh nhã dịu dàng, trên mặt đậm nhạt. Khí chất thực không giống người năm đó phong hoa tuyệt đại Thủy thị. Chỉ có ánh mắt đôi lúc lơ đãng lộ ra chút phong tình ngọt ngào giống mẫu thân nàng ngày đó.

Cũng vì nàng ít giống đệ nhất mỹ nhân Thủy thị Phi nhi kia, nên mọi người dường như quên mất có một nữ nhi như thế.

Đến cả bà cũng quên.

Cơ Úc Khanh thở dài, dường như già đi mấy tuổi, phát tay:

- Minh Thiên, chuyện này giao cho người. Bãi giá.

Bước chân mới nhấc lên, lại quay đầu gọi:

- A Lan, theo ta.

Hoàng hậu phục hồi tinh thần, dò dẫm nhìn người kia, chân vô thức bước theo. Đến nước này, bà cũng không vọng tưởng người nam nhân kia có thể vì tình nghĩa xưa mà tha cho bà. Một đời này của hân, ngoại trừ thiên hạ, thì cũng chỉ có Thủy Thanh Phi. có lẽ...chỉ vì giữ chút mặt mũi giữa bá quan mệnh phụ.

Đế hậu vừa đi, hậu viện rộng lớn không một tiếng động. Theo lí mà nói, người có địa vị cao nhất còn lại là mấy vị vương tử vương nữ, nhưng mà hoàng thượng đích thân giao lại mọi chuyện cho Minh Thiên quân chúa. Người chưa nói, bọn họ cũng ngại mở miệng.

Qua đêm kinh hồn này, người người đều biết, nhân vật mới trong vũ đài chính trị này, Minh Thiên quân chúa Sở Khinh Nguyệt chính là hồng nhân mới bên cạnh hoàng thượng rồi.

Có người nhớ tới đoạn duyên phận hai năm trước, hồi có chút ý tứ liếc nhìn về phía tử y nhị vương phi, lại thấy người ta vẫn điềm nhiên uống rượu, ăn mấy khối điểm tâm, liền ngượng ngùng thu mắt về.

Khinh Nguyệt quay qua, Tất Phong đã gạt đầu, giao phó người đem thích khách còn sống nhốt vào đại lao.

Nàng hướng ánh mắt về phía hậu viện, khẽ cười thanh duyệt:

- Đêm nay mọi người chắc đều mệt mỏi cả, cũng không còn tâm trí dự hội. Minh Thiên lo an nguy không chu toàn, ở nơi này bội tội một phen. Sắc trời đã khuya, Minh Thiên sẽ cho người theo bảo vệ các vị trở về phủ an toàn.

- Không dám, không dám.

Mấy vị các lão rồi rít phụ họa, theo chân thị vệ lần lượt ra ngoài. Vài công tử tiểu thư sắc mặt không tốt lắm cúi đầu cũng xuất cung, đáng vẻ âm u không biết nghĩ gì. Cũng có người có ý tứ liếc nhìn Khinh Nguyệt một phen, âm thầm đánh giá.

Tất cả những việc này nàng cũng không để ý, muốn đánh giá, cứ việc, không phải đây cũng là mục đích chính của hoàng thượng hay sao.

Trăng tròn đêm nay, nàng còn không được ngắm đầu.

Sở Khinh Vũ giấu nửa khuôn mặt sau ly rượu, chờ mọi người đã đi hết, cũng phui áo đứng dậy. Mấy đoá từ đằng tả tơi từ trên vai áo trượt xuống, xung quan đầy xác hoa tím ngắt.

- Muội về rồi.

Bàn tay mang theo hơi ấm kinh người áp vào một bên má Khinh nguyệt, nàng hơi há miệng, định nói gì đó, cuối cùng chỉ nghẹn được một câu:

- Muội về rồi.

Khinh Vũ cười khê, dường như trở lại những năm tháng thanh xuân tươi đẹp điên cuồng rực rỡ, đưa tay ôm cả người Khinh Nguyệt. Nàng không hỏi hai năm qua tiểu muội đi đâu, làm những gì, tại sao lại có mấy binh lính kia. Cũng không hỏi đôi mắt này...rốt cuộc là tại sao.

Đối với nàng mà nói, A Nguyệt cho dù thế nào, cũng là A Nguyệt ngày xưa thôi.

Hai người ôm nhau một lúc, có tiếng ho nhẹ bên cạnh. Khinh Vũ buông nàng ra nheo mắt nhìn. Là một nữ binh của A Nguyệt. Áo giáp bạc, bên hông là trường đao to lớn không hợp với vóc dáng nhỏ nhắn kia lắm, đúng là khí thế thật!

- Ta nên về rồi. Muội làm việc gì cũng phải giữ gìn sức khỏe.

Khinh Nguyệt ánh mắt đau xót, nhỏ giọng: “Được, tỷ cũng vậy. Có chuyện gì thì gọi người tới, ta có thể bên cạnh tỷ hai hộ vệ., ần chuyện gì có thể gọi họ truyền tin cũng được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khinh Vũ giấu sau cổ áo lông trắng muốt, cười khê, ánh mắt cong cong:

- Được rồi.

Bóng dáng nhỏ tiêu điều dần xa, nàng vẫn hơi ngơ ngẩn nhìn theo. Đời trước, đời này, cộng lại, người thân thiết nhất với nàng cũng là sư phụ và đường tỷ mà thôi.

- Mưa lớn rồi, vị tiểu thư này, cẩn thận cảm lạnh.

Giọng nam trầm thấp dịu dàng bên tai, nàng giật mình đưa tay ra hứng mưa. Vốn là mưa xuân nhẹ tựa lông hồng, mới đó đã nặng hạt hơn. Ô giấy dầu mà trắng ngà bên chặc che nàng kín không đọng nước, chính vai áo mình lại ướt đầm nước mưa.

Khinh Nguyệt bước mấy bước vào sâu trong đình nhỏ, rũ mắt xuống lạnh nhạt:

- Đa tạ.

Sở Yến vẫn theo phía sau nàng, đưa mắt nhìn nam tử xa lạ. Cao gầy, khuôn mặt ôn nhuận đúng kiểu văn nhân, bước chân bình thường, là người tay trái gà không chặt. Công tử nhà ai còn chưa đi, muốn làm gì?

Cơ Mặc Trần vẫn đi lang thang trong cung, đến tận lúc nhận được tin ở đình có thích khách, mới trở về, thì mọi việc đã gần xong, nhất thời cũng không biết là có chuyện gì, chỉ thấy nữ tử hoàng y này ra mặt bội tội, có lẽ là phân phó của phụ hoàng. Cảm giác không biết có phải nhầm rồi hay không, giống

như chủ tớ hai người không chào đón hần lăm.

Hần mím môi cười nhẹ tao nhã:

- Trời đã khuya, hai vị chắc hẳn cũng có tính toán riêng. Ô này để lại đây, Trần ở lại lâu cũng không tốt, cáo từ trước.

Khinh Nguyệt cũng không biết người tới là ai, cũng không muốn dính dáng sâu, chỉ đành gật đầu dửng dưng:

- Đa tạ công tử.

Sở Yến đưa tay nhận lấy ô giấy dầu, nhìn bóng dáng thon gầy khuất sau màn mưa bụi, không hiểu sao hơi sầu lo.

- Tiểu thư, có cần tra một chút không? Người nọ có điểm quen mắt.

Quen mắt?

Nàng hơi nhíu mày, A Yến nhận biết người cực tốt, chỉ nói có điểm quen mắt, vậy là chưa gặp bao giờ, người này có lẽ giống ai đó quen thuộc với bọn họ chăng?

- Tra một chút đi.

Có thể đi lại tự do trong cung, mấy cung tỷ không lên tiếng, hẳn cũng là người quen, hỏi một câu là được. Nhưng cái nàng muốn không phải chỉ là danh tính.

Mỗi một người ở kinh thành hoa lệ rửa nát này, đều dính đến rất nhiều mạch nước ngầm chẳng chịt như mạng nhện rồi tung.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đến giữa tháng ba, khí hậu Thương quốc vốn ở gần phía nam, đã ấm dần lên.

Mưa rào rích bao nhiêu ngày cũng hết, sáng sớm nắng trong veo như thủy tinh mới ra lò, không khí cũng có chút vui mừng, đường sá nhộn nhịp hơn hẳn.

Ở bên hồ sen trong phủ, Cơ Hy một thân áo lụa mỏng nhạt màu, khoác thêm chiếc áo chần xanh nhạt, lười biếng nhìn gió lẩn tẩn thổi làm lay mặt nước. Mới hơn quá nửa tháng từ khi tế lễ mùa xuân diễn ra, vậy mà trong kinh đã có bao nhiêu thay đổi, nàng không khỏi phải tính toán lại một phen.

Mẫu tộc hoàng hậu đã đổ, ít nhất mặt ngoài chi lớn nhất là Thảm phụ thân của hoàng hậu đã bị triệt đi. Hoàng hậu cũng chưa ngã, nhưng mới hôm kia đã xin được thanh đăng trông coi hoàng lăng tiên đế, một thế lực này cũng sẽ dần dần bị vụn vỡ.

Biến số lớn nhất hiện nay chính là người kia.

Quận chúa Sở Khinh Nguyệt, phong hào Minh Thiên, quý dị xuất hiện trong một đêm, có sự chống lưng của hoàng thượng, mơ hồ đã đặt chân đến hàng ngũ quý tộc có quyền lực thực sự trong tay.

Nàng phiền não không thôi. Vốn là thiên chi kiều nữ của Viễn hầu phủ, một đôi vai này nàng đã chống chọi cả cơ nghiệp to lớn như thế, luôn có thói quen coi kẻ khác dưới cơ mình. Vậy mà hôm nay nàng không thể hành động sơ suất nửa bước, chỉ vì nữ nhân kia.

Rõ ràng đôi mắt là một bất lợi cực lớn, nhưng mà không ai dám xem thường vị quận chúa họ Sở đó. Bên người nàng lúc nào cũng có thị tỷ võ công cao cường, lại thêm mười sáu hộ vệ không rời thân, muốn lặng lẽ tiếp cận tìm hiểu thực hư nông sâu cũng không thể được.

Cho người đi không được, nàng còn thuê tình báo bên ngoài, thế nhưng tất cả đều từ chối mỗi lần ăn này.

Rốt cuộc người này là ai? Có ảnh hưởng gì với thế cục hiện nay?

Điều duy nhất mà nàng tin chắc, đó là Sở Khinh Nguyệt có liên quan tới chủ nhân Lâm Uyên, hoặc giả, tuy hai mà một.

Có con bướm bướm cánh vàng rực rỡ bay vòng vòng qua người, Cơ Hy hơi nâng môi mỉm cười. Chút ít màu sắc đẹp đẽ thế này dù sao cũng làm tâm tình nàng khá hơn hẳn.

Ở một nơi âm u trong Lâm Uyên, Khinh Nguyệt một thân hắc y gọn gàng linh hoạt, đôi mày sắc bén hơi nhíu lại, chu sa một vệt như máu rực rỡ yêu điểm trên trán, ở nơi rừng sâu mặt trời lên đến đỉnh đầu cũng ít lọt được nửa tia nắng thế này lại thêm một phần hơi lạnh lẽo.

Mười sáu thân vệ bình thường mặc giáp không rời thân, bây giờ cũng thay đồ gọn nhẹ, mỗi người lại đứng trước một cánh quân nhỏ chừng ba mươi người, lập thành bốn đội lớn.

Khí tức của hơn năm trăm người u lẫm, át hết toàn bộ cảnh xuân tươi đẹp.

Sở Yến mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu đen viền đỏ, đứng sát bên cạnh Khinh Nguyệt. Sở Hàn cũng đứng bên còn lại, trước mặt Khinh Nguyệt là một nam tử chừng ba mấy tuổi thấp giọng báo cáo.

Vốn Lang Nha quân nàng đem theo là năm ngàn người, để lại ba ngàn năm trăm chia ra bốn hướng ở vùng phụ cận kinh thành, một ngàn người dần dần thâm nhập trong thành, còn năm trăm binh lính tinh nhuệ này trực tiếp đưa tới Lâm Uyên tiếp tục huấn luyện.

Số binh lính tinh nhuệ thực chất hầu hết vẫn ở biên cương, năm trăm người này chỉ là một phần, có điều, chỉ riêng năm trăm nhân mã cũng đủ để làm nên chuyện ở nơi đây rồi, vẫn nhân tay trời gà không chặt này. Không như biên cương, phía bắc, cả Lang nha quân và thủ vệ chính quy của Thương quốc mới đủ để khổ chiến với Bích quốc.

Ấy thế mà tin tức cầu viện gửi về, cũng chỉ mình hoàng thượng sốt ruột. Khinh Nguyệt cười lạnh, khí tức khác hẳn về ôn nhã hằng ngày.

- Nhiệm vụ hôm nay là tầm bảo. Mọi người nghe kĩ, lấy vạch xuất phát là nơi ta đang đứng, chu vi năm dặm quanh đây có ba mươi hai món đồ. Mỗi tổ lấy được hai món coi như hoàn thành. Hiểu chứ?

- Rõ!

Âm thanh trầm đục khỏe mạnh vang lên, mười sáu tổ hơi nheo mắt nhìn nhau.

Khinh Nguyệt cười một tiếng.

- Phần thưởng là các món đồ mà mỗi tổ tìm được. Mọi người chuẩn bị đi. Tất nhiên ta và Quân tướng quân, Hàn tướng quân cũng sẽ đi theo kiểm tra như mọi lần.

Bên dưới có vài tiếng kêu rên nho nhỏ, rất nhanh mọi người đã tản ra các hướng thận trọng dò đường.

Cái quan trọng vốn không phải tìm được đồ hay không, mà là có còn mạng hay không. Lâm Uyên có rất nhiều dã thú gì đó, càng vào sâu càng khó đối phó. Nơi bọn họ đứng đã là mép ngoài của trung tâm, không cần thận tắng thân vào miệng dã thú là chuyện vô cùng có khả năng xảy ra.

Chờ tổ cuối cùng rời đi, Quân Tinh cầm lên một tấm bản đồ da dê màu vàng đất mềm mại, thấp giọng:

- Công tử, bản đồ vẽ được một nửa rồi. Ở chỗ này, mới phát hiện ra một con đường.

- Đường?

Khinh Nguyệt hơi cao giọng. Một năm trước nàng đã cho một người thông thạo họa đồ, chịu được gian khổ đi bí mật vẽ bản đồ phía tây Bích quốc, không nghĩ hôm nay lại phát hiện. Một con đường mà thôi, nói lên điều gì?

Có đường, tức là có người.

- Đường này là men theo chân núi Ô Nhạ, ăn một phần vào lòng núi, lớn bằng một phần ba đường cái, vận chuyển khó khăn nhưng hành quân cực kì thuận lợi.

Quân Tinh trên gương mặt phong trần cũng có chút hưng phấn. Chính đêm qua nhận được tin tức, hắn đã thức trắng nghĩ trái nghĩ phải, thực đã hình thành khá nhiều mưu tính cho con đường bí ẩn này.

Khinh Nguyệt đưa tay nhận lấy bản đồ, nhưng cũng không nhìn, mắt nàng tuyệt đối không thể nào nhìn được một vật nhỏ như thế tại nơi thiếu ánh sáng thế này. Có điều, xúc cảm nhần mịn trên tay hoàn toàn đủ để nàng thỏa mãn.

Một bức bản đồ tốt, có rất nhiều lợi ích.

Cũng không biết khi nào mới xong việc ở đây, nàng còn cản trở về biên cương. Bích quốc bên kia đang có rất nhiều động thái lạ.

Thờ dài một hơi, nàng kẹp phiến lá rụng trên bờ vai, hơi lướt qua mặt lá. Ở sâu trong Lâm Uyên bốn mùa như một, cây cối cũng rất tốt, rất giống với rừng nhiệt đới ở hiện đại. Có điều, nơi này rộng lớn hơn rất nhiều.

- Đi thôi, xem thành quả thế nào.

Mắt phượng hơi híp lại cười, Khinh Nguyệt phát tà áo đen nhảy lên một chạc cây. Theo sát phía sau là Sở Yến đã trút bỏ vẻ đẹp dịu dàng, khuôn mặt lãnh ngạo nghiêm túc sắc bén như cây bảo kiếm lâu năm.

Suốt cả một tuần liền, Khinh Nguyệt dành ra phần lớn thời gian của mình lẫn lộn trong Lâm Uyên, sáng sớm đã đi, tối muộn mới về. Ở kinh thành rất

nhiều người dò la được nơi nàng thường dừng chân, muốn đến bái phỏng nhưng đều không gặp, càng làm cái tên Minh Thiên quận chúa thêm thần bí.

Ở trên có hoàng đế chống lưng, cho dù có muốn tìm bắt mẫn mọi người cũng phải xem xét tình hình, đặc biệt là đêm tế lễ, một đường huyết tinh cũng làm khá nhiều thế lực phải dè chừng.

Trong phủ nhị vương tử, Cơ Mặc Lưu mím môi miễn cưỡng cười cười nhìn hộp điểm tâm tinh xảo. Tế lễ ngày đó hẳn không có mặt cũng không ảnh hưởng đến việc biết được nhất thanh nhị sở những chuyện đã xảy ra. A Nguyệt trở về, mặc danh ki hiệu lại thành quận chúa, hơn nữa thế lực phía sau muội ấy rất vững chắc, ít nhất, hẳn thân là vương tử cũng không có lấy nổi một người có thân thủ tốt như mười sáu thân vệ mặc giáp bạc kia.

Hắn vẫn đang lưỡng lự việc cố thuyết phục A Nguyệt đầu quân cho bản thân, hay chọn đứng đối lập. Với hắn mà nói, một người vốn không nhất thiết khiến hắn phải do dự như thế, nhất là khả năng thuyết phục được cực kì thấp.

Thế nhưng mà, dù gì đó cũng là A Nguyệt...

Trước khi không thể biết trước tình hình, hắn tuyệt đối không thể đắc tội với mấy vị trung lập, tỷ như người trước mặt.

Nhiếp Cẩm Nhiên, con gái nội các đại thần.

Với một quốc gia trọng văn thể này, sự tồn tại của nội các là một sự bảo đảm rất lớn.

Nhiếp Cẩm Nhiên ai gò má đỏ bừng, đôi mắt hàm xuân cố gắng trấn tĩnh trái tim như con nai nhảy loạn, ngượng ngùng:

- Nhị vương tử, Cẩm Nhiên có làm một ít đào tồ, người xem...xem...

Cơ Mặc Lưu áo xanh thuần sắc, cười ôn hòa:

- Nhiếp cô nương có lòng.... ..

Còn chưa nói dứt câu, khoe mắt hoa đào đã đào qua cửa, cả người hắn trong nháy mắt cứng đờ.

Trước cửa, bóng tử y ôm lấy khuôn mặt đẹp như vẽ, ánh mắt thần nhiên mà trống rỗng nhìn hết thấy mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thời tiết tháng ba đã ảm áp lên nhiều, cho dù mùa đông có đốt địa long than ảm đầy phòng cũng không sánh bằng. Mùi hoa phiêu đảng trong không khí, vẩn vơ trên từng lọn tóc, thanh nhã mà nồng nàn.

Đầu móng tay màu hồng nhạt làm nổi bật tay ngọc trắng nõn của Kinh Vũ đang nắm chặt hộp thức ăn, rồi lại hơi buông ra hờ hững. Cảnh cây có mấy con chim phát cánh bay lượn, lạnh lớt cát tiếng vang.

Cái nàng nhìn thấy trong phòng, là Hạo Khanh ca ca của nàng, ôn nhu cùng Nhiếp Cẩm Nhiên vành tai tóc mai chạm nhau. Ánh mắt kia, vào những thời khắc đẹp dễ nhất, vô tư nhất của cuộc đời, đã từng là của một mình nàng, cho dù có là A Nguyệt thì huynh ấy cũng không để tâm đến thế.

Mà nay, một người lại một người nối tiếp nhau. Đại kế giang sơn, thực sự phải dùng tình yêu để hiến tế? Thế giới của nàng từ trước chỉ có hai màu trắng đen, yêu ghét rõ ràng, nàng chán ghét những âm mưu tính kế kia, nhưng bây giờ trọng phụ của nàng, Hạo Khanh ca ca của nàng, cứ ngày một lún sâu.

Nhiếp Cẩm Nhiên cảm giác được tầm mắt trong không khí, hơi giật mình quay mặt ra nhìn. Nhị vương phi xiêm áo tím đậm hoa lệ, chói mắt thế kia, giống như vàng trắng rằm sáng rỡ. Ánh mắt nàng hơi ảm đạm, cười nhẹ thình an:

- Nhị vương phi!

Kinh Vũ cũng không để ý đến nàng, hơi lướt qua người trong phòng rồi quay đầu trở về. Khuôn mặt thanh tú của Nhiếp Cẩm Nhiên hơi đỏ lên rồi tái đi, cả người giống như bị dội một gáo nước lạnh.

- Nhị vương tử, Cẩm Nhiên chợt nhớ ra ở nhà còn có chút việc, Cẩm Nhiên xin phép cáo lui trước một bước.

Cơ Mặc Lưu vẫn hơi thất thần chợt hồi hồn, cười miễn cưỡng:

- Nhiếp cô nương có việc, vậy hôm khác chúng ta sẽ gặp sau vậy.

Nghe được hứa hẹn, ánh mắt Nhiếp Cẩm Nhiên hơi sáng lên rồi nhanh chóng lui tất, tao nhã hành lễ bước ra ngoài.

Phủ nhĩ vương tử nhìn đầu cũng có thể thấy được mấy bóng tím hoa từ đằng rù xuống, đẹp đến ảo mộng. Nghe nói viện của nhĩ vương phi còn trồng nguyên cả giàn từ đằng, có trắng, có tím, có hồng.

Trước đây, chuyện tình đẹp như mơ của nhĩ vương phi là giấc mơ ngọt ngào của tất cả mọi người, cũng là niềm ước ao của trái tim thiếu nữ của nàng. Thế nhưng mà không biết từ khi nào, ước vọng xa xôi đó lại thực thể hóa từ khi gặp được chính nam tử như tiên đó dưới tàng dương liễu bên hồ. Tình cảm đẹp dễ mơ mộng dần dần đã trở nên xấu xí không chịu nổi, chỉ có nàng cố chấp nhắm mắt làm ngơ.

Chỉ là, hôm nay, một ánh mắt lạnh nhạt vô hồn của nhĩ vương phi, giống như đã lột trần thứ tình cảm đã biến dạng méo mó của nàng. Không giống Cơ Hy quận chúa, nàng không thông minh tuyệt đỉnh, nàng đáng hiển tất cả cho tình yêu không thêm chút nào toan tính, thế nhưng nàng cũng không phải kẻ khờ...

Tay ngọc trắng trẻo gạt đi nước mắt long lanh dâng trong hốc mắt, nàng lại nở nụ cười ngọt ngào thanh tân.

Sống mãi với giấc mơ đi ăn cắp, trái tim nàng ngày ngày thêm vỡ vụn.

Khinh Nguyệt trở về khi sắc trời đã tối muộn. Quần áo đã bẩn không chịu nổi, nàng nhanh chóng cho người đun nước tắm gội. Hôm nay là ngày huấn luyện cuối cùng ở Lâm Uyên, từ mai tất cả đều có nhiệm vụ riêng, cả nàng cũng thế.

Ngày đó hẹn ước cuối cùng là sẽ gặp nhau trên chiến trường, có lẽ cũng sắp đến lúc đó thật rồi.

Thay ra một bộ y phục màu nâu in hoa văn chìm tơ vàng bằng gấm, mái tóc cột lên, ngọc quan hoa lệ thanh tao. Vết chu sa trên trán yêu điểm lại không hề mị tục. Đằng sau Sở Phong đã xuất hiện, một thân áo xanh, trường kiếm sau lưng tôn lên bộ dáng hộ vệ tiêu chuẩn.

- Đi thôi.

Hai cái bóng nhanh chóng vượt tường ra ngoài, cả tòa viện vẫn tĩnh mịch, không làm kinh động đến bất cứ kẻ nào đang châu chực qua sát động tĩnh quanh phủ. Đường phố về đêm bị hạn chế rất nhiều hoạt động, chỉ có một hai con đường đặc thù được mở cửa buôn bán. Người đi lại trên đường cũng thường xuyên bị gọi lại tra thân phận, thế nên hầu như những khách nhân buổi tối đều là quan to quý nhân, một bá tính bình thường sẽ không muốn rước phiền phức mà ra ngoài khi trống báo tối đã điểm.

Khinh Nguyệt và Sở Phong cũng bị gọi lại kiểm tra phù bài thân phận vài lần. Phù bài của nàng là Quý tịch màu đen, chỉ đứng sau hoàng đế, ngang với Quý tịch của quan lại nhất phẩm, giống như vương tôn hoàng tộc. Ngay cả gia quyến của hoàng tộc, cũng chưa chắc đã có được phù bài Quý tịch màu đen, phổ biến nhất là màu tím mà thôi.

Thủ vệ người nào người nấy biểu tình kinh dị, nhìn đến tên tuổi khắc trên phù bài lại càng không nói nên lời. Chẳng mấy chốc, kinh thành tuyệt không tính là nhỏ đã dậy lên tin tức nóng hổi: Nguyệt duy công tử trở lại rồi.

Khinh Nguyệt bình tĩnh cất phù bài, ước chừng tin tức sẽ nhanh chóng truyền ra, liền mới rẽ vào một nhả xá thanh u.

Tiểu cô nương đứng trước quây tình mắt thấy y phục trên người khách nhân là hàng thượng đẳng, ngay cả hộ vệ bên cạnh cũng không khác gì lang quân thế gia, nhanh chóng cười hòa nhã đích thân tiếp đón.

- Tại hạ có hẹn với vị khách ở Tùng các căn thứ hai, phiền cô nương chuyển lời hộ, nói Duy đã tới.

Nhả xá có bốn lầu các, phân biệt Tùng các, Cúc viện, Trúc lâu, Mai lầu. Mỗi cái lại có năm căn đánh số theo thứ tự. Cô nương nhanh chóng nhớ lại Tùng các căn số hai, vị khách trong đó đã nói nếu có người đến trực tiếp đưa lên lầu, liền cười:

- Lang quân, vị khách đó chờ người đã lâu, chúng ta trực tiếp lên thôi.

- Cũng được.

Tùng các được bố trí thanh tao, hơi có điểm cô tịch phù hợp với nam tử, người hẹn nàng hôm nay cũng một thân xiêm y màu xám nhạt. Xét thấy trang phục trên người mình có điểm phô trương quá mức, nàng hơi sờ mũi cười trừ.

Mẫn Duyệt chống cằm cười toét miệng:

- Cảm giác thế nào? Ta đoán chỉ sáng mai thôi ngươi sẽ thành chủ đề nóng nhất trong miệng mấy tên nhàn rỗi vô sự.

- Cũng không tệ lắm, dù sao đây chính là hiệu quả bên trên mong muốn, làm sớm hay muộn cũng thế thôi. Sao, hôm nay có chuyện gì? – Khinh Nguyệt vẫn đạm phong khinh nhác ăm trà tự rót một chén.

- Ngươi xem ngươi, một chút cũng không giống mất không dùng được! – Người kia than thở, khéo môi hơi cười.

Nàng khựng lại, rù ánh mắt:

- Ta cũng không hề nói mất ta mù. Chỉ là thị lực giảm sút dần dần thôi.

Khoảng ba năm trước, độc phát một lần nữa, nàng ốm nặng một trận. Sau khi được lôi trở về từ cửa địa phủ, đôi mắt dần dần mờ đi. Đây là di chứng của độc, loại độc mẫn tính mà sư phụ nàng nói có lẽ bị nhiễm từ trong bụng mẹ. Cảm giác hiện tại gần giống như là chứng cận thị như kiếp trước rất nhiều người mắc, có điều nàng cũng cho người đúc kính xem thử lại không được. Với tốc độ thể này chắc cũng không lâu nữa là mù hoàn toàn rồi.

Mẫn Duyệt uống một ngụm trà nhuận họng, giọng thanh thanh:

- Ta mới nghe tin tức của Tiểu thảo rồi.

Trên mặt nàng chỉ hơi có chút dị động, hần thờ dài. Vốn nghĩ có thể làm người kia kinh hỷ một phen, có điều chẳng mấy lần hần thành công. Quen biết cũng được mấy năm, hần có thể tự tin nói mình là một trong những người hiểu Duy lang kinh thành nhất, tên này nhìn qua hào sảng lại ôn nhu, phong phạm giống như ân sĩ, đối với ai cũng hòa nhã dịu dàng mà cười, thế nhưng hần thực tế chẳng để mấy người vào trong lòng. Lòng của hần, là chứa thiên hạ. Thật đúng là đa tình nhất, lại vô tình nhất.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tiểu thảo, vốn là một loại dược liệu chính để chế tạo thuốc súc ép nội lực, là dược liệu vạn người tập võ mong muốn. Thế nhưng ít người biết, nó là thuốc dẫn giải cổ độc bí môn của Hề tộc. Độc trong người nàng chính là xuất phát từ đây, thế nhưng không có Tiểu thảo thì ngay cả thánh nữ Hề tộc là Tư Đồ Họa cũng không cách nào dẫn từ cổ ra được.

Đã vậy Tiểu thảo lại sinh trưởng khắc nghiệt, thích sống ở nơi lạnh giá quanh năm, thời tiết ở tứ quốc căn bản không thể dưỡng nổi.

Khinh Nguyệt trầm ngâm vuốt ve cổ cầm. Trong mấy tháng này nàng không thể đi đâu được, nhất định phải giải quyết xong mối họa đoạt đế ở kinh thành, muộn nhất là trước khi mùa đông xuống. Sau đó lại vội vã trở về biên cương, nàng mới nhận được dị động ở Bích quốc, có vẻ như Lạc Cơ đã bắt tay với Nhữ vương gia, chuẩn bị từ từ soán ngôi.

Cả hai nước đều có mối nguy đoạt vị, bên nào nắm bắt được thời gian tốt là chiếm được tiên cơ.

Bên chỗ Tiểu thảo, đành nhờ Mẫn Duyệt canh chừng giữm.

Sáng sớm hôm sau Khinh Nguyệt phụng chỉ tiến cung. Trong kiệu, Sở Yến cầm cái quạt phe phẩy, Khinh Nguyệt thiu thiu ngủ. Đêm qua trở về, không ngoài dự đoán, ngay khi bước chân ra khỏi Nhữ xá, đã có rất nhiều cặp mắt dõi theo, cũng có vài người đến “mời” nàng làm khách, trực tiếp gián tiếp đều có cả.

Nàng và Sở Phong cũng mất kha khá công phu để toàn thân trở ra mà không bị phát hiện, trở về đã tối muộn.

Sáng nay lại tiến cung sớm, khó tránh khỏi có chút mệt.

Cơ Úc Khanh ngồi trong đình Phi Uyển, khuôn mặt tối tăm mệt mỏi. Mấy hôm trước hần đã nhận được báo cáo về việc độn lương, trong lòng phát hỏa, trong hậu cung Thẩm thị đã đổ, lại có mấy người không biết sống chết đánh chủ ý đến ngôi hậu, quấy cho gà chó không yên.

- Hoàng thượng.

Hần thờ dài cười:

- Người đến rồi.

Khinh Nguyệt hơi cong khóe môi, cởi ra áo choàng, điềm nhiên ngồi xuống. Sở Yến tự động bước lên nhận áo choàng, lại rót trà cho chủ tử. Mấy vị nội thị đã bị điều ra xa có nhìn thấy cũng chắc lưỡi không thôi, dạo này hoàng thượng nóng nảy, cũng chỉ có Minh Thiên quận chúa mới tâm bình khí hòa ngồi với người được.

Hoàng đế cũng không để tâm các nàng tự tung tự tác, cười:

- Thế nào, hôm qua quấy một phen, kinh thành lớn như vậy mà sáng nay người người đều nghe danh Nguyệt Duyệt công tử rồi.

Nàng cười khổ:

- Hiệu quả cũng coi như khá tốt, cũng có vài người dị động. Thực ra Nguyệt Duyệt thân cô thế cô, tác dụng duy nhất là lôi kéo lòng chúng sĩ tử mà thôi, cũng chưa bị theo dõi gắt gao. Nếu như lộ ra tin tức của Lang Nha quân thì lúc đó mới thực sự là phiền toái.

Nhớ tới Lang Nha quân, hân hoan híp đôi mắt đục ngầu. Vốn không nghĩ để nàng quậy một phen, lại quậy ra hình dáng thật. Hân từng đích thân kiểm quân, chiến lược thực sự rất mạnh, thậm chí một đội quân này, đã đủ san bằng Thương quốc.

Thông minh trầm ổn, văn võ song toàn, tâm trí của nàng thực sự đủ xúng danh đệ nhất công tử Thương quốc. Hân thậm chí vài lần tỏ vẻ muốn truyền ngôi cho nàng, thế nhưng đều bị cự tuyệt.

Đám con của hân, một người một người đều không sánh bằng, chưa nói đến mấy hoàng thân không biết sống chết cũng có chủ ý đoạt vị.

- Lang Nha quân hiện đã rất mạnh rồi, trong kinh thành có một ngàn năm trăm người đó đã đủ trấn áp, sao mãi vẫn chưa ra tay? Đêm dài lắm mộng, không bằng giải quyết cho nhanh.

Khinh Nguyệt nhấp một ngụm trà, hương thơm thoảng lên dễ chịu, có điều nàng vẫn không quen uống loại trà tiến cống này lắm, gần giống với vị của Long Tinh, màu sắc thì khác một chút.

- Hoàng thượng, nếu dùng vũ lực hoàn toàn để áp chế chắc chỉ mất đến ba ngày là xong. Có điều chắc người cũng biết về việc độn lương chứ? Mỗi năm đều có thiên tai, sau đó giá lương thực lại tăng cao, vốn là chuyện thường. Thế nhưng mấy năm gần đây lại tăng cao một cách bất hợp lý.

- Ý người là?

Nàng cười:

- Có người đang trừ lương. Phía đông nước ta trồng rất nhiều lương thực, có thể nói người người ở đó đều nằm ngủ trên thóc gạo. Số lương thực đó hoàn toàn đủ để cứu tế cho cả nước sau thiên tai. Thế nhưng ở biên cương, người có biết Lang Nha quân của ta chủ yếu là tự cấp tự túc không? Lương thực vốn không đến tay binh lính.

Cơ Úc Khanh khuôn mặt lãnh trầm, cảm giác như sắp bạo phát. Lương thực của Thương quốc nhiều thậm chí có thể sánh ngang với Nghi quốc giàu có sung túc, thế nhưng binh lính lại không được phát quân lương!

- Hơn nữa, vụ án buôn muối lậu ở cổng nam của Mẫn tướng, hoàng thượng còn nhớ chứ?

Hân cau mày, nhớ tới tập sổ con Mẫn tướng trình lên, đề lâu mà cũng chưa kịp đọc:

- Nhớ, ta còn tưởng là thủ hạ của người để lọt vài tên gian thương mà thôi, cũng không để tâm lắm. Chẳng lẽ còn có huyền cơ gì chăng?

Nàng nheo mắt, tay buột vuốt mép chén trà bằng sứ tím thượng đẳng:

- Đó vốn không phải buôn muối lậu, mấy nguồn thu muối đều nằm trong tay A Nguyệt, cho dù nửa con cá cũng không lọt được.

A Nguyệt nghe nói là buôn muối lậu, cũng sừng sốt hồi lâu, đi điều tra thì phát hiện cổng nam có thủ vệ tìm thấy một xe vũ khí được vận chuyển qua. Sở dĩ không dám báo cáo là vì bọn chúng đã thành công chuyển đi được hàng chục xe rồi, báo lên chính là chứng minh bản thân thất trách, cái đầu chưa chắc đã giữ được.

Hân rùng mình, cảm gì khó chịu không sao giải phóng được, trong nháy mắt cũng giống như già đi mấy tuổi:

- Việc này, Mẫn tứ lang biết không?

- Mẫn Duyệt không biết, A Nguyệt cũng mới đi tra ra thôi. Liên quan quá lớn, Mẫn tướng tự mình xử lý, không dám hé răng với ai.

Cơ Úc Khanh xoa trán, nhớ tới Mẫn Duyệt hơi có chút nóng nảy, đúng là nếu hân biết đã không để yên như vậy.

- Người là muốn nuốt luôn số lương thực và vũ khí đó?

Nàng bật cười, giọng thanh duyệt lại hơi từ tính, không nói gì. Chuyện này còn phải nói sao? Số quân nhu lớn như thế, nếu không tận dụng cho binh lính thì nàng ở đây làm gì, một mình Sở Phong dẫn quân đi đàn áp là được rồi.

Không thể không nói, tuy nàng có vẻ khá hiền hòa, thế nhưng thực tế lại rất ưa vũ lực, dùng nắm đấm nói chuyện. Đây là tính cách được bồi dưỡng qua mấy năm ở biên thành ăn gió nằm sương, dần dần có chút cuồng dã quyết đoán.

- Thôi được rồi, các người muốn làm gì thì làm đi, Thương quốc vốn cũng chỉ có mấy người các người làm trụ cột, sớm chút bồi dưỡng cũng tốt. Chỉ cần nhớ để tâm đến trừ vị* là được.

*trừ vị: người được chọn kế vị ngôi vua.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Vừa lúc trời ngả về chiều, ráng mây đỏ cam xấp xấp chồng lên nhau, vừa trong trẻo lại diễm lệ. Ánh nắng nhạt màu chiếu lên đôi mắt đen như hắc diệu thạch của Khinh Nguyệt, nàng hơi nhíu đầu lông mày lại, biên độ nhỏ đến khó nhận ra.

“Trừ vị, vốn dĩ có đến ba người có khả năng, hoàng thượng người không cần lo lắng quá...” Giọng nàng hơi trầm xuống lại có chút khàn khàn trung tính, nhớ tới ba vị vương tử vương nữ, cũng không có cảm giác gì quá lớn.

Nàng chưa bao giờ có ý định gì với ngôi vị kia, lí tưởng của nàng chỉ có thể phát huy tốt nhất trên đầu tên ngọn giáo của binh sĩ, trên mảnh đất con sông màu mỡ của bá tính, trên từng nụ cười hồn hậu của những con người chân chất mà không phải là nơi thâm cung cá chậu chim lồng.

Hoàng đế trái lại không để ý đến tâm tình nàng hơi thay đổi mà nắm được trọng điểm:

- Ba người? Trừ lão nhị có chút năng lực ra còn có người khác sao?

Nàng lắc đầu phiền muộn. Nhị vương tử đúng là có thủ đoạn, có dã tâm, cũng có năng lực, miễn cưỡng cũng có thể. Thế nhưng đường tỳ Khinh Vũ của nàng chắc chắn sẽ không muốn. Hơn nữa, thủ đoạn của người này dùng trong chính trị, cũng chỉ là thu mua lòng nữ nhân để củng cố thế lực, nàng cực kì xem thường. Vốn là Hạo Khanh đơn thuần ngày nào giờ dính tới quyền lực, dường như cũng trở nên dần dần xa lạ.

- Chuyện này chúng ta sẽ bàn sau, Khinh Nguyệt cần tìm hiểu thêm nữa. Trước mắt người chưa cần gấp gáp đến vậy, chuyện cấp thiết là ở chiến báo kia. A Nguyệt có lẽ cần nhanh chóng trở về biên quan rồi.

- Thế còn mắt của người? Còn tiểu tử kia nữa?

Nàng mỉm môi cười nhạt:

- Đôi mắt này của A Nguyệt cũng chưa phải mù. Mẫn tứ lang đã tìm được tung tích được liệu kia rồi, đành nhờ hắn trông coi hộ, dù gì nó cũng chưa trở hoa. Còn Nhạc Duẫn, đành nhờ người vậy.

Lần này nàng đi là từ chiến, Bích quốc có lẽ quyết tâm nhất định phải mở rộng lãnh thổ, những năm nay thu hoạch của Bích quốc có xu hướng giảm sút rõ rệt, ngay cả Lạc Cơ cũng ngập ngừng muốn đích thân ra trận.

Nàng phải ở lì trong quân doanh, ngay cả Sở Yến cũng không bởi bên người, càng đừng nói có thể có thời gian cho A Nhạc. Ngẫm lại, dù làm phụ hay mẫu thân cho A Nhạc thì nàng đều chưa tròn trách nhiệm.

- Được rồi, Nhạc Duẫn đưa tới chỗ quốc sư, đảm bảo an toàn tuyệt đối. Sáng mai ta sẽ nói qua để quốc sư kịp chuẩn bị.

Nhớ đến quốc sư lạnh lẽo khó gần kia, mày Khinh Nguyệt hơi nhíu lại rồi thả ra ngay. Mặc dù hẳn đúng là có chút quái gở, nhưng hẳn thích trẻ con là thật, chỉ ít hẳn sẽ nhất quyết bảo vệ Nhạc nhi đến cùng.

Trong phủ, tam vương nữ Cơ Hàm Yên ngồi yên lặng, không đốt đèn. Thư phòng của nàng xây ở phía nam, buổi chiều nắng tắt làm căn phòng rơi vào bóng tối, chỉ có vệt sáng nhờ nhờ phủ lên người nàng.

Tin báo Minh Thiên quận chúa kia đã tiến cung suốt cả ngày, nàng mơ hồ có dự cảm không tốt. Năm lần bốn lượt trực tiếp, gián tiếp tìm gặp đều không được, một thế lực lớn như vậy lại không thể sử dụng cho mình, hơn nữa người kia có thể còn thích nhị ca, liệu có thể sẽ vì nhị ca mà đầu quân?

Trong tay nàng có không nhiều quân đội, ngoài tư binh của mẫu phi thì chẳng còn gì cả, tuy nhiên hiện tại nàng vẫn cảm thấy tự tin khi đối đầu nhị ca, trong tay nàng có rất nhiều khách khanh, mưu sĩ, không ít trong đó là đệ tử các thế gia lớn ở phương nam. So với nhị ca giữ quân đội nàng vẫn cảm thấy bản thân có ưu thế hơn hẳn.

Thế nhưng mà từ khi Sở Khinh Nguyệt xuất hiện, đáy lòng nàng mơ hồ cảm giác hơi sợ hãi.

Bàn tay vò vò đầu, nàng thở dài. Hiện tại vẫn là cố gắng tìm ra tung tích của Nguyệt Duy công tử. Nàng không tin, có Duy lang kinh thành, nàng còn không nắm được toàn cục.

Người vẫn được ngày ngày nhớ thương, Sở Khinh Nguyệt, hiện đang dạo bước chậm chậm trong viện nhỏ. Trong viện cũng không có gì vương vãi, bày biện rất đơn giản, một phần cũng là vì đôi mắt của nàng. Sở Phong vẫn đi đằng sau chọt đưa tay tóm lấy một con chim nhỏ đang lao xuống.

Trên chân chim có buộc mảnh giấy nhỏ, hắn mở ra đọc lướt qua, vội bước lên mấy bước:

- Tiểu thư, đã tìm được tung tích kho lương rồi.

Nàng hơi nhếch môi cười:

- Nhanh vậy à?

- Vâng, tam vương nữ có vẻ bị xao động, hôm nay ở lì trong thư phòng không ra, ngay cả ăn trưa cũng không có. Người của chúng ta nghi ngờ trong thư phòng có huyền cơ, không ngờ tìm được kho lương dưới mặt đất.

- Có tồn thất gì không?

Sở Phong cười lộ ra răng nanh nho nhỏ:

- Hẳn không nói gì, có lẽ không sao.

Nàng kéo cao cổ áo, gật đầu:

- Vậy được rồi. Kho lương tạm thời để đó là được, đến khi chúng ta lên đường sẽ đem theo luôn.

Nàng vốn cho rằng độn lương và chế vũ khí là cùng một người, thế nhưng bây giờ tìm được kho lương rồi, lại nghĩ lại, con người tam vương nữ như thế, không chắc là sẽ làm ra việc bí mật chế binh khí.

Số lương thực kia có lẽ cũng là để cho tư binh một phần, còn lại sẽ đem bán lấy chênh lệch. Dù sao, kinh tế của phủ tam vương nữ cũng không dư dả lắm, phải nuôi đến mấy trăm khách khanh cả nội phủ ngoại phủ. Mỗi kẻ đều tự cho là thanh cao, ăn mặc ở đều muốn tốt nhất.

Quân lính biên cương thiếu thốn đủ bề, nàng nhất định phải lột sạch những gì có thể đem hết ra chiến trường. Hậu phương Thương quốc vốn không mấy vững chắc, nàng chỉ đành tự tạo một hậu phương cho đồng đội, chiến hữu của nàng thôi.

Trong phủ nhị vương tử tuyệt không có bí mật chế vũ khí, nàng đem ánh mắt đặt lên người khác, cũng không biết là ai trong số hai người đó.

Nhớ tới chiếc ô giấy dầu vẫn gấp gọn để trong phòng, lòng nàng hơi gợn gợn, rồi nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đêm trầm như nước.

Trong phủ tam vương nữ, hơn mười cái bóng nhanh nhẹn nhảy ra, chạy dọc theo mép tường từ tây viện nổi sang đông viện.

Tây viện vốn là nơi ở dành riêng cho mưu sĩ nội phủ, có đến mười mấy phòng, hơn ba mươi mưu sĩ trú ngụ.

Thế nhưng mười mấy bóng đen này lặng yên không tiếng động, giống như hòa vào bóng tối vô tận của đêm canh ba, mà tam vương nữ có thấy được, chắc cũng sẽ kinh hãi không thôi. Người đi đầu kia, chính là một trong ba mưu sĩ được kính nể nhất, có địa vị cao nhất Hứa Hiên.

Chỉ thấy trên gương mặt vốn hòa ái dễ gần bình thường đã thay thế bằng biểu tình nghiêm túc dọa người, cảnh giác băng qua từng lớp thủ vệ trong phủ. Cũng may trước giờ Cổ Hàm Yên luôn trọng văn khinh võ quá thể, ngay cả cảnh giới trong phủ cũng khá lỏng lẻo. Nếu không phải ám vệ hoàng thất thời khắc khắc bảo vệ bên mình, không biết vị tam vương nữ này còn sống được đến nay hay không.

Nhưng cho dù là vậy, thì việc cài được nhân thủ vào phủ cũng không dễ. Hạ nhân vậy nước quét nhà không thiếu, nhưng khách khanh, mưu sĩ có tiếng nói thì không nhiều lắm. Hơn ba năm, Hứa Hiên hẳn bỏ được đến địa vị này cũng là do nhiều lần lập công lớn.

Mà nay việc đã sắp thành, hẳn nhận được lệnh bí mật dẫn người vào phủ, mục đích chính là kho lương dưới lòng đất. Hẳn vốn là một quân nhân, sức hơi yếu hơn đám tráng phu kia, nhưng được nhìn trúng ở đầu óc linh hoạt, ngay từ ba năm trước khi tiểu thư còn ở kinh thành đã được bí mật điều động vào phủ tam vương nữ.

Thế nhưng dù sao tiền thân hẳn cũng là thủ vệ biên cương mấy năm ròng, cuộc sống khắc khổ ở đó không phải chưa từng trải qua. Mấy hôm trước mạo hiểm tình cờ phát hiện kho lương, ngay cả con mắt hẳn cũng hiện lục quang.

Phải biết, chừng đó thạch lương thực, cũng đủ để mỗi tên bọn họ nằm trong gạo chừng một vài tháng đi? Kho lương sâu trong lòng đất, trải rộng vượt quá diện tích phủ tam vương nữ, kéo tận ra ngoài đường. Không biết đó là tác phẩm của ai nữa, kiên nhẫn tạo ra nơi to lớn như vậy.

Đi đằng sau hẳn là một tổ nhỏ của đội số mười hai, vốn là đám bộ binh tiên phong sức lớn lực mạnh, lần này bí mật ẩn nấp trong phủ quan sát kho lương, đồng thời cũng chờ đánh úp cho trận chiến mấy hôm nữa.

Thị vệ gác đêm ngáp ngắn ngáp dài, dụi dụi con mắt. Hẳn lơ đãng nhìn quanh quất, chợt thấy gần đông viện có gì đó không đúng, giống như có vật chuyển động. Thế nhưng khi neho con mắt lại nhìn kĩ thì không còn thấy gì nữa.

Cứ như vậy, mỗi ngày phủ tam vương nữ rút đi vài gương mặt que thuộc, thêm lên vài khuôn mặt xa lạ mà không ai hay biết.

Sở Phong uống một ngụm trà lớn, cười toét miệng:

- Tiểu, à, công tử nghĩ ra kế này thật hay! Bất tri bất giác túm gọn cả phủ trong tay, không mất một binh một tốt nào cả.

Sở Yến lườn hẳn một cái, không nói chuyện. Khinh Nguyệt nghịch nghịch ngọc bội tím treo bên hông, cười nhẹ:

- Kế này chỉ dùng được một lần thôi. Thứ nhất, tam vương nữ sắp không còn giá trị gì nữa. Thứ hai, cũng chỉ có tam vương nữ mới hồ đồ đến vậy, con mắt đều dán chặt lên đám khách khanh, ngay cả hạ nhân bên mình chưa chắc đã nhớ mặt nhớ tên. Mấy vị kia không dễ đối phó thế đâu.

Sở Yến bóc trái vải đặt lên đĩa ngay tầm tay với cho nàng, tò mò:

- Công tử, nhân thủ cũng đủ rồi, sao còn chưa cướp luôn kho lương chuyển ra tiền tuyến?

Nàng thờ dãi, A Yến cũng ngày một bạo lực hơn rồi.

- Rút dây động rừng.

Sở Hàn vẫn trầm mặc đứng sau lưng Khinh Nguyệt bấy giờ mới phun ra một câu. Nàng gật gật đầu cười.

- Đã lấy thì phải lấy sạch không chừa lại thứ gì. Chúng ta còn mấy chục xe binh khí đang vậy gọi nữa kia.

Lỗ tai hơi động, nàng cười yếu ớt lắm bảm: “Khách tới rồi.”

Nghe vậy Sở Phong vội vàng nghiêm túc chỉnh đốn lại, gương mặt rút đi nụ cười phóng khoáng, nhiều thêm một phần lạnh lẽo, quy củ đứng sau lưng Khinh Nguyệt.

Tiểu nhị là một cô nương mặc áo cam, khuôn mặt lạnh nhạt xa cách khẽ cúi người cung kính nhỏ giọng:

- Lang quân, người đã đến rồi.

- Vào đi.

Nam nhân đi bên cạnh mặc áo gấm vân trúc hoa lệ mà nho nhã, một đầu tóc đen búi cao, khuôn mặt sáng sủa tuấn tú hơi phức tạp liếc nhìn nữ tiểu nhị. Thực hiển nhiên, người này đi lại trầm ổn, khi nãy dưới lầu có chút rắc rối, nàng chỉ vung tay đã giải quyết xong, rõ ràng võ công không tệ. Nội tâm hắn luôn có điểm không thích võ phu, nhưng mà ngưỡng mộ thì thực sự cũng không phải không có. Một tiểu nhị thôi, công phu thế này thì có phải hơi quá không?

Cửa phòng mở ra một khoảng vừa đủ, tiểu nhị quy củ cúi đầu, giọng đều đều:

- Mời.

Người tới đúng là Vương Hiên tình cờ gặp trên thuyền hoa khi mới trở về.

Không khí dễ chịu trong phòng ập vào mặt, làm căng thẳng của hắn giảm đi không ít. Người đang ngồi trên ghế mềm một thân áo màu ngà, không phải gấm lụa đắt tiền mà chỉ là chất vải bình dân, thế nhưng vẫn đầy phóng khoáng. Trên gương mặt ôn hòa nhân nhạt, vết chu sa kéo dài nổi bật, có phần hơi yêu điểm. Ánh mắt trong trẻo chứa ý cười thân thiện nhìn thẳng vào hắn, nếu chỉ nhìn đôi mắt đen như hắc diệu thạch này, hẳn không mấy ai có thể nghĩ nàng bị mù.

Trên thực tế, Khinh Nguyệt quả thực không phải mù, chỉ là thị lực giảm sút mà thôi, có điều giải thích nhiều lần bọn họ cũng lười.

Nhìn thoáng qua nữ tử dịu dàng đậm nhiên bên cạnh, ánh mắt Vương Hiên thoáng qua vài phần dị quang. Nữ tử này hắn thấy qua vài lần, nhưng vẫn không hết ấn tượng.

Sở Phong đứng sau lưng Khinh Nguyệt, tình tế nhận thấy ánh mắt khách nhân hữu ý vô ý đặt lên người Sở Yến, hơi mất hứng lườm Vương Hiên, trong lòng cho hắn một dấu gạch chéo thật lớn. Nếu không phải Sở Hàn đứng cạnh ném cho ánh mắt cảnh cáo, hẳn đã biểu lộ bất mãn ra mặt.

Không nhận thấy sóng ngầm giữa mấy người bọn họ, Khinh Nguyệt cười gật đầu.

- Vương công tử mời ngồi. Từ khi già biệt trên thuyền, đến nay có dịp gặp lại, thực là tam sinh hữu hạnh.

Vương Hiên ôm tâm tình hơi thấp thòm đến đây, nhớ tới hôm thất lễ trên thuyền, hơi đỏ mặt, phất áo ngồi xuống đối diện với nàng. Sở Yến chậm rãi bước lễ, cảm ẩm tử sa rót trà. Mùi thơm thoảng qua cửa trà, cộng thêm hương thơm thanh nhã từ ống tay áo giai nhân làm hắn hơi thất thần.

- Vậy sao? Hiên nhớ đâu phải chỉ mới một lần gặp mặt?

Khinh Nguyệt cười không đáp, những người còn lại cũng không có phản ứng gì. Hắn hơi chán nản, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuấn rõ ràng trước mắt, gần từng tiếng:

- Nếu Hiên nhớ không nhầm, ngày tế lễ mùa xuân ở trong hoàng cung, Hiên đã co díp gấp lại cổ nhân rồi, không phải sao? Ta nên gọi người là Duy lang, hay gọi người là Minh Thiên quận chúa mới phải phép đây?

Từ lâu đứng ven sông, cửa sổ mở ra nghe gió thổi mặt nước rì rào, Vương Hiên nói xong cảm giác lòng bàn tay cũng đầm mồ hôi, trừ tiếng tím đập và tiếng gió thổi vì vút thì không nghe thấy âm thanh gì nữa.

Thực ra chỉ có hắn nghĩ như thế. Trong phòng có bốn người, Sở Phong Sở Hàn vẫn im lặng không tiếng động, Khinh Nguyệt tay vẫn nghịch từ ngọc bội của mình kêu leng keng, Sở Yên pha trà vẫn pha trà, không ai có phản ứng gì với lời của hắn cả.

- Hôm nay người Vương công tử hẹn gặp, không phải là Duy sao?

Nhận được câu trả lời, Vương Hiên thờ phào. Vốn vào đêm tế lễ, khi thấy Sở Yên là thị nữ bên người Duy lang kinh thành vậy mà lại cẩn trọng chu đáo dắt tay Minh Thiên quận chúa, lại hỏi tương đôi mắt cả hai đều không nhìn được, cho dù ngoại hình không mấy giống nhau trừ đôi mắt phượng hữu thần, nhưng hắn đã to gan phỏng đoán.

Hóa ra lại là sự thật. Có điều, việc này chỉ làm bản thân hắn hơi có chút suy nghĩ, còn về gia tộc... Kết quả này chỉ lại càng tốt, như hổ thêm cánh. Nếu sớm biết, có lẽ bọn họ còn không cần đắn đo suy tính hết mấy ngày.

- Đúng vậy. Hôm nay Hiên là đại diện Vương gia muốn gặp lang quân. Vốn đã nghĩ sẽ lại bị chặn ở cửa, không ngờ lại gặp được, Hiên cảm thấy thực vinh hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sự thực là từ hôm đó dùng thân phận Nguyệt Duy công tử đi gặp Mẫn tứ lang, đêm nào Sở Hàn cũng thức trắng, căn không biết bao nhiêu người muốn đến “thăm hỏi”. Tối không được thì sáng, ngày ngày từ lâu đều mặt lạnh nhận rất nhiều thiệp mời, thiệp hẹn,... nhưng đều không có hồi âm.

Vương gia hắn tuy quyết tâm, nhưng cũng lo lắng, lỡ ngay cả nửa góc áo của người ta cũng không thấy được. Vương Hiên tuy có chút may mắn ngày đó tình cờ gặp được người trên thuyền hoa, cũng không chắc liệu có được gặp hay không.

Không ngờ hắn nhận được hồi âm, thậm chí hôm nay còn biết được bí mật kinh người như vậy.

Chợt hắn nhớ tới người kia, cũng từng là thanh mai trúc mã của mình, chắc hẳn nàng đã gửi thiệp rồi. Nếu biết được người nàng vẫn nhớ thương lại là nữ, không biết sẽ thương tâm thế nào.

Có điều, gia tộc chí hướng khác nhau, hắn sẽ tuyệt đối không tiết lộ.

Khinh Nguyệt nhấp ngụm trà, thần nhiên:

- Cũng không phải thế. Chẳng qua lập trường không chung lối, không cần phí công gặp gỡ làm gì. Bản thân Duy là người hiếu khách, nếu không nói đến những vấn đề ngoài luồng kia, Duy rất sẵn lòng đàm thơ luận võ.

Môi Vương Hiên giật nhẹ. Sao hắn lại quên người ngồi trước mặt từng phóng khoáng cuồng dã như thế nào. Chỉ là bây giờ, về ngoài ôn hòa đã che đậy, không có nghĩa là hắn đã thay đổi.

Hắn hơi tò mò nhìn kỹ người từng phong quang vô hạn này. Một thân áo màu ngà, mây ngài mắt phượng, khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng. Nhìn tới nhìn lui, đem so với Minh Thiên quận chúa chỉ có một chút anh khí nơi đầu lông mày, cảm giác đem đến lại hoàn toàn không giống nhau.

Có lẽ cũng vì thế mà hắn qua mắt được cả kinh thành, hai thân phận gây chấn động mấy ngày gần đây lại cùng là một.

Quả nhiên, bước này bọn họ đi đúng rồi.

Lúc Vương Hiên ra khỏi từ lâu, sắc trời đã không còn sớm. Người người đều vội vã thu xếp hàng hóa để trở về trước khi trống canh điểm. Hắn quay đầu lại, tầng ba từ lâu vẫn chìm trong bóng tối nhờ nhờ, người trong đó có lẽ đã đi rồi. Hắn dứt khoát bước đi, bóng dáng thon gầy chìm vào dòng người, thoát chốc đã biến mất không dấu vết.

Trên lầu, đúng là chỉ còn lại mình Sở Hàn. Hắn lạnh lùng nhìn bóng người khuất dạng, sau đó mới đóng cửa sổ, đi vào ám cách. Chỉ còn ly trà thơm đã nguội ngắt trong căn phòng trống không.

Buổi sáng thiết triều năm ngày sau, tam vương nữ vắng mặt.

Triều thần rì rầm bàn tán. Đạo gần đây tình thế trong kinh thay đổi quá nhanh. Cánh quân phía tây của Trầm đại nhân cai quản, trên thực tế đều nghe lệnh từ Cơ Viện hầu phủ, không biết từ khi nào lộ ra hướng gió, rằng đã được nhị vương tử đã mơ hồ nắm trong tay.

Tam vương nữ có tư bình khá hùng hậu từ nhà mẹ đẻ là phủ Anh Vũ hầu, lại thêm được sự ủng hộ của nhóm danh sĩ, uy vọng khá cao, có xu hướng đối đầu trực tiếp với nhị vương tử.

Thế nhưng, người thông minh một chút, chỉ nhìn thế cục sẽ biết, thực sự nắm quyền quyết định, còn không phải hoàng thượng sao. Cánh quân phía đông, phía bắc mặc dù cộng lại mới chỉ lớn hơn một cánh quân phía nam, nhưng không phải người vẫn nắm trong tay toàn bộ vệ binh cung cấm, người người đều là tinh anh.

Còn Minh Thiên quận chúa, ẩn số lớn nhất gần đây, vốn tưởng sẽ có liên quan đến nhị vương tử, thế nhưng phủ nhị vương tử không hề có chút dị động. Những thế gia khác năm lần bảy lượt mời cũng không thể gặp, chỉ một mực xuất hiện cạnh hoàng đế. Rõ ràng nàng thuộc phe bảo hoàng, chỉ ít hiện tại là như vậy. Trên tay quận chúa tuy không rõ có bao nhiêu tư bình, thế nhưng với tình huống lấy một địch mười như đêm té lễ, thì số lượng đã không phải là nhân tố quyết định.

Thế nhưng vẫn có không ít kẻ không biết thức thời, chui đầu rụt cổ mà sống, lại cứ muốn tìm phú quý trong cảnh hiểm nguy.

Đến hôm nay, rốt cuộc có kinh biến rồi sao.

P phủ tam vương nữ, Cơ Hàm Yên hai mắt đỏ ngầu nhìn mưu sĩ Hứa Hiền vân đạm phong khinh đứng chắn ở cửa phòng.

Chỉ trong một đêm, cả phủ đã mất kiểm soát, không tiếng động đổi chủ. Đến khi nàng bước chân ra chuẩn bị thiết triều, mới thấy từng lớp từng lớp khuôn mặt tươi cười chặn lại.

Hứa Hiền cười lạnh lẽo:

- Tam vương nữ, người vẫn nên ở trong phòng. Trước khi điều tra được việc độn lương, người không thể ra khỏi phủ được đâu.

- Khốn kiếp! Ai cho các người quyền đó! Thánh chỉ đâu? Ta muốn thấy thánh chỉ! Chưa nói đến việc độn lương người nói, mà phụ hoàng không thể qua loa như vậy giam lỏng ta! Người là người của ai, nói! Khốn kiếp! Đồ phản phúc, phản hết rồi! - Cơ Hàm Yên gào lên, tay lại quét thêm một cái, vô số binh lỵ tiếp tục đổ xuống ào ào.

Hắn hơi tiếc rẻ nhìn bình hoa khảm lưu ly quý giá cứ như vậy vỡ tan, lác đác:

- Vương nữ, người cần gì lừa mình dối người? Hôm nay không phải là buổi thiết triều bắt buộc hay sao. Người xem, cũng đã quá giờ lâm triều lâu rồi, né không phải là hoàng thượng hạ ý chỉ, thì người vắng mặt đã có ngự lâm vệ đến kiểm tra. Nay một chút tiếng gió cũng không có...

Suốt từ sáng, Cơ Hàm Yên đập phá điên cuồng đến mệt mỏi, khàn giọng:

- Rốt cuộc ta còn bị giam lỏng đến khi nào? Ta phải gặp phụ hoàng!

Người không thể nghe từ một hướng như thế!

- Vương nữ, việc này hoàng thượng đã giao cho nhị vương tử toàn quyền giải quyết. Người... vẫn là thôi đi.

Nàng ngã ngồi trên ghế, trang dung đã lộn xộn không ra hình dáng. Xung quanh đều là mảnh vỡ lớn nhỏ. Nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh...

- Ta vẫn được tự do đi lại trong phủ đúng không?

Hứa Hiền cười híp mắt gât đầu:

- Đúng vậy. Không chỉ thế, trong phủ cũng không có gì thay đổi cả. Chỉ là không thể ra vào phủ tự do thôi, người cũng thế, người khác cũng vậy. Cũng không được truyền tin, nhận tin với bên ngoài để phòng xóa dấu vết.

Cơ Hàm Yên gất gao nắm chặt tay, thù hận nhìn nam tử trước mắt, người từng là thủ hạ đắc lực:

- Vậy còn không mau cút ra! Ta muốn tới tây viện!

Quả nhiên!

- Người nghĩ thông được như vậy thì thật tốt. Tiểu nhân chặn ở đây không phải là vì sợ người lao khỏi phủ hay sao... Tây viện nam viện gì đó người có thể đi lại thoải mái. - Hứa Hiền sờ sờ mũi cười lạnh lùng.

Nàng đi vào phòng trong chỉnh trang lại. Cũng may, phạm vi giam lỏng là trong phủ, hầu hết các mưu sĩ của nàng đều ở tại tây viện, rất ít người sống ngoại phủ. Chuyện hôm nay chắc chắn có bàn tay của nhị hoàng huynh! Chỉ có huynh ấy mới đủ quyền lực, binh lực để không tiếng động nhốt nàng tại

đây, cũng chỉ có huynh ấy mới đủ khả năng che mắt phụ hoàng!

Cơ Mặc Lưu, ta đã niệm tình huynh muội, nay huynh liền lật mặt rồi hay sao.

Nhanh chóng thay y phục đã bẩn, chải lại một đầu tóc đen đơn giản, khi ra ngoài nàng đã trở lại vẻ thong dong như trước.

Không thể nói, công phu thay đổi sắc mặt của người hoàng tộc thực sự không phải chuyện đùa. Ngay cả Cơ Hàm Yên, người được xem là lỗ mãng tự phụ, vậy mà lật mặt cũng thật nhanh! Hứa Hiên nhìn theo bóng dáng thanh lệ thẳng tắp hướng về tây viện, hơi than thở. Đường như hắn đã quên nói với tam vương nữ, mưu sĩ tại tây viện cũng có người hất bí mật đưa vào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mùa hạ đã đi tới ngõ, hoa mai ngạo nghễ trong tuyết, hoa tử đằng run rẩy trong mưa giờ cũng không còn nữa.

Tháng năm, sen mùa hạ chớm nhú. Những giọt sương đêm lăn tròn trên phiến lá sen xanh tươi mon môn, đầy cả một hồ tươi tốt. Khinh Nguyệt nằm trên thuyền con, nhắm mắt lại tận hưởng làn gió hơi oi bức của ngày đầu hè phả qua mặt, tay chìa ra khua khua nước dưới hồ.

Sở Phong ngồi ở một đầu con thuyền, bứt cái lá sen nấu chút cháo thanh đạm, hương thơm vẩn vút như luồn qua từng tầng hoa lá.

Ở phía bờ, một bóng dáng thanh tân mặc phấn y dịu dàng uyển chuyển bước tới hồ sen. Sở Phong miễn cưỡng đưa mắt lên nhìn, lại quay lại trông chủ tử nhà mình nằm đến thích ý, cả khuôn mặt sáng bừng.

- Công tử, Cơ quận chúa đến kìa.

Nàng cũng không mở mắt, đưa tay cảm nhận gió mon man quét qua quét lại, cười nhẹ.

Con thuyền nhỏ im lìm rẽ lá sen tiến vào bờ. Cơ Hy hơi thấp thỏm ngóng lên. Một thân áo nâu mộc mạc đến không thể mộc mạc hơn, lang quân nằm thong dong trên con thuyền đang tiến lại gần phía nàng rồi cập bờ.

Mây ngại mất phượng, khoe môi treo nụ cười như có như không, Cơ Hy có phần xấu hổ thu hồi ánh nhìn, lòng thầm than, lang quân thay đổi thực nhanh.

Không mấy ai rõ Duy lang như nàng. Cho dù chỉ có dịp gặp mặt hai lần, đối thi đối họa, thế nhưng ánh sáng chói mắt từ người đó vẫn làm nàng hơi sợ hãi, lại không nhìn được kính ngưỡng. Biến mất hai năm, ngược lại khí tức nhiệt thành cuồng dã như lửa đã thu liễm lại không ít, hiện giờ giống như vàng trắng sáng trên bầu trời mùa hạ.

- Cổ nhân gặp lại. Quận chúa, hôm nay cũng có nhã hứng du hồ hay sao?

Khinh Nguyệt hướng về bóng dáng mơ hồ trước mặt mỉm cười. Sở Khinh Nguyệt có đôi mắt không nhìn được, còn Nguyệt Duy thì không. Nàng dùng vẻ thong dong, che giấu đi tất cả rất thành thạo.

Cơ Hy hơi thẹn thùng lùi về sau một bước, chỉ kịp liếc thấy người kia đã ngồi dậy, nhưng vẫn ở trên thuyền. Thị vệ bên người cũng điềm nhiên im lặng nấu cháo. Có lẽ hôm nay có ý tới đây cũng không thể nói chuyện nhiều hơn hai câu rồi.

- Cũng không có gì đặc biệt, A Hy đang rối rắm vài chỗ, mới đi dạo cho khuây khỏa tâm tình. Lại không ngờ gặp được lang quân ở nơi này.

- Quả thực hữu duyên. — Khinh Nguyệt cười nhẹ, cũng không lên tiếng nữa.

Cơ Hy cắn môi, nhìn ra người kia sẽ không chủ động nói chuyện gì, vẫn giống như hai năm trước, nhìn như ôn nhu nhất, vậy mà đậm đặc đến lạnh tâm. Chuyện nửa tháng trước, tam vương nữ phụng chỉ tiến nhập hoàng lăng canh gác vẫn còn xôn xao kinh thành. Nhiều người không biết huyền cơ, thế nhưng nàng biết.

Tam vương nữ bỗng dung cáo ốm, không thiết triều, vậy mà chỉ ở trong phủ vẫn dâng được lên chứng cứ chuyện nhị vương tử độn lương.

Đĩ nhiên, bản thân nàng đi lại cùng phủ tam vương tử không cạn, chính nàng biết độn lương gì đó, nhị vương tử là không làm. Thế nhưng bằng chứng như núi.

Hoàng thượng giận dữ, nhị vương tử kêu oan, đến cuối cùng giao cho cửu vương nữ điều tra. Có điều, điều tra chưa ra, thì tam vương nữ đã phản rồi.

Nàng vẫn không rõ, tại sao bỗng dung tam vương nữ bỗng dung làm ra một loạt hành động khó hiểu. Vốn tư binh đông đảo, mưu sĩ lớp lớp, cũng có thể miễn cưỡng phân cao thấp một phen, không đến mức chưa kịp triệu binh đã bị tóm gọn.

Vậy mà đã đổ thật rồi.

Chuyện này thực quý dị. Suốt một tuần trước khi dâng lên bằng chứng, phủ tam vương nữ chính là nội bất xuất ngoại bất nhập. Địch thân mưu sĩ Hứa Hiền, cánh tay đắc lực nhất, phân phó người canh gác, một tắc không rời.

Nàng không khỏi cảm thấy, việc phủ tam vương nữ bỗng dưng đổ có liên quan đến Minh Thiên quận chúa kia. Rõ ràng không thấy nửa điểm quan hệ, thế nhưng khúc mắc này, giải thế nào cũng không ra. Nhất là, số tư binh kia, vậy mà bị nàng một người nuốt trọn, thực sự nhìn không ra nửa điểm ăn không tiêu.

- Lang quân, người là quân tử tài hoa bậc nhất, A Hy có thể mạo phép nhờ người giải đáp một chút hay không?

Khinh Nguyệt hơi nghiêng đầu, ánh mắt cười cũng dịu dàng, nổi bật giữa bạt ngàn lá sen xanh.

- Quận chúa là tài nữ hiếm thấy, cần gì tự khiêm tốn. Nếu có chuyện gì có thể giúp được, Duy tất sẵn lòng.

- A Hy có nuôi một con hoàng oanh rất đẹp, rất rực rỡ, thế nhưng nó lại hót không nổi, xung quanh họa mi véo von không ngừng, nó buồn bã yếu dần đi. A Hy có cho người xem thử, người ta nói, hoàng oanh A Hy nuôi bị tật ở họng, muốn nó hót được phải chữa cho nó.

- Thế nhưng?

- Thế nhưng mà, hoàng oanh vốn yếu ớt, nếu chữa không khỏi, thì chính là vạn kiếp bất phục.

Khinh Nguyệt đưa tay mân mê lá sen xanh rì, bật cười:

- Chuyện này có khó gì đâu. Quận chúa là thương nên mới bối rối. Hoàng oanh của quận chúa, có người chủ tốt thế này, vui vẻ yêu đời mà sống, chẳng phải rất tốt. Chữa tật cho nó là cầu phú quý trong nguy hiểm, tội gì vì tiếng hót nhất thời mà liều mạng một phen.

Tay nàng lại ngắt thêm một phiến lá trong tầm tay, cúi đầu xuống, vuốt dọc theo từng đường gân lá.

- Huống chi, cơ thể hoàng oanh đã yếu ớt như vậy, không chịu nổi một kích. Chẳng bằng an phận thủ thường, từ từ điều dưỡng thân thể, lại cũng là tốt hơn ngày một héo hon. Có chủ tử tốt như quận chúa, tin rằng dăm ba năm, hoàng oanh lại khoái hoạt yêu đời.

Cơ Hy ngơ ngẩn vô thức lẩm bẩm: “ Cầu phú quý trong cảnh hiểm nguy...”

Mất thấy Cơ Hy vẫn ngẩn người, Sở Phong hơi nhướn mày, chân đạp một cái, thuyền nhỏ lại xa dần.

Cơ Hy chỉ kịp “A.” lên một tiếng, chân bước vội, suýt chút hụt cả dưới đầm sen, rốt cuộc cũng không nói gì nữa. Hai mắt nàng ngón theo bóng áo nâu trên thuyền, mắt mắt không thôi.

Sở Phong đưa bát cháo lá sen lên mũi thổi thổi, hương thơm thanh nhã vô ngần, thử một ngụm, hài lòng thỏa mãn cười để lộ răng khểnh, khuôn mặt cũng bừng lên.

- Công tử, người dọa nạt nữ lang nhà người ta.

Khinh Nguyệt ngậm một cánh sen nhỏ, cảm nhận cái mượt mà của sen non, vân đạm phong khinh:

- Sở Phong, công tử nhà người đang đói, người không mau đẩy thuyền đi mua điểm tâm, lại có nhã hứng châm chọc chủ tử? Con mắt nào thấy ta khi đến quận chúa hay sao?

Hắn bĩu môi, rõ ràng cả hai mắt đều thấy được:

- Nếu đói lại là ta, chắc chắn sẽ không nghe mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của công tử. Cầu phú quý trong nguy hiểm, đúng là phiêu lưu thật lớn, nhưng cái giá nhận được cũng thật nhiều.

Nói đến đây, lại nhớ đến đối lập với Cơ Viễn hầu phủ chính là hoàng thượng, hay nói trắng ra là chủ tử nhà mình, liền sờ mũi. Nếu là chủ tử, thì thắng thua không phải bàn nữa.

- Có điều, quận chúa cũng không biết ta chính là địch nhân. Cần thận giấu lại, có lẽ nàng một nữ tử yếu đuối, gánh vác hầu phủ to lớn như thế, làm việc gì cũng như đi trên băng mỏng nên mới luôn sợ hãi.

Sở Phong nghĩ lại, cũng cảm thấy có lý. Trên vai gánh trọng trách, vẫn là rời xa nguy hiểm, cầu an bình một đời.

“Và cũng do biến số lớn là Minh Thiên quận chúa bí ẩn, không rõ thực lực nữa đi...” – Khinh Nguyệt ni non một câu, lại hài lòng nhắm mắt nghỉ ngơi. Lương thực đã về tay, chỉ còn một mấy chục xe binh khí hảo hạng nữa, nàng sẽ đem cả ra biên cương. Cố gắng tận hưởng nốt những ngày khoái nhác ngắn ngủi còn lại nơi kinh thành phồn hoa tráng lệ.

Bóng áo đen đạp trên từng phiến lá xanh ròn, ủng hơi bắn nước, nhắm thẳng về phía thuyền con.

Sở Phong tinh mắt thấy, quay đầu nhạc nhiên:

- Công tử, Sở Hàn kia.

Sở Hàn một đường chạy đến đầm sen, khuôn mặt băng lạnh lộ ra vẻ lo lắng, không kìm được gấp gáp:

- Công tử, có tin báo, Bích quốc vương chủ ốm nằm tĩnh dưỡng, Nhữ vương gia thay mặt giải quyết triều chính. Lạc tướng quân tự mình dẫn theo hai vạn binh, vừa hành quân vừa chiêu mộ, đang thẳng hướng biên cương!

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Phủ cửu vương nữ ngày thường rộn ràng nhộn nhịp. Cảnh sắc xa hoa phiêu dật, hồ lớn thả đầy cá gai vàng quý hiếm, hồ nước nóng ở hậu viện là được dẫn từ phụ cận kinh thành về đến tận nơi. Trong mỗi đình viện đều nghe được tiếng chim ca riu rít, tất cả đều là các loại chim cảnh quý giá được săn về.

Guốc gỗ dưới chân đạp từng bước nhàn nhã trên đường nhỏ rải sỏi, một thân áo bào đen hơi rộng, ánh mắt có điểm tan rã lơ lửng, vết chu sa đỏ như máu trên trán càng lộ ra vẻ yếu đuối lạ kì.

Tiểu nô tỳ đi trước dẫn đường không nhìn được mà đỏ mặt, hơi hơi quay đầu nhẹ giọng: “Đi hết con đường này là đến, vương nữ không cho phép người khác lại gần hồ, lang quân đành tự mình đi vậy.”

Khinh Nguyệt hơi nhíu mày, rất nhanh liền giãn ra, không ai có thể bắt kịp:

- Không có việc gì, cảnh sắc trong phủ rất đẹp, Duy vừa đi vừa thưởng thức cũng không tệ.

Cô nương tư thái dịu dàng uyển chuyển, nghe vậy hơi có điểm mất mát, nháy mắt lại cười nhẹ như liễu trong gió:

- Vậy mời lang quân.

Nàng gật đầu, tiếp tục đi, chỉ là bước chân đã thả nhẹ đi khá nhiều. Không có người dẫn đường, nếu không cẩn thận vấp phải gì đó, sẽ lộ ra thân phận của nàng mất.

Chờ đến khi bóng hắc y phiêu dật xa dần, tiểu cô nương mới thẹn thùng đỏ mặt, hai tay hơi ảo vào má xoay người lại.

- A!

Không biết từ khi nào Bạch Trì phu thị đã ở phía sau nàng, ánh mắt trông theo con đường nhỏ đâm chiều. Nàng rói rít cúi đầu chạy trốn chết. Bình thường Bạch phu thị chính là thấy người đều không vừa mắt, nếu không mau, có lẽ hôm nay nàng sẽ ăn đủ.

Bạch Trì cũng mặc nàng chạy, chỉ nhíu mày nhìn đâm đâm phương hướng kia, nếu hấn không nhầm, bằng khuôn mặt anh tuấn như ngọc cộng với vết chu sa dài kia, người vừa rồi là Nguyệt Duy công tử.

Hắn chỉ nghe nói tộc lão có cho mời vài lần đều thất bại, lúc đó tâm tình hấn quả thực có điểm khoái ý. Chỉ là, Nguyệt Duy này lại đến phủ cửu vương nữ trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng hiện nay, nói lên cái gì? Đôi môi nhợt nhạt hơi cong lên quý dĩnh, hấn ha ha cười nhạt hai tiếng, lại đuổi lưng trở về phòng ngủ bù. Có lẽ sắp có trò hay đến nhìn rồi...

Mất phải đến thời gian nửa chén trà, Khinh Nguyệt mới tới nơi. Nheo mắt nhìn lên, trong đình lụa mỏng như cánh ve che pháp phối, theo gió lay động.

Nhưng mà trong đó không có khí tức của ai.

Nàng quay ra chếch phía bên trái, Cơ Hàm Ngọc hơi giật mình, nhanh chóng bước ra mấy bước, cất giọng nói có vẻ yêu mị ngọt ngào:

- Ha ha, lang quân đến rồi.

Khinh Nguyệt cau mày, không dấu vết tránh khỏi bàn tay đang định ngả ngón trên mặt nàng, đậm mặc nhìn. Cơ Hàm Ngọc cũng thu hồi tay, giống như không có gì khác lạ bước chân vào đình, lại nhanh chóng ngã người trên ghế mềm, cười híp mắt.

Nàng thờ dãi, đưa tay vuốt ve roi bạc bên hông, theo chân cũng đi vào, tự động tìm một chỗ ngồi.

- Hôm nay lang quân hện gặp có chuyện gì chẳng? Từ mấy hôm trước đã nghe nói người mới trở về, ta thật sùng sốt. Không nghĩ tới lại còn thấy được thần long* thế này.

Giọng nói ngọt ngào cộng thêm nụ cười có điểm hơi phóng túng, trong cảnh sắc lãng mạn thế này, nếu là nam tử nào có lẽ cũng có điểm mềm lòng động tâm. Thế nhưng hắc y nam tử ngồi trước mặt nàng vẫn nhàn nhạt nhìn nàng, ánh mắt trong vắt lại sâu như biển kia làm nàng lần đầu tiên cảm thấy hơi hoảng hốt.

Đây không phải loại hoảng hốt như tiểu cô nương bị kinh diễm khi này, mà là loại hoảng hốt của con thú cảm thấy mất an toàn.

“Biên cương truyền tin, cửu hoàng nữ người phải chăng đã nhận được?” – Giọng nói hơi nhàn nhạt, thò ơ lại có điểm tùy tiện phiêu dăng trong gió không làm Cơ Hàm Ngọc thay đổi sắc mặt. Nàng vẫn yêu kiều rót rượu, mùi thơm nồng át đi mùi cỏ thanh tân, mắt nàng nhìn chén trà, vẫn cong cong như vầng trăng khuyết.

Sở Phong đứng ở ngoài khách phòng, thẳng tắp như thân trúc. Thỉnh thoảng lại có vài tiểu nô tỳ xinh xắn lạnh lợi dâng trà, dâng điểm tâm. Từng đợt tiếng cười khúc khích truyền vào tai cũng không làm hấn phân tâm, chỉ ngồi im như tượng, khác hẳn vẻ cuồng dã nóng nảy ngày thường.

Đến tận gần hai canh giờ sau, hấn mới đứng dậy. Khinh Nguyệt đi song song bên cạnh cửu vương nữ, khuôn mặt vẫn chứa ý cười thần nhiên. Cửu vương nữ Cơ Hàm Ngọc yếu điệu nhẹ nhàng nhìn hấn, hơi hé miệng cười.

- Về thôi.

Thân ảnh tiêu sái đi trước, tiếng guốc gỗ phiêu tán trên nền gạch xa xa, Cơ Hàm Ngọc nhớ tới người kia một thân áo đen hơi âm trầm âm đạm, mà vẫn ôn nhuận đoan chính như bình thường, trầm tĩnh ưu nhã như nước. Đem tất cả ra đánh cược, tại sao nàng lại nghe mấy lời hoa ngôn của người kia mà đáp ứng mất rồi?

Rõ ràng đã biết Nguyệt Duy lang quân mười lăm mười sáu đã vang danh kinh thành, đàm luận sắc bén giáo hoạt, thế nhưng vẫn mơ hồ mà nghe lời hấn!

Nàng thờ dài, phức tạp thu hồi ánh mắt. Trong căn phòng vốn trống rỗng nhiều thêm ra một người, là một nữ nhân nhỏ nhắn, khuôn mặt hơi ẩn sau bóng tối, chỉ thấy y phục giống như nha đầu bình thường.

- Đi chuẩn bị một chút, chúng ta rất nhanh sẽ đánh cướp đồ của Trầm đại nhân kia rồi...

Nữ nhân hơi trầm mặc, tựa như suy xét cái gì, một lúc sau mới “Vâng.” một tiếng, cả người lại lùi vào bóng tối.

Trong phòng, Sở Yên bận rộn tới tới lui lui như con bướm bướm nhỏ, xem xét hết vật này đến vật kia, chỉ ngại không thể nhét tất cả vào hành lý vốn đã khá lớn của Khinh Nguyệt.

Khinh Nguyệt thờ dài, hơi bất đắc dĩ mặc kệ nàng, dù sao đến lúc đó, cũng chỉ cần vài bộ quần áo cùng lương khô này nọ mà thôi. Nàng vuốt ve tờ thánh chỉ bằng gấm đen in hoa văn vân tường, không nói gì. Đã sớm tính đi, chẳng qua là việc hơi đột ngột. Chỉ là, nàng về lần này còn chưa thể nói chuyện thêm được vài lần với đường tỷ.

Cũng không biết nếu nàng ấy nghe tin có điện lên mà trực tiếp gạch luôn tên nàng khỏi gia phả không nữa.

Nàng hơi sầu lo, cho đến nay, người nàng thương thức nhất vẫn là Huyền Minh Dạ và Lạc Cơ. Vốn cũng trông mong có ngày có thể phân cao thấp cùng hai người nọ, thế nhưng đến lúc thực sự sắp đối mặt với vị nữ tướng quân được bồi dưỡng từ nhỏ, nàng thực sự có điểm miễn cưỡng.

Đây cũng không phải chỉ là tranh tài cao thấp. Chiến trường, chỉ sơ sẩy một lần là biết bao sinh mạng phải trả giá, không đơn giản là thắng hay thua. Dù biết là không tránh khỏi, thế nhưng con ác mộng năm đó vẫn luôn ám ảnh, nhắc nhở không bao giờ được quên đi những tội ác của chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tháng bảy tháng tám mưa sa, hạt mưa nặng nề rơi trên từng phiến lá sen, bọt nước trắng lăn tròn, lăn tròn rồi vỡ tan.

Trầm Thịnh chạy trong mưa, một thân ướt đẫm, mái tóc đen huyền dính bết vào mặt, đôi mắt cong cong mở thật to, sáng rỡ mà vô hồn. Hấn hung hăng quệt đi nước mưa trên mặt, không hiểu vì sao càng lau càng thấy trước mặt một mảnh mù mờ.

Trầm phủ một đêm xét nhà, tội danh tư tàng vũ khí. Một xe cuối cùng chưa kịp chuyển đi đã bị tìm thấy.

Hắn không hiểu, chẳng phải Trầm phủ lớn như vậy sao? Vững chắc như vậy, dù không phải sừng sững như Viễn hầu phủ, cũng không sánh với phủ tư mã, phủ tể tướng, thế nhưng cũng là một thị lang không phải sao?

Hắn có phải nên vui hay không? Trước cửa nhà giàu có chuyện xấu, hắn là do a đầu hồi môn của phu nhân sinh ra, từ nhỏ đã không được thừa nhận.

Bọn họ thậm chí ngày ngày hành hạ mẩu thân hắn, vì hắn mà mẩu thân đã liệu hết hơi sức bảo vệ, tận khi hắn đã trưởng thành bà mới xuôi tay.

Thế nhưng, quan binh đến, phụ thân hắn liệu chết không nhận nhĩ tử này, cao giọng hô hắn là dã chủng, cứu hắn một mạng. Cho dù, chỉ là mong hắn có thể kéo dài huyết mạch Trầm gia, thì trong lòng hắn cũng không rõ tư vị gì.

Con đường nhỏ vắng tanh, người người trú mưa, nước mưa dội lên người, thấm ướt giày.

Dưới chân cầu gỗ nhỏ có bóng ô che rợp, dương liễu rủ xuống, nhìn không rõ mặt. Nhưng hắn nhận ra hai người kia. Một người là cửu vương nữ cao cao tại thượng, xú danh lan xa, bao đường rất nhiều nam sủng. Vậy nhưng khuôn mặt lạnh tanh ngày hôm qua khi dẫn người đến phủ lại không thấy một tia phóng túng, mà lạnh như bông hoa tuyết trên đỉnh núi. Người còn lại một thân áo xanh thẫm, góc mặt anh tuấn hơi âm nhu, tay cầm ô dù che cho hai người còn lại, là Bạch Trì thị quân luôn sẵn sóc không rời bên người cửu vương nữ.

Trầm Thịnh hơi dừng bước. Hắn không ngờ, cửu vương nữ không phải vô tình mà chạy đến đây đâu? Cửu vương nữ, nói một cách nghiêm khắc, không phải cũng tương tự với hắn sao? Mẩu thân vốn là một cung nữ chăm hoa, vì sinh được vương nữ, cho dù đã khó sinh mà mất, cuối cùng được phong một cái chiêu dung nho nhỏ. Nàng còn khổ sở hơn hắn, hắn được bảo bọc đến trưởng thành, còn nàng, có phải nàng che hết gai nhọn kia đi để tự bảo vệ bản thân hay không?

Qua ngày hôm qua, ai nấy đều nhận ra móng vuốt sắc nhọn được giấu kín của cửu vương nữ đang dần lộ ra rồi.

Hắn ha ha cười hai tiếng nhạt nhẽo, bước đến gần.

Cơ Hàm Ngọc lười nhác buông tay ngọc vẫn bám lấy ống tay áo của Bạch Trì xuống, nhìn người trước mặt một thân chật vật.

- Thảo dân tham kiến cửu vương nữ, tham kiến Bạch...Bạch công tử.

Bạch Trì một tay đưa lên sờ mũi, nụ cười bên môi vẫn nhạt nhòa. Thực ra hắn cũng không hề bài xích người ta gọi mình là thị quân, dù sao thì cũng thế thôi.

Cơ Hàm Ngọc xoay ngọc bội trên tay, hờ hững:

- Trầm công tử, nay Trầm phủ đã li tán, ngươi có dự tính gì chăng?

- Thảo dân...Không có. – Hắn tự giễu. Không học văn không nghề nghiệp, ngày ngày chỉ say mê luyện võ mong có ngày bảo vệ được mẩu thân, thế nhưng chưa kịp thành tài, người đã đi rồi. Bây giờ hắn có thể làm gì? À, có lẽ, có thể một thân mạnh khỏe này đem đi làm bảo tiêu gì đó, nói không chừng cũng đủ nuôi thân.

Nàng hơi trầm ngâm, chuyện Trầm phủ, mặc dù là xử đúng tội, thế nhưng cũng do một tay nàng bày ra bấy, nói sao cũng hơi không được tự nhiên.

Nhưng cũng không lâu, nàng liền mở miệng, có điểm hơi chán chường:

- Trầm công tử, ngươi, có muốn, tông quân không? À, ý ta là, theo nghiệp binh ấy?

Giống như đang cố gắng sắp xếp lại từ ngữ, nàng trầm ngâm:

- Ta có nghe nói ngươi cũng tập luyện võ công. Ngươi thấy Lang Nha quân thế nào? Tất nhiên ngươi cũng phải được chấp nhận mới được vào...

Hắn hơi ngạc nhiên:

- Lang Nha quân? Là Lang Nha quân luôn thủ hộ ở phương Bắc, vô chủ vô tướng ư?

- Chính là nó, nhưng không phải vô chủ. – Nàng hơi bất đắc dĩ, một đội quân lớn như thế, mạnh như thế, nói vô chủ, ai tin! Thật vô chủ chắc đã sớm đi làm thổ phỉ hết! – Chủ soái chắc ngươi cũng biết. Trầm công tử, ngươi nghĩ thế nào?

Trầm Thịnh cắn môi, hắn không phải loại con cháu thế gia cả ngày ăn cơm nhà ra thơ, hắn có nghe về danh tiếng Lang Nha quân. Uy vọng của họ càng dịch về phương Bắc càng cao, dân chúng địa phương, có lẽ đem họ trở thành thần sông rồi.

Hắn, cũng muốn thử!

Đưa tay quạt nước mưa vẫn xối xả trên mặt, hắn hít một hơi:

- Được!

Cơ Hàm Ngọc hơi thở ra, lúc này mới dặn dò:

- Vậy thì sáng mai giờ thìn người ra phụ cận Lâm Uyên, sẽ có người đưa người đi. Thế nhưng có được vào Lang Nha quân hay không ta không thể đảm bảo.

- Thảo dân hiểu. Đa tạ cứu vương nữ.

Nàng hơi gật gật đầu, cũng không nói nhiều mà xoay người đi thẳng. Bạch Tri hơi liếc mắt nhìn Trầm Thịnh một cái, cũng nhanh chóng bung dù đuổi theo che cho nàng.

“Tiểu Tri, sao người không muốn cho hần biết là người giúp hần?” – Cơ Hàm Ngọc ôm lấy cánh tay người bên cạnh, hơi tựa vào hần lười biếng.

Bạch Tri lắc đầu:

- Hần và ta không khác nhau là mấy, mà không, có khi trong suy nghĩ của hần ta còn không bằng hần đấy! Nếu để hần biết là ta cầu xin giúp, chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.

Nàng bĩu môi cười nhạt, ánh sáng lạnh trong mắt tăng lên vài phần:

- Ai dám nói người không bằng hần. Ta nhất định khiến tiểu Tri trở nên thật cao quý, không ai dám xúc phạm người! Hừ, tiểu tử kia cũng thật tốt số, một cái bánh đổi một cái mạng về cho hần, còn sắp xếp chỗ tốt như vậy!

Bạch Tri hơi thất thần nhớ đến năm đó, đứa nhỏ đói gầy tong teo, thơ thẩn trên cây tìm chút quả dại lấp bụng, được một cậu bé khác cũng không mấy no đủ hơn mình, tặng cho một cái bánh.

Cho dù sau này ăn sơn hào hải vị, hần vẫn không thể quên mùi vị cái bánh bao to lớn mà khô khốc kia, hơi có mùi, lại mặn chát nước mắt.

Trên lầu cao, Khinh Nguyệt cũng nhìn mưa ngán người, trước mắt nàng cũng chỉ là mưa trắng trời trắng đất.

Sở Phong không biết đứng sau từ khi nào, hơi khom người nói nhỏ:

- Chủ tử, cứu vương nữ đi rồi.

- Hần đáp ứng không?

- Có. Chủ tử, thứ cho Sở Phong lẩm miệng, tại sao người lại đồng ý cho tiểu tử kia cơ hội chứ? Lang Nha quân có phải hơi quá sức với hần hay không? Có khi không phải giúp hần mà là hại hần.

Khinh Nguyệt mỉm cười, thổi chén trà trong tay. Sở Phong nói không phải vô cớ, Lang Nha quân đều là những người tâm cao khí ngạo, nếu thực lực chưa đủ sánh với bọn họ, chắc chắn sẽ ăn không ít đau khổ. Thế nhưng, Trầm Thịnh người này cũng là một mầm non tốt. Hơn nữa, dù sao cứu vương nữ cũng đích thân vì lam nhan* trong lòng, nàng cũng nên vì mấy chục xe vũ khí kia mà bán chút mặt mũi.

*lam nhan: nếu như hồng nhan là nữ tử thì lam nhan là nam tử, ở đây là chỉ bạn Tri của Hàm Ngọc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Khinh Nguyệt trước nay vẫn không quá chú ý đến một ai đó không liên quan, thế nhưng đối với cứu vương nữ Cơ Hàm Ngọc rất có hảo cảm. Năng lực không sai, tâm tính cũng trầm ổn rõ ràng. Chỉ là hơi lạnh bạc. Một mình quân, có thể lạnh bạc với bất cứ người nào bên mình, thế nhưng không bao gồm dân chúng.

Dù vậy thì, đây cũng là một ứng viên có triển vọng rồi.

"Đi thôi." Vạt áo tung bay, nàng đặt ly trà xuống đứng dậy. Một, hai, ba, bảy, mười hai, mười sáu,... Từng vị trí đều hiện rõ trong đầu nàng. Liệu tiểu tử kia có thể đặt chân vào đội nào đây?

Trời xanh nắng vàng, không gian êm đềm như vậy, lại cất giấu biết bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt.

Buổi sáng tỉnh mơ, mặt trăng vẫn còn chưa lặn, mặt trời cũng chỉ vừa lên, Lâm Uyên phá lệ hơi ồn ã. Rừng rậm vốn mịt mù, thậm chí sương mù còn giăng lằng lằng. Sở Linh Lung, đứng ở vị trí đội trưởng ở hàng thứ mười hai, một thân hắc y liếc xéo. Công tử có nói hôm nay bọn họ có thể có “người mới”, sáng sớm đã tập trung cả mười sáu đội lại. Nếu là người công tử nhìn trúng, tuyệt đối sẽ tống luôn vào vị trí thích hợp. Thế nhưng hôm nay bày ra

khảo hạch thế này, rõ ràng là để bọn họ giầy xéo “người mới” một phen. Dù sao cũng lâu lắm chưa có dịp nào chơi đùa.

Trầm Thịnh đứng giờ thìn có mặt ở phụ cận Lâm Uyên, thâm tâm cảm thấy thực thấp thỏm. Dù sao từ trước đến nay, thanh danh của nơi này không tốt lắm, đều nói đây là khu vực chết, có đi mà không có về. Thế nhưng chờ không lâu, chỉ chừng nửa chung trà, từ bên trong rừng đi ra một người. Hắn dường như không tin nổi vào mắt mình nữa. Người kia rõ ràng là từ trong rừng đi ra, hơn nữa bộ dáng ngái ngủ, giống như là hẩn vốn sống trong rừng!

Hắn hơi hoài nghi, ngày hôm qua mình đáp ứng, rốt cục có phải quyết định chính xác hay không?

Người được cử ra dẫn đường cho Trầm Thịnh vốn thuộc tổ một, chuyên về cận chiến, nhìn thấy một người đứng im ở bìa rừng, cảm thấy hơi buồn cười. Dù sao bọn họ cũng đã kinh qua biết bao trận chiến, tâm lý đều khá vững chắc hơn nữa sức quan sát thật tốt, có thể thấy người này cũng có chút công phu. Thế nhưng kinh nghiệm thì thật kém, tùy tiện tóm lấy kẻ nào ở phía bắc kia đều hơn hẳn, chứ chưa nói đến Lang Nha quân. Chẳng lẽ hắn có điểm gì vào mắt công tử hay sao?

Dù sao việc chính vẫn là dẫn đường, hắn ngáp một cái nữa, ngoắc ngoắc tay: “Theo ta.” rồi đi thẳng.

Trầm Thịnh luống cuống, tay chân bỗng cảm thấy thừa thãi, vội vội vàng vàng ôm đao của mình chạy theo sát bên người người kia. Hắn chưa hề vào Lâm Uyên bao giờ, với những tin đồn đầy trời về địa phương này, thà tin là có, không nên tin là không.

Cùng lúc đó, Khinh Nguyệt cũng đã có mặt ở nơi tập kết. Cả một ngày dài, đương nhiên công việc quan trọng không phải là dành cho vị Trầm công tử kia, hắn chỉ là thuận tiện. Nàng đứng lẳng lặng ở đó, bên tai khẽ động, dựa vào tiếng gió để duyệt quân.

Sở Linh Lung đứng bên dưới nàng, ánh mắt híp lại nhìn tổ viên của mình từng người bước lên thể hiện thương pháp. Không sai, tổ mười hai của nàng chuyên về đánh tâm xa, chủ yếu là thương, cũng có một số là dùng tiên (roi) nữa.

Nhưng dù dùng cái gì, thì vẫn là kỵ binh. Thế nhưng nơi này ngựa không vào được, chỉ đành chịu. Vậy mà càng xem, lông mày nàng càng nhíu chặt lại, liếc sang một bên sườn mặt của công tử, thấy người vẫn không có biểu tình, càng làm nàng cảm thấy lạnh lẽo.

Khinh Nguyệt chỉ hơi nhíu mày nhàn nhạt, ánh mắt trầm xuống:

- Lực tay không đủ, chỗ hồng quá lớn!

Quân Tinh bên cạnh cũng đổ một thân mồ hôi lạnh. Bình thường vì tổ mười hai đều là kỵ binh nên mọi người không chú ý đến khuyết điểm chết người này, khi không có ngựa, lập tức cả đội dường như mất hết sức sống.

Hắn là giáo quân, ở nơi này có đến cả ngàn binh lính, thế nhưng lại thường bỏ qua tổ mười hai vì bọn họ không có ngựa, đến giờ nghỉ lại mới thấy sợ hãi.

“Quân Tinh, trên chiến trường, nếu đối phương dùng cung thủ bắn hạ ngựa, thì đội mười hai, toàn diệt.” – Giọng nói nhàn nhạt, không lớn lắm, thế nhưng giữa chốn rừng núi âm u mặt trời không chiếu đến, phá lệ càng thêm âm trầm.

Đồng thời cũng bị kinh sợ còn có hai người mới đến. Tên lính dẫn đường cho Trầm Thịnh âm thầm kêu khổ, đến sớm một chút, hay muộn một chút không tốt sao, làm gì hắn lại đến đúng lúc công tử đang phát hỏa. Hắn liếc sang nhìn kẻ bên cạnh còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, liền đảo đảo mắt không có ý tốt, một viên đá trong tay hơi bắn ra ngoài.

Sở Linh Lung và Quân Tinh đều nhưn mày, nhìn rõ động tác mờ ám kia, Quân Tinh hờ reo trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ gì.

Đáng thương cho Trầm Thịnh, vừa mới đến nơi, đã cảm thấy không khí có gì không đúng, chưa kịp định thần đã thấy bắp chân nhói một cái, không nhận được mà “A” lên.

Hơn hai ngàn con mắt đổ dồn vào hắn. Nhân lúc này, kẻ vô lương tâm đã lén lút chạy thẳng về đội ngũ.

Khinh Nguyệt trong lòng đang cáu gắt, một tiếng a kia của Trầm Thịnh, trực tiếp đụng vào họng súng.

Kết quả, cả một ngày dài, Trầm Thịnh bị bắt chạy. Chỉ có chạy, không làm gì khác. Lâm Uyên nguy hiểm trùng trùng, cứ mỗi một vòng, một tổ viên của tổ mười hai lại thay nhau chạy kèm cùng hắn. Rốt cục đến sẩm tối, hắn lết một thân chật vật trở về. Trên người đã không còn một tác y phục nào sạch sẽ, khuôn mặt lem luốc đầy mồ hôi, chân tay cũng đầy vết xước ngang dọc. Sở Linh Lung trông thấy, chỉ biết quăng cho hắn một ánh mắt đồng tình.

Khinh Nguyệt khuôn mặt vẫn giữ vẻ âm trầm cả ngày, nàng không có đủ thời gian để duyệt lại toàn bộ tổ mười hai, chỉ kịp uốn nắn cho một phần. Số còn lại, phải để Quân Tinh và Sở Linh Lung phụ trách, không có cách nào, nàng không nghĩ thời gian lại gấp gáp đến thế, thậm chí thế cục ở kinh nàng cũng chưa kịp dần xếp xong, chỉ mong năng lực của cửu hoàng nữ đủ để nàng có thể yên tâm bắc tiến.

Hơi thở hổn hển dồn dập nhắc nàng về Trầm công tử mà Bạch Tri phó thác. Thực tế nàng không nhìn trúng hắn, tuy có chút năng lực, thế nhưng vẫn chưa đủ để đặt chân vào Lang Nha quân tinh binh thành đàn. Nhưng mà...

- Tổ chất tâm lý không tệ.

Đâu chỉ không tệ, trên thực tế là rất tốt! Mỗi một người đều không phải là tự dung mà trở thành tài giỏi, khi mới thành lập, Lang Nha quân của nàng, xét về thể lực đều là tinh binh hơn hẳn Trầm Thịnh, thế nhưng về chịu đựng thì không bằng, chỉ ít chi có vài người chịu hành hạ cả ngày dài mà không kêu một tiếng!

Trầm Thịnh lúc này cả người đã rã rời, hần còn có thể đứng đây, hoàn toàn là nhờ vào tâm lý cường đại. Cả người giống như đình công, chỉ muốn lăn ra đất ngủ ngay lập tức, một đầu ngón tay cũng không động đậy.

Thế nhưng không thể! Hần đã cùng đường, ở lại kinh thành chỉ có thể đi làm công hàng ngày, hơn nữa còn bị phi nhỏ. Đây chính là mặt trái ác độc của Thương quốc, trọng văn khinh võ, khinh đến cùng cực, nhất là những kẻ bán sức lực như hần.

Lúc này, nghe được một câu khích lệ đơn giản của người kia, hần thở ra một hơi, quả cân treo trong thâm tâm suốt từ đêm hôm qua đã được đặt xuống, hai mí mắt nặng nề, trước mắt bỗng tối đen.

Tin tức phương bắc có dị động như mọc cánh lan tràn, bay khắp nơi trong kinh thành. Trên triều, tiếng rì rầm không ngớt. Không thể trách họ, trước nay chuyện họ đặt lên hàng đầu chỉ có phong hoa tuyết nguyệt, hơn nữa thì là mưu quyền lục đục, bởi vì ở nơi biên cương luôn có tấm lá chắn vững chắc bảo vệ đề đô.

Thế nhưng từ khi có tin báo nữ tướng Lạc Cơ đích thân ra trận, sĩ khí Bích quốc tăng vọt, tin báo bại trận từng cái từng cái bay thẳng lên bàn con Ngự thư phòng. Mặt rồng giận dữ, triều đình rung chuyển không yên. Mấy vị hoàng tử hoàng nữ cũng hoảng hốt mà ngừng mọi động tác, nghe ngóng quân tình biên giới.

Khinh Nguyệt buộc cao tóc, tẩy đi phấn trên mặt, lộ ra lông mày sắc bén bùng bùng, cùng với vết chu sa yêu điểm giữa trán. Khuôn mặt có một chút nhu hòa thay đổi hoàn toàn, từng góc cạnh bên sườn má rõ ràng sắc nét. Nàng nâng tay cài lại giáp bạc, bàn tay nổi rõ vết chai của nhiều năm cầm binh khí, cho dù có đường thể nào cũng không mất đi được. Áo giáp sáng rực rỡ giữa ánh mặt trời, Sở Yên đôi mắt đầy lệ mím môi nhìn về đội ngũ, chủ từ nhà mình, Sở Phong, Quân Tinh đều đã hiện thân, đang từng bước từng bước đi đến quảng trường.

Bá quan văn võ, cả hoàng thân đều trầm mặc. Hoàng thượng thủ đoạn lỏi đỉnh, chỉ trong ba ngày, trao ba vạn tinh binh cùng mười tám vạn binh lính vào tay Nguyệt Duy công tử, một sĩ tử không quyền không thế không bối ảnh, lệnh cho ngày đêm hành quân trấn thủ biên cương!

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hơn hai chục vạn binh, nói ít không ít, nói nhiều không nhiều, thế nhưng đây đều không phải lấy từ thủ vệ trong tay bệ hạ, mà là cào xương từ những cánh quân vốn nằm trong lòng bàn tay của mấy thế gia đại tộc, trong đó có cả hoàng tử hoàng nữ. Ngoại trừ Mẫn tướng, không một ai chịu dễ dàng giao ra một phần binh quyền. Dù sao, đây cũng là nền tảng để bọn họ có thể thoải mái mà ở đế đô, là căn cơ gia tộc.

Mẫn tướng thuộc phái bảo hoàng, hoàng thượng nói sao ông sẽ nghe thế, nhưng bọn họ còn phải giữ cho mình một đường lui. Huống hồ, dù hần có được lòng người bao nhiêu, cũng không thay đổi chuyện hần không hề kết minh với bọn họ! Hai mươi vạn binh, đâu chỉ như thế, làm chủ soái, nghiêm nhiên cả mấy chục vạn binh lính cả ở biên cương đều là của hần!

Thế nhưng mà chỉ mới hôm kia, Minh Thiên quận chúa xuất quỷ nhập thần, dẫn một đội quân trùng điệp tập kết phụ cận kinh thành.

Số lượng không hề lớn, chỉ mấy ngàn, thế nhưng người người đều có thể so với mười sáu hộ vệ đêm té lễ. Kí ức kinh hoàng khi đó không một ai dám quên, chiến lực của đội quân này, lại càng không thể tính.

Minh Thiên quận chúa là đại biểu của hoàng thượng, nàng dẫn quân đầu nhập, rõ ràng không phải đơn giản như thế, đây là uy hiếp công khai. Cuối cùng, lấy Vương gia Bình thành dẫn đầu, tất cả đều quy phục.

Chỉ một lần duy nhất trong lịch sử Thương quốc, hoàng đế bệ hạ trực tiếp dùng bạo chế bạo, gắt gao nắm toàn bộ nhân mạch thế gia trong lòng bàn tay.

Mặt trời lên cao, ngày hôm nay xuất chinh bắc tiến, bá tính đỏ đầy đường.

Bọn họ sống trong cảnh thái bình, thế nhưng cũng biết cây đổ khi tan, tin tức từ biên cương đã làm lòng người sợ hãi. Lần này đi là để giành về quốc thổ, giành về cuộc sống bình yên cho hàng ngàn vạn dân chúng. Huống hồ, uy vọng của Nguyệt Duy công tử trong lòng dân chúng vốn cực cao, đây cũng là lí do Khinh Nguyệt dùng thân phận Nguyệt Duy bắc tiến.

Nghi thức tiễn quân xuất chinh vô cùng trọng đại, tất thấy văn võ bá quan đều tề tựu đông đủ tại quảng trường. Hoàng thân quốc thích cũng đứng ở một hàng riêng, có mặt đầy đủ làm lễ tế trời tiễn quân.

Sở Khinh Vũ cắn môi quệt nước mắt, Sở tướng quân cùng Vương Hiên đều mang vẻ mặt phức tạp, Cơ Mặc Lưu khuôn mặt âm trầm cùng Cơ Hy rù ánh mắt xuống dịu dàng, từng khuôn mặt lướt qua, Khinh Nguyệt không nói gì, từng bước từng bước đi thẳng lên trên, giáp bạc lạnh lẽo chói mắt.

Thanh âm vị chủ lễ sang sảng, uy mãnh sắc nhọn tựa hồ chọc thủng trời xanh: “Tề trời! Khởi trống!”

Đài lễ dựng giữa quảng trường, ba quân tuyên thệ trước giờ xuất quân, hai bên là dàn trống trận xếp hàng đều tăm tắp, hiệu lệnh vừa ra, lập tức những cánh tay lực lưỡng, chắc khỏe đồng loạt giơ cao, đồng loạt hạ xuống nện vào mặt trống, tiếng trống rầm rập uy dũng, vang rền, liên tục không dứt.

Dần dần, tiếng trống trở nên vô cùng mãnh liệt, như sấm sét trong mưa bão, rung chuyển trời đất, trong lòng mỗi người, chợt nổi lên một con lằng lằng kích động, cuộn cuộn như sóng trào.

Khí thế hùng hồn trước mắt thật rất giống với cảnh thiên binh vạn mã đang lao vào tử chiến trên sa trường, cho dù thực tế, rất nhiều người ở đây còn chưa từng tận mắt thấy chiến trường đẫm máu.

Tình kỳ phàn phật trong gió, bên dưới hơn hai mươi vạn đại quân, có những kẻ mặt còn non nớt, có những kẻ khắc khoải phong trần, Khinh Nguyệt nhìn bọn họ, nhắm đôi mắt lại, đập đầu trước hoàng đế,, thấp một nén nhang tế trời, chợt quay người lại, giơ cao trường kiếm trong tay.

- Nguyện sát cánh cùng Thương quốc! Nguyện vì quốc thổ!

Sở Phong, Quân Tinh giáp đen tuyền, khuôn mặt trầm như nước, không nhìn đâu ra một chút lông bông bình thường, dùng nội lực gần từng tiếng rõ ràng:

- Nguyện sát cánh cùng Thương quốc! Nguyện vì quốc thổ!

Từng tiếng, từng tiếng hô hào hùng vang lên, uy mãnh như sấm rền. Khinh Nguyệt lẳng lặng cảm nhận quyết tâm của hơn hai chục vạn người, trong lòng dâng lên bạo ngược, huyết quân sục sôi.

Nàng cười khinh cuồng, dứt khoát quay đầu, phóng thẳng lên ngựa, hô lớn: “Lên đường!”

Đại quân lấy chủ soái làm chủ, chậm rãi lên đường.

Chân người gót ngựa đạp trên đường, hòa thành bài ca tiễn biệt. Hai bên đường, dân chúng nối dài ra đến tận ngoại thành, có không ít phụ lão mắt nhắm nhắm theo quân, tìm trong đó bóng dáng của người thân.

Cơ Mặc Lưu đứng trên thành cao, mơ hồ cảm thấy, có lẽ, hắn không thể vượt qua người kia được rồi...

Mãi đến lúc, sau lưng, bóng những người đưa tiễn đã nhạt nhòa, Khinh Nguyệt mới len lén xoay nhẹ người, nheo mắt nhìn về thành cao lâu son trắng lẹ, trong mắt nàng tất cả đều nhạt nhòa, chỉ mong gửi lại được một lời bái biệt.

Hành quân bắc tiến, hơn hai mươi vạn người, không thể đi đường thủy, phải chọn đường vòng mà đi. Khinh Nguyệt liếc mắt nhìn về mấy cỗ xe ngựa, hơi nhíu mày. Giám quân là thất vương tử Cơ Mặc Trần, Khinh Nguyệt nhớ tới người đã nhường dù cho nàng sau đêm tế lễ...

Người kia quá im lặng, luôn khép kín phủ, không giao thiệp với ai, cũng chỉ thân thiết với một mình tiểu vương tử nhỏ nhất mới bảy tuổi.

Nàng vốn từng nghĩ Cơ Mặc Trần cũng giống với Cơ Hàm Ngọc, che đậy bản thân, thế nhưng, trong cuộc chiến kia, hắn không hề có động tĩnh. Nói hắn một lòng không tranh, một thân tài hoa kia lại quá khó lí giải. Ngay cả chuyện đột nhiên hấn tự đề cử bản thân làm giám quân, đã có ý vị không rõ.

Dứt khoát không nghĩ nữa!

Trong xe ngựa, Cơ Mặc Trần rũ ánh mắt xuống, hơi nghiêng đầu, dựa vào cánh tay. Trên tay là bản đồ phòng vệ biên cương, rất rõ ràng chi tiết. Đây không phải là bản đồ mà họa sư chuyên chức trong cung có thể làm ra. Chỉ chút kí hiệu thế này, phải là người tận mắt thấy, chân bước chuẩn xác mới làm ra được.

Hắn nhìn một lúc, cảm giác hơi buồn chán, liền đưa tay vén rèm nhìn ra ngoài, trong mắt đậm nhạt cũng dần có một tia không đành lòng. Hắn sinh ở đế đô, sống hơn hai mươi năm nơi này, cũng đã thành thói quen.

Cười khẽ một tiếng, Cơ Mặc Trần lẩm bẩm: “Đi ra nhìn thế giới bên ngoài cũng rất tốt...”

Đến ngày hôm sau, Khinh Nguyệt cũng ngồi xe ngựa. Đây là do mọi người cực lực yêu cầu, nàng không muốn ngồi xe, như vậy sẽ làm giảm sĩ khí trong quân. Thế nhưng Quân Tinh không thỏa hiệp, hắn lo đôi mắt của nàng cứ thế sẽ yếu dần.

Cuối cùng lại chui rúc cùng xe ngựa với giám quân, lấy danh nghĩa thảo luận quân tình.

Đây là lần đầu tiên nàng mượn việc công đề tư lợi thế này, cả người khó chịu giống như bị cả ngàn con kiến cắn. Cũng may chủ soái đi đầu, giám quân cũng cách không xa, chỉ có vài người thân tín biết nàng không cười ngựa.

Trong xe rất rộng lớn, dù sao cũng là vương tử, cho dù theo quân, lễ nghi vẫn phải đầy đủ. Bố cục không tính tình xảo, nhưng khá ấm áp dễ chịu. Điều này làm Khinh Nguyệt dụ đi đôi chút.

Nàng chống cằm nhìn người trước mắt. Ở không cách gần thế này, nàng cũng chỉ thấy được đường nét trên mặt hắn, không quá rõ ràng. Nhưng có thể nhìn được, khuôn mặt kia cũng đậm nhạt chẳng kém nàng là bao, cũng không có một chút khó chịu vì bị chiếm xe ngựa.

Nàng đi vào cũng đã một buổi, ngoại trừ dùng bữa cùng ra ngoài, còn đâu hấn ngồi im như phỗng. Khinh Nguyệt hơi hoài nghi, có thể tin báo nàng nhận được nhầm rồi? Đây không hề giống một lang quân cơ trí giải được câu đố của nàng.

- Thất vương tử?

Cơ Mặc Trần mở mắt, đôi mắt trong trẻo hơi mơ màng, nghi hoặc nhìn. Nàng nhú mày rất nhanh, vẫn giống như trước, người này thực kiêu lòi.

- Chúng ta nói chuyện một chút?

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

“Chúng ta cùng trò chuyện được không?” Kinh Nguyệt không phải không cảm thấy bản thân bỗng dưng lại trở nên nhiều lời, nhưng mà người này là kẻ duy nhất làm nàng có cảm giác không nắm chắc, trong lòng có một chút đề phòng lại không nịn được muốn tiếp cận.

Hắn chớp chớp mắt, dường như trong đôi con ngươi trong trẻo có một tầng sương mù mờ mờ, lại khiến người khác cảm thấy thương yêu.

- Ủ?

Nàng sờ ngọc bội, bỗng dưng lại cảm thấy khó mở lời. Người kia thấy nàng ngần ngại, vậy mà cũng không thiếu kiên nhẫn, vẫn chuyên chú mở to đôi mắt hàm sương mà nhìn nàng.

- Người thấy tình hình phương bắc hiện nay...thế nào?

Câu nói ra lại là về chiến sự. Kinh Nguyệt mím môi lướt qua một tia u ám, rồi lại nhẹ nhàng biến mất, không để lại dấu vết. Thế nhưng trông mắt Mặc Trần lại hơi âm trầm đi, cũng nhanh chóng biến mất.

- Lạc tướng quân là người rất có bản lĩnh. Quân đội chúng ta không thiện chiến bằng. Cuộc sống nhân dân phương bắc khổ cực thiếu thốn.

Giọng nói hơi xa xôi làm Kinh Nguyệt chợt cảnh giác. Ba câu rời rạc

không chút ăn nhập, vậy mà đã nói lên hết tình cảnh hiện giờ, mỗi câu lại là một vấn đề cần giải quyết.

Trong đó thì Lạc Cơ chính là biến số khó khăn nhất.

Nàng chợt cười khẽ, giống như vô tình hỏi một câu:

- Thất vương tử, nghe nói khoảng hai năm trước người đã giải một câu đố trong yến tiệc tại Sở phủ, đã thành công đạt được bức tranh hoa hạnh trong mưa của tại hạ?

Cơ Mặc Trần trầm mặc nhìn nàng. Trên người vẫn mặc giáp, mái tóc buộc thật cao, tươi sáng giống như mặt trời. Rèm xe hơi lay động làm ánh sáng lọt ào, gõ má tuần tú lại nhuộm một tầng hồng nhạt. Hắn rất ít tiếp xúc với bên ngoài, nhưng cũng biết người trước mắt rất dễ nhìn, cũng biết hắn rất nổi tiếng.

Thế nhưng chuyện năm đó ở Sở phủ, cũng chỉ có hai người biết mà thôi.

Một là nhị vương phi hiện tại, Sở Kinh Vũ khi đó còn chưa xuất giá, một là người ở trong bức bình phong bằng trúc không lộ mặt, cũng là người đưa ra câu hỏi. Chuyện hắn tới nơi đó và đạt được tranh, vốn không có người thứ tư biết.

“Người ra câu hỏi và tại hạ có chút giao tình, nàng đã kể cho tại hạ nghe về người.” – Giọng nói thanh duyệt truyền tới, nhanh chóng giải đáp nghi hoặc của hắn.

Mặc Trần sờ mũi cười, nàng neho neho mắt, nét cười thậm chí còn có chút hồn nhiên.

- Ồ...Cũng phải. Bức tranh đó vốn xuất phát từ người...

Kinh Nguyệt chống cằm, ánh mắt lười biếng, vệt chu sa trên trán lộ ra sự yếu đuối lại thanh tân làm hắn hơi hốt hoảng:

“Thất vương tử, ngài rất có tài lãnh đạo.” Nàng hơi nhếch môi cười. “Thế nhưng tại hạ thấy thật kì lạ. Một người tài năng như thất điện hạ, thế nhưng lại im lặng đến thế? Xem ra cũng có nét giống cửu vương nữ đó chứ, có điều ngài còn yên lặng hơn nàng.” Giọng nói đã dần dần trở nên sắc bén, lạnh như băng.

Hắn liếc nhìn người kia, nhớ lại năm đó... Hắn đã nói gì? Hai quân giằng co, ranh giới là một thôn làng. Trong thôn có ba trăm người dân bình thường, và một trăm tên lính. Hỏi phải làm thế nào để tiến công?

Hơn mười người trả lời, nếu không phải là đột nhập vào cứu những người kia, thì cũng là mặc kệ ba trăm bá tánh mà tiến công. Hắn lại không chỉ cứu ba trăm người dân, mà còn dùng họ để làm tổn thất lực lượng địch.

Không thể phủ nhận, đây là kế một mũi tên trúng ba con chim. Thế nhưng nguy hiểm tiềm ẩn trong đó cũng cực lớn. Nếu không thể một kích tất sát, thì chính là hại người một ngàn mà tổn thất tám trăm, là cầu phụ quý trong cảnh hiểm nguy. Dám đưa ra kế sách như vậy, phải là một người có đủ tự tin không chế được toàn cục, nếu không, sẽ là một kẻ điên cuồng chỉ cầu chiến thắng.

Thất vương tử, ngươi là loại người nào đây?

Bên kia, nam tử không chút để ý mà cười khẽ khàng:

- Ta có chút cầu toàn... Làm việc chỉ để ý kết quả mà không xem xét quá trình. Thế nhưng ta lại không muốn thẹn với lương tâm, vậy nên, cứ thế thôi, cũng rất tốt.

Nàng sùng sốt mồ hôi mắt. Thực mơ hồ, giống như hắn không hề nói gì, lại cũng giống như hắn đã nói tất cả, giải thích mọi chuyện với nàng. Hắn, bởi vì biết nếu bản thân ra tay, sẽ làm rất nhiều người tổn thương. Như vậy, liền bỏ qua? Ngồi vương vào trong mắt người này, liền được quyết định qua loa như thế?

Chỉ một lát nàng liền bật ra tiếng cười nhẹ, trong lòng cũng bỗng dưng nhẹ nhõm rất nhiều mà không rõ nguyên nhân. Nếu khi nãy Cơ Mặc Trần hơi lộ ra ý khác, nàng...có lẽ liền muốn đối người phò tá. Dù sao xét về tâm trí, tài trí lẫn kiên định, hắn đều cao hơn người kia một chút. Huống hồ, người kia còn có một nhược điểm chết người. Thế nhưng trong thâm tâm nàng không hiểu sao lại không muốn. Có lẽ cũng vì khí chất quá sạch sẽ trên người hắn, nàng không muốn hắn cũng bị cuốn vào những thứ kia.

- Ủ, đúng là cũng không tệ lắm. Thất vương tử quả thực rất...đặc biệt. – Kinh Nguyệt tủm tỉm cười, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ, xuyên qua màn tre thấy những thân tín của mình nghiêm trang cương trực.

- Từ Tuân.

- Hà?

- Gọi ta là Từ Tuân. – Đôi mắt trong trẻo sáng ngời vẫn thẳng tắp nhìn nàng, hơi lộ ra ý cười mơ hồ - Chúng ta là bằng hữu được không?

- Hà? À? Được? – Kinh Nguyệt vẫn tròn mắt nhìn hắn, trong đầu mơ hồ thành một đoàn. Người này...không phải là quá lạnh nhạt, mà là quá ngây thơ không biết kết giao ư?

Đạt được kết quả mong muốn, Cơ Mặc Trần lộ ra nụ cười dịu dàng rồi tiếp tục nhắm mắt lại, làm khúc gỗ.

Rốt cục sau hơn nửa tháng tiếp xúc, Kinh Nguyệt mới lờ mờ hiểu được giám quân của mình là kiểu người như thế nào. Hắn rất thông minh, cũng rất nhạy cảm, giỏi về quan sát, thậm chí còn hiểu lòng người.

Nhưng hắn lại khá tùy hứng với bản thân, đôi khi cũng rất ngây thơ.

Ví như lúc này.

Cơ Mặc Trần rồi rắm mím môi nhìn bàn cờ, tay dài thon trắng nõn như ngọc hơi chần chừ một chút, rồi dứt khoát hạ xuống.

- Từ Tuân, ngươi đã đi lại bốn lần rồi!

Kinh Nguyệt than nhẹ, thế nhưng cũng mặc hắn, dù sao có đi lại mấy lần thì kết cục đã có sẵn rồi, cũng không thay đổi được gì. Nàng không hiểu gì về cờ, cái nàng nhớ được là những bàn cờ không lời giải đáp trong các cuốn sách hay trên mạng. Cho dù kiếp trước... nàng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi, ngày ngày đều nằm trên giường bệnh, đọc hết sách này đến sách kia, thế nhưng khi thực sự bắt tay vào chơi, thì vẫn luôn thảm bại.

Có điều, dùng vài bàn cờ không lời giải thế này để hù vị thất vương tử tính lạnh kia, thế cũng đủ rồi.

(Xấu bụng quá, mn không nên học theo bà -_-)

Cơ Mặc Trần rất ít khi cùng người khác chơi cờ. Lúc đầu có thái tử đại ca chơi cùng, hoặc thỉnh thoảng Tuệ đại sư ở Ngũ Phật tự có cùng hắn chơi. Thế nhưng sau này thái tử đại ca mất, Tuệ đại sư chơi cùng hắn cũng là than nhẹ một tiếng... Rồi từ đó, hắn cũng không đụng vào bàn cờ nữa!

Thế hưng những ván cờ này thực sự đã làm hắn rất hứng thú. Đây cũng là sự cố chấp trong tâm trí hắn, luôn muốn đạt được kết quả tốt. Nhất là với tình huống này, sở thích về kỹ nghệ lại không làm hại ai, hắn càng thêm say mê để ý.

Cả đời này Cơ Mặc Trần chắc cũng chưa từng có sự tập trung cao độ như vậy, mỗi bước đi là mỗi bước cẩn thận lo lắng, tính toán trước sau kỹ lưỡng mới dám đi xuống. Thế nhưng lại lưỡng lự không yên, không rõ liệu bước đi có phá hỏng toàn cục hay không.

Sơ Kinh Nguyệt đạm nhiên vân vê quân cờ trắng nõn tinh xảo, thỉnh thoảng liếc nhìn hắn... Cái nóng ran của bức cảnh ủa vào xe ngựa, làm trên trán tron bóng của Cơ Mặc Trần rịn một lớp mồ hôi mỏng. Thế nhưng ngược lại lại cảm giác thực yên bình.

Ít nhất là sự yên bình này sẽ kéo dài cho tới bắc cảnh. Nàng hơi lướt qua khuôn mặt vị giám quân vẫn đang tập trung cao độ, lại chống cảm nhấm mắt phác thảo lại địa hình trong đầu, trầm ngâm không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Túc Thổ thành đang là thành trấn giáp ranh hai quân. Chủ soái và viện binh từ kinh thành đều chưa kịp tới, trấn thủ bắc cảnh Thương quốc hiện là Trần Nhạc Dự, phó tướng dưới tay Khinh Nguyệt.

Trời cao hoàng đế ở xa, bắc cảnh trong hai năm hoàn toàn chỉ biết đến sự tồn tại của Nguyệt Duy công tử, của Lang Nha quân. Quan thủ thành từ kinh thành phái tới bắc cảnh sớm một lòng thần phục. Ngụy vương gia – thân vương làm chủ đất phong phương bắc ốm bệnh quanh năm, mọi việc cũng đều phó thác hết, buông tay mặc kệ.

Dù vậy, Trần Nhạc Dự vẫn không thể giữ được bờ cõi.

Không biết từ khi nào, Bích quốc đã từng bước từng bước chiếm được những thành trấn nhỏ, đến khi chú ý, thì hai thành lớn là Châu thành và Tác Dự thành đều đã không thể lấy về!

Hắn cắn răng thống hận, hai mắt đỏ ngầu. Từ khi có công tử, Thương quốc binh lực nhỏ yếu hơn vẫn luôn nằm thế thượng phong. Vậy mà chỉ có thời gian ngắn ngủi công tử không có mặt, hai thành quan trọng đã bị hắn làm mất đi. Lương thảo, vải vóc, tài nguyên không tính, chỉ riêng bá tánh đã biết bao người. Huống hồ từng thành trấn đều có mối liên hệ, khó khăn lắm hắn mới ổn định được lòng dân.

Thổ Túc thành buổi sáng tỉnh mơ.

Trần Nhạc Dự lặng lẽ ngồi trong phòng nghị sự, trên tay cầm bút, thi thoảng lại vạch lên bản đồ. Khuôn mặt có nét trẻ con không thể mất, lông mày đậm, đôi mắt đã đỏ ngầu chứng tỏ sự mệt mỏi cực độ. Chuyện đến nước này, chắc chắn có bàn tay của Lạc Cơ tướng quân thao túng từ xa, hắn phải cân trọng hết mực tính từng bước.

Một tên lính từ ngoài chạy vào, bước chân hỗn độn lạ lùng. Hắn nâng mắt lên nhìn, có nét trách cứ nhàn nhạt.

Tên lính đi vội, trên mặt không hết vẻ bối rối lại có nét mừng rỡ kinh hy, khuôn mặt đen sạm vậy mà sáng ngời, lấp bắp:

- Trần tướng quân, mật thám của ta bên Bích quốc báo tin, đêm qua Kiều kỵ úy Cao Thiên bị ám sát, hiện giờ Bích quốc lòng quân đại loạn!

Hắn đứng phắt dậy, ánh mắt mờ to không thể tin nổi, thất thanh:

- Cao Thiên? Không phải hắn ta luôn ở bên chủ soái bên kia hay sao?

Không thể trách, Cao Thiên vốn là một kẻ cực kỳ sợ chết, hắn đi đâu làm gì cũng phải có cả một đội hộ vệ nho nhỏ giám sát chặt chẽ, bình thường chỉ lượn lờ ở đội kỵ binh, đến tối lại chui vào lều sát lều chủ soái, bảo vệ đến nửa con kiến cũng không lọt.

Cứ như vậy mà chết rồi!

Tên lính hơi trấn tĩnh lại, bản thân hắn chạy học tốc về báo tin, thế nhưng vẫn chưa thể hiểu nổi.

- Mật thám nói khoảng tỉnh mơ hôm nay Kiều kỵ binh bọn họ có buổi duyệt, thế nhưng mãi không thấy Cao Thiên đâu. Một lúc sau thì nhận được tin hắn đã bị ám sát. Nghe nói là chết khá kì dị, không khác gì đang ngủ cả. Đội vệ binh vẫn đi theo người Cao Thiên được tìm thấy đều đã tắt thở!

Đôi mắt còn tơ máu mờ lớn. “Công tử tới rồi!” Nói xong vội vàng sai bước ra ngoài “Theo ta.”

Cách đó không xa lắm, mấy giáo đầu của những đội quân tập hợp từ tư binh của các thế gia dùng ánh mắt kinh dị nhìn về phía Sở Hàn. Người kia một thân giáp đen tuyền, khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết thân nhiên nhìn chăm chú bản đồ địa hình phác thảo trên tay, không để ý đến xung quanh. Đứng bên cạnh cũng một thân giáp đen, Lý Văn Tĩnh cười ý nhị dịu dàng, nữ nhân mặt mày như họa.

Thế nhưng nụ cười ngọt ngào trên mặt nàng làm người ta không rét mà run. Nữ binh từ các phủ vốn chia ra hành quân cách xa bọn họ, hầu như không hề tiếp xúc. Chỉ có Lang Nha quân của Minh Thiên quận chúa là nam nữ binh hành quân theo mười sáu đội riêng biệt. Trong đó có không ít các cô nương xinh đẹp, nhìn qua không chút uy hiếp, lại thêm vài phần ý xấu.

Thế nhưng, Lý Văn Tĩnh nữ nhân ở đội số hai kia, trên tay đang cầm một thanh đoản đao còn nhỏ máu ròng ròng, xinh đẹp dịu dàng như nước mùa xuân nói, mạng của Kiều kỵ úy Bích quốc đã không còn.

Rốt cuộc bọn họ là thần thánh phương nào?

Trên thực tế tình trạng của Lý Văn Tình cũng không quá tốt như trên mặt biểu hiện. Đột nhập, ám sát vốn là sở trường của nàng, thân hình linh hoạt quý dị giúp nàng hoàn thành trót lọt tất cả cả nhiệm vụ được giao.

Lần này, tuy cũng đắc thủ, thế nhưng mà nàng cũng bị thương không nhẹ.

Cũng may, mất nhiều hơn được, Cao Thiên chết, sĩ khí Bích quốc tất loạn, cũng đủ tranh thủ cho Thổ Thành chút thời gian.

Mặc Trần chống cằm lơ đãng nhìn nam nhân trước mắt. Giáp bạc vẫn luôn trên thân, sống lưng thẳng tắp. So với năm đó hần (Cơ Mặc Trần) từng thấy hần (Khinh Nguyệt) cuồng dã tươi sáng trên đường, thiếu niên anh tài đó dường như đã mài mòn đi rất nhiều góc cạnh. Hần đã thu liễm đi phóng túng của mình, thu liễm đi khí chất như ánh mặt trời đó, cũng thu đi nụ cười rực rỡ mà hần (Cơ Mặc Trần) từng rất hâm mộ.

Hiện giờ người kia trong trẻo như ánh trăng, trầm như làn nước lạnh mùa thu, điều tàn mà trống vắng.

Khinh Nguyệt không chú ý đến ánh mắt hiếm khi mang theo chút cảm xúc của thất vương tử, nàng hít một hơi không khí. Mùi cỏ tràn vào lồng ngực, mang theo cái nóng đặc trưng của phương bắc, khô ran mà bức bối, kèm ca mùi máu ngai ngái từ xa thoảng vào.

Thủ Túc thành như một cái xương gà, nuốt không được mà nhả cũng không xong. Khinh Nguyệt phác thảo lại trong đầu từng con đường, khuôn mặt lộ ra sự rối rắm. Một khắc im lìm, nàng quay người lại lạnh nhạt:

- Vòng hướng tây, đi theo đường núi đằng sau.

Mấy thủ hạ bên cạnh nàng cúi đầu nghiêm cẩn “Rõ.”

Giáo quân từ phủ Anh Vũ hầu hơi cau mày, dè dặt:

- Tướng quân, tại sao chúng ta không đi đường thẳng? Đi vòng như vậy chẳng phải sẽ tốn thời gian hơn sao? Sợ rằng chúng ta chưa tới nơi thì thành Thủ Túc đã bị chiếm mất rồi.

- Sẽ không. – Khinh Nguyệt đậm thanh lên tiếng, cười lạnh – Hơn nữa, nếu đi đường thẳng, sợ rằng chúng ta không bao giờ đến nơi.

Nếu nàng đoán không sai, Lạc Cơ đã che giấu, tự mình chạy đến đây tù trước rồi. Chỉ sợ, người đang hành quân kia, chỉ là một thể thân mà thôi. Vậy mà mặt thám của nàng không hề nhận được chút tiếng gió. Lạc Cơ người này, thích nhất là đùa giỡn nhân tâm.

Cái gì là kim thiên thoát xác...

Đội quân lại vòng về hướng tây, vài người tinh ý phát hiện bên người chủ soái bọn họ đã thiếu vắng một bóng giáp đen. Quân tướng quân mặt mày nhu hòa, thế nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua không nhớ tới.

Lại nói Trần Nhạc dự đoán biết chính xác Khinh Nguyệt đã tới, thế nhưng chưa kịp vui mừng, hần đã tái mặt.

Một mười vạn quân tinh nhuệ của Thiên Tán đã tiến sát, chỉ còn cách Thủ Túc thành nhỏ bé một ngày đường. Đứng trên thành, dùng mắt thường cũng nhìn thấy nơi trùng trùng điệp điệp quân giặc dàn trận. Tinh kỳ ngạo nghễ tung bay trong gió, hồ như muốn che cả bầu trời. Chiến mã hùng tuấn, mã tấu sáng quắc sắc bén, trường mâu tua tủa dựng thẳng như rừng chông.

Hần nắm chặt trường thương sáng loáng trong tay, mắt đỏ ngầu nhìn về phía trước. Cách thành trăm dặm đều là bình địa, không có vật che chắn, thế địch hùng mạnh làm lòng quân đại loạn.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Bích quốc đã tới gần, mặt thám vừa truyền tin lại không đã động. Chỉ có một lí do, chính là chính hần cũng không biết. Không lẽ Cao Thiên vừa chết, bọn họ vẫn cứ tiến đánh? Ai là chủ soái?

Lạc Cơ ngồi trên lưng ngựa, cười càn rỡ nhìn về phía trước. Ở nơi này có thể phóng tầm mắt nhìn về thành phía trước. Cái gì mà Thủ Túc thành, nghe nói có liên quan tới một đôi anh em tướng quân tình như thủ túc lấy máu thủ thành thành công từ rất lâu về trước.

Nay cái tên này, không phải nên đổi rồi sao?

Ai có thể đoán được, vị chủ soái lẽ ra còn đang trên đường, đã sớm có mặt ở đây, từng bước chiếm thành đoạt đất?

Lạc Cơ vươn đầu lưỡi, liếm máu còn sót lại trên lưỡi đao, đôi mắt sâu thẳm như chim ưng nheo lại tà vạ, con ngựa ô nàng cười hơi bất an đập đập chân, hí lên từng tiếng nhỏ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trần Nhạc Dự lặng người, đôi môi mím lại, tái nhợt.

Trong thành, dân chúng đã di tản gần hết, chỉ còn lại thanh niên trai tráng và vài cô nương xin ở lại làm hậu phương.

Hắn nhìn khuôn mặt điềm tĩnh như nước của binh lính, những chiến hữu đã cùng vào sinh ra tử, thậm chí trên gương mặt còn có một tia cười nhẹ quyết tuyệt.

Bản thân cũng chợt cười lên một tiếng. Dường như bên tai còn vang lên tiếng nói cười của bác cảnh năm đó. Biết khi nào hoa mai mới nở khắp nơi, nhuộm bắc phương một màu vàng rực rỡ?

Đôi tay gầy mà chắc khỏe nắm chặt trường thương, hắn quay người lại nhìn binh sĩ đã tập hợp đầy đủ sau lưng.

- Từ thù Thủ Túc thành!

- Từ thù! Từ thù! Từ thù!

Đúng vậy, phải giữ bằng được thành! Bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi. Sau lưng họ, không phải là cái chết kề cận, mà chính là tính mạng hàng ngàn vạn dân chúng bắc cảnh. Bọn họ, cũng như Thủ Túc thành, chính là tâm khiến cuối cùng!

Trận chiến thủ thành năm đó, sau này được xem như trận chiến huy hoàng mà thảm khốc nhất, không phải vì độ thương vong thảm thiết của nó, mà là vì đây là trận mở đầu cho một thời khói lửa mãnh liệt nhất lịch sử hai nước Thương Bích từ khi lập quốc.

Trống trận nên rầm rập như sấm đồm liên tục khích lệ tinh thần tướng sĩ. Lạc Cơ một thân chiến bào, ánh mắt thị huyết sáng rỡ như sao xa, vung đao làm từ hắc thiết đen tuyền lên, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hăng máu đến dữ tợn.

- Tiến công!

Hàng nghìn cảm tử quân Bích quốc ồ ạt xông tới. Trước mắt bọn họ không phải là Thủ Túc thành đầy binh lính, mà là mảnh đất màu mỡ của Thương quốc, có những bò những dê, có đồ ăn thỏa thích.

Bọn họ tiến công nhanh chóng, Lạc Cơ lấy bất ngờ làm chủ, đánh úp tới nơi này thì không còn che giấu được nữa. Cho dù Thủ Túc thành vẫn ngày đêm chuẩn bị cho trận quyết chiến, thế nhưng tốc độ của họ vẫn cần nhanh hơn, nhanh nữa! Phải để bọn họ không kịp trở tay! Phải mau chóng tiến vào thành, đem sự giàu có của Thương quốc đập dưới chân, đem bọn văn sĩ nhu nhược ngu ngốc Thương quốc làm nô dịch! Khai sáng ra một triều đại của Bích quốc trường tồn!

Ngay đại môn, một toán lính từ thành trở ra, lui húi hai bên cổng thành. Mắt thấy đội quân tiên phong đã muốn gần sát, bọn họ hành động nhanh chóng, những đầu đao chặt mạnh thanh gỗ lớn, những dây thừng kéo lên hai bên, mau chóng lui vào trong.

Cổng thành sập lại.

Bên trong, gỗ đá đã chất thành đống. Lang Nha quân đến cuối cùng vẫn là Lang Nha quân, dù chỉ còn một đội nhỏ, thế nhưng hành động cực kì mau lẹ.

Mặt trời lên cao dần, ánh nắng gắt độc hại của bắc cảnh chiếu xuống, giống như là phần nộ, lại mang sự bức bối khó tả. Nửa canh giờ, một canh giờ, Lạc Cơ đã dẫn quân áp sát Thủ Túc thành.

Trần Nhạc Dự neho mắt, cảm thiên lí nhân nhòm xuống. Đứng đầu ba quân là một nữ nhân, mặt mũi thực ra lại mang nét nhu hoàn phong tình của nữ nhân vùng sông nước, khác với vẻ đẹp mạnh mẽ hùng hực thường thấy của nữ nhân Bích quốc. Trên thân chiến bào giáp sắt, đầu đao to lớn đen tuyền ông ông như đầm cô, sáng rỡ do được tẩm máu nhiều người. Chỉ là trên gương mặt nhu hòa đó, lại có một đôi mắt sâu thẳm đen như mực, gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, lộ ra ánh nhìn âm lãnh mà thị huyết, giống ánh mắt đàn sói nhìn mồi, giống ánh mắt của rất nhiều nam nhân Bích quốc.

Là Lạc Cơ.

Trần Nhạc Dự vậy mà không quá bất ngờ. Cho dù đây đúng là một kinh ngạc lớn, thế nhưng mà, ai ăn ai còn chưa biết được.

Đôi bàn tay màu lúa mạch giương cao cây đao, trên môi bày ra nụ cười khuyh đảo mà cuồng dã, Lạc Cơ mở môi mọng, giọng nói khàn khàn có sức xuyên thấu cực mạnh:

- Lên!

Cổng thành bắt đầu hỗn loạn, đám binh lính Bích quốc lao lên, muốn dùng đủ cách để phá cổng thành, những tiếng hò dô vang dội trấn áp hết thảy hoạt động chung quanh, nhưng không trấn áp được sát khí ngùn ngụt bốc ra từ mỗi người. Thế nhưng đoàn người nhanh chóng khựng lại như thủy triều gặp

phải núi cao. Thực ra không phải núi, mà là vực sâu vạn trượng.

Cách cổng thành, từ khi đi dòi dân chúng, Trần Nhạc Dự đã cho đào sẵn hào sâu quá người, bao quanh thành giống như một chiến lũy vững chắc.

Hắn đứng trên thành, neho mắt nhìn phía dưới, cười lạnh. Mục đích thật sự không phải là làm địch ngã xuống hố sâu mà chết... Con người sáng trong hơi mang nét ngây thơ nhiễm một tia lạnh lùng.

Lạc Cơ con người cơ rút, nhìn binh lính của mình dẫm đạp lên nhau. Không sai, là đạp lên nhau. Nàng cảm giác đầu mình ần ần đau, vốn không nghĩ rằng chính mình sẽ bị tổn thất chỉ vì loạn trận tuyến.

Mỗi người trên chân đều mang ủng thật nặng, một hàng phía trước sụt xuống hào, kéo theo những hàng sau ngã dúm dui. Tên đội trưởng gào lên hung ác:

- Ổn định, tất cả ổn định cho ta! Khốn kiếp, người đi kiêu gì thế hả? Không nhìn sao, TMD lão tử chém các người!

Răng nanh trắng bóc của Thời Quý lộ ra, khuôn mặt có vẻ hứng khởi kì lạ. Hắn chính là người đề xuất đào hào, độ rộng, độ sâu quá người, tất cả đều được tính toán thật kĩ để đạt được hiệu quả này. Thực ra, cái mà hắn muốn không phải chỉ là vài cái mạng của bọn chung, mà là lòng quân.

Không phải bên dưới, nhuệ khí Bích quốc đã sụt giảm thế nào sao?

Đằng trước mặt là khuôn mặt lù gà nhép yếu ớt Thương quốc cười nhạt, đằng sau là lửa giận và sự tủi hổ của đồng bạn, hắn cảm giác máu huyết dường như sôi lên, đôi mắt đỏ nhìn chằm chặp cổng thành, hét lên:

- Công thành!

Những chiếc thang nối dài nhanh chóng được chuyển lên phía trước, đồng thời từ bên trên, đợt mưa tên như thác trút xuống, từ địa đã bắt đầu.

Đôi mắt đen thẳm tà vự âm lãnh của Lạc Cơ mang vẻ trống rỗng, cả người có vẻ âm trầm, không nghĩ tới mới mấy hôm trước còn đại thắng, nàng lại có thể lo là cảnh giác. Thành lũy trước mặt là được xây bằng máu của Lang Nha quân, nào có dễ dàng như vậy. Có điều, cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Cây cung lớn giương lên, đầu mũi tên cũng làm bằng huyền thiết, ông ông vang, bên môi nàng xả ra nét cười, hướng thẳng về phía chấm màu đen ở xa xa, đáng đứng thẳng tắp.

Trần Nhạc Dự như cảm giác được cái gì, cũng đưa mắt xuống dưới. Mũi tên thẳng hương bản thân, hắn hơi sùng sốt, ngay lập tức trấn tĩnh lại, cũng rút một mũi tên ở ống bên cạnh, liềm môi căng dây.

“Phụt!” một tiếng, cả hai mũi tên rời khỏi dây, Xuân Nha một thân áo đen, quý mị từ phía sau Trần Nhạc Dự lao ra, đại đao to lớn không phù hợp với vẻ ngoài mảnh khảnh hất lên, mũi tên của Lạc Cơ cư nhiên bật ra sau, rơi xuống đất.

Mà dưới kia, tên của hắn cũng đã lao đi. Lạc Cơ vung đao hất tên, không ngờ tên kia vậy mà lại lệch!

Nàng ngờ ngạc, vốn nghĩ một cuộc so tài ngang sức, vậy mà, hình như nàng đánh giá hắn hơi cao. Đôi mắt lo lắng liếc sang, chợt một luồng khí nóng trong người dâng lên. Tên kia, vậy mà bắn gãy tinh kỳ của nàng!

Khốn kiếp, lũ khốn giáo hoạt!

Mặc cho tướng lĩnh hai bên âm thầm so chiêu, ở cổng thành vẫn là một mảnh huyết tinh đáng sợ.

Binh sĩ đã chuẩn bị từ trước rất nhiều dầu sôi, lúc này trên thành cao, Thời Quý chỉ huy, đội những thùng dầu sôi sục xuống thành. Vô số binh sĩ Bích quốc hoảng hốt buông tay ôm đầu, gào la thảm thiết mà ngã khỏi thang, cả thân người từ trên không trung rơi tự do xuống đất, chết ngay tại chỗ. Nếu như may mắn không chết cũng bị dầu sôi làm cho cháy da cháy thịt, lăn lộn la hét điên cuồng.

Trần Nhạc Dự lạnh lùng nhìn thảm ảnh, môi mỏng phun ra tiếng nói: “Hỏa tiễn.” Nhất thời, mưa tên ban đầu, được thay thế bằng những mũi tên lửa, dưới ánh nắng gay gắt của bắc cảnh càng trở nên nóng nực.

Dầu sôi gặp lửa, bùng cháy dữ dội, khói đen ngùn ngụt bốc lên. Mùi khói dầu quện với mùi máu thịt cháy khét lẹt biến thành một thứ mùi lợm giọng quái gở xộc thẳng vào khứu giác con người. Một số binh sĩ không kìm được, cảm giác buồn nôn xộc lên, cả khuôn mặt trắng nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Không chỉ những binh lính mới, ngay cả những người ngày đêm lăn lộn giữa gươm đao giáo mác, vốn tưởng đã nhìn quen cảnh chết chóc cũng không kìm

được về khó chịu ngay ngái trong lồng ngực.

Xuân Nhạ mày đẹp nhũn lại, hơi thở hơi dồn dập, quay người lại nhìn vãi tên cung thủ “Mọi người cố gắng trụ vững!” – Nàng gầm lên, tay quạt mạnh, rút ra một mũi tên nhanh chóng bắn xuống, một tên lính Bích quốc đổ gục.

Mùi khói dày đặc trong không khí truyền tới, Lạc Cơ thở dồn dập, máu nóng trong người sôi lên. Ánh lửa bập bùng dữ dội, tiếng gào la, tiếng khóc lóc âm ỉ truyền vào tai. Da đầu hơi run lên, dường như trước mắt nàng hiện lên những cánh hoa tan tác rơi, cháy, cháy sạch! Đốt hết bọn họ! Đốt hết đi!

Tia sáng trong mắt thực quý giá, đại đao to lớn đen tuyền không hợp với thân mình nhẹ vung lên, giống như là ám hiệu, không biết từ khi nào hai cánh tả hữu của Thủ Túc thành trần ra hai cánh quân im lìm mà ngọt ngào. Quân áo tối màu nhẹ nhàng hòa vào màu sắc khu rừng, bọn họ giống như thần chết không nói một lời, nhanh nhẹn áp sát cổng công thành.

Từng cây gỗ lớn, từng nhát chém mạnh mẽ dội xuống cánh cổng uy nghiêm mà cũ kỹ, uy lực của mưa tên không còn mấy tác dụng. Những tiếng “Ầm Ầm” vang lên trầm đục, quân lính bên trong thành hai mắt đỏ lên, dường như mỗi tiếng vang lên, trái tim bọn họ cũng dừng một nhịp.

Trần Nhạc Dự tối sầm mặt, hai hàm răng nghiến lại, âm thanh khàn khàn như tiếng cưa gỗ vang lên: “Là tư binh của Lạc Cơ, sức chiến đấu có thể so với hàng ngũ tinh nhuệ Lang Nha quân chúng ta. Xuống thành nghênh chiến, có khi còn khai thông tử lộ!”

Thời Quý khẳng khái:

- Đề đệ!

Đôi mắt đẹp của Xuân Nhạ nhũn lên, chặn lại: “Huỳnh ở lại, để ta đi!”

Nàng hơi hơi dừng lại, ánh mắt lướt qua sườn mặt khó coi của hai nam nhân bên cạnh, ngập ngừng cười:

- Võ công của ta là tốt nhất, cứ vậy đi.

Thời Quý tái mặt, run rẩy... Nàng nói không sai, thế nhưng...

Lần này đi, có thể sẽ không còn quay trở về được nữa!

Xuân Nhạ cười càng thêm mở rộng, dường như trong nháy mắt, hoa đào rực rỡ đều tụ tập trên khuôn mặt khéo léo sáng bừng.

Cổ họng nghẹn lại như có khối sắt nặng nề chặn ngang, giọng vốn đã khàn càng thêm không nói nên lời:

- Muội... Bảo trọng. Bọn ta chờ!

Bóng lưng nàng quyết tuyệt quay đi, gầm lên:

- Mọi người, theo ta!

Đạo quang lóe sáng, bóng dáng cao lớn nhỏ nhắn linh hoạt sát khí quanh thân, phi hết tốc lực trên lưng ngựa hướng về phía cửa thành, đầu nhỏ quyết tuyệt không hề quay lại. Tay Trần Nhạc Dự run lên, đây là tiểu muội muội nhỏ nhất trong tổ bọn họ, ngày thường luôn được ngàn cung vạn sủng.

Trái tim Thời Quý đập loạn xạ, nghe rõ tiếng thỉnh thích trong lồng ngực, tiếng nói khê khàng của người kia như còn văng bên tai: “Từ hôm nay thiên kim Mạn Thủy Ca đã chết rồi, chỉ còn lại tiểu nữ binh Xuân Nhạ thôi. Chúng ta cùng cố gắng, nhé?” Đôi bên giao tranh trực tiếp, ai mạnh hơn, táo bạo hơn kẻ ấy thắng, lúc này đây những mưu kế thao lược của hắn chẳng có nghĩa lý gì, chẳng cần phải sử dụng đến. Hắn chưa bao giờ thông hận cơ thể hư nhược này của mình, quay phát đầu lại, cầm lên cung tên gào lớn:

- Bắn đi! Bắn vào hướng phía sau, từ thủ!

Tại cửa thành, máu tươi như bùn văng vãi tung tóe, người ngã ngựa đổ. Tiếng quát tháo, tiếng ngựa hí vang, tiếng người rên la đau đớn trong lúc loạn đả pha tạp thành một thứ âm thanh hỗn độn, huyền ảo. Cửa thành hơi khai mở, từng con ngựa, từng bước chân rầm rập đi ra, mau chóng hô “Giết!” rồi lao vào vòng chiến.

Bóng dáng linh hoạt chui thẳng vào lòng quân địch, đây là đội cận chiến Lang Nha quân, người người đều là tinh nhuệ. Tiếng gào la không ngừng.

Xuân Nhạ vung đại đao, chém giết đến mờ mắt, hai con người đục ngầu, chỉ thấy đỏ rực màu máu, trong đầu chỉ có một ý niệm, giết, chỉ giết hết tất cả những sinh vật còn sống đang di động trước mặt mình thì mới có cơ may sống sót, mới có thể trở về. Nơi đó có bá tính cân nặng bảo vệ, có người quan trọng của nàng, có niềm tin của biết bao binh sĩ. Áo giáp của nàng bị máu nhuộm đỏ, dính bết vào người, chỉ cần là người ở xung quanh nàng, đều bị diệt sạch!

Lạc Cơ ở phía ngoài, neoh đôi mắt nguy hiểm nhìn toán binh mới gia nhập bên kia. Người người đều có chiến lực thực tốt, vậy mà đã dần xoay chuyển tình thế. Nhất là nữ nhân dẫn đầu, một thân sát khí dày đặc, giống như đứa con của chiến thần! Đại đao trên tay nàng ta, so ra thì không bằng Tinh Cương đao của nàng, thế nhưng cũng thực linh hoạt, cơ hồ một đao xuất ra, một người ngã xuống.

Nàng câu đôi môi, trong mắt một mảnh rét lạnh:

- Thực là một cuồng ma, là nhân tài hiếm gặp. Đáng tiếc...

Đôi tay màu lúa mạch giờ lên, khoe miệng cong đến một độ quý dị, nội lực truyền vào giọng nói, âm điệu khàn khàn vốn từ tính gọi cảm lúc này, vào tai mỗi người, lại giống như bùa đòi mạng:

- Kỵ binh cánh tả, lên!

Trần Nhạc Dự đứng trên tầng lầu, hai mắt gắt gao thu hết khung cảnh bên dưới lại, trong lòng một nỗi bi ai dâng lên.

Cho dù chôn thây cùng thành, cũng phải giữ được khí tiết!

Một tên cung thủ đen nhem chợt cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, thì thào: “Chết trên chiến trường, cũng tốt!”

Ở dưới kia, Xuân Nhạ tay cầm chặt đầu đao, cảm nhận được từng cấp dưới của nàng cứ voi dần. Kiến có thể đè chết voi, huống hồ Bích quốc tuyệt đối cũng không phải là kiến.

Một tên lính Thương quốc đã bị chém ngang người, vẫn cố chấp bám lấy chân tên lính Bích quốc, lấy hết sức lực cuối cùng đâm vào một kiếm, cuối cùng bị hất văng, không cam lòng nhắm mắt lại. Đường như trên bầu trời, chim nhạn đã bay về phương nam... Đến khi nào mới lại nhìn thấy hoa mai nở rộ, mới lại thấy ánh lửa bập bùng cùng nụ cười hồn hậu năm xưa?

Bỗng, một tiếng rít phá không mà đi, trong cảnh hỗn loạn, gươm đao, la ó, chỉ có vài người lính mẫn quay đầu lại, cảm nhận được nguy hiểm đến gần.

Một mũi tên phá không mà đi, đâm vào một người mà vẫn tiếp tục bay tới, hướng tên chỉ thẳng về phía trên đầu đội ngũ, thẳng về phía Lạc Cơ, dừng cách nàng chỉ hơn mười thước.

Con người âm trầm mở to, trên mặt lộ ra sự nhu nhược của nữ nhân vùng sông nước, thế nhưng sự tàn bạo trong mắt đã phá hỏng mỹ cảnh:

- Thần tiễn Sở Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Sở Hàn thu lại cánh cung, khuôn mặt hờ hững không biểu cảm chống lại ánh nhìn dữ tợn phóng tới. Áo choàng cùng màu với giáp đen càng làm nổi rõ khuôn mặt cương nghị lạnh lùng.

Một cung thủ đứng gần Sở Hàn cúi đầu xuống. Hắn vốn là người được cử đi từ Vương gia, thực chất cũng có địa vị đáng kể. Gia chủ luôn nhắc đi nhắc lại, hết sức trung thành với chủ soái, thế nhưng thâm tâm hắn vẫn có chút cao ngạo. Giờ xem lại cảm giác, bản thân như một thăng hê nhảy nhót. Một thân phận xạ của Sở Hàn tương quân lúc nào cũng âm trầm kìa, quả xứng với danh xưng thần tiễn, mà không phải như hắn nghĩ là dùng thân phận mà lấy được.

Không chỉ có hắn, chắc chắn trong quân cũng không ít kẻ phải rửa mắt nhìn. Có điều, đối với Lạc Cơ mà nói, sự tồn tại của Sở Hàn là một điều kiêng kỵ. Nàng còn xếp hắn ngang hàng với vị chủ soái hai năm nay vẫn ở biên cương trấn thủ. Có lẽ vì thân thế có điểm giống nhau, có lẽ vì cách hành xử quyết đoán tàn bạo của hắn khá giống nàng. Đến hôm nay, chính thức gặp mặt, một thân khí tức lạnh lẽo kia làm mức đề phòng của nàng tăng lên một bậc.

Sở Hàn cũng không để tâm tới những biến hóa trong lòng Lạc Cơ, hắn hơi liếc ra phía sau, trông thấy Quân Tĩnh gật gật đầu, bèn từ từ rút kiếm.

Đầu kiếm vô cùng đơn giản, trông như một thanh kiếm hàng phổ thông có thể thấy đầy ngoài chợ, nhưng lưỡi ma sát với vỏ kiếm, tạo thành âm thanh rì rì, ánh kiếm sáng lóa lóa, là một bảo kiếm hiếm có.

- Lên!

Từ sau lưng Sở Hàn có thể thấy được mấy bóng dáng lạng lẹ quý mị. Lạc Cơ gắt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất động phía bên đó. Vó ngựa dồn dập truyền tới, đất dưới chân rung âm ầm.

Không biết ở trên thành, là ai đã cao giọng hô lớn: “Viện binh tới, viện binh tới rồi!”

Dần dần mỗi người đều rạng rỡ hẳn lên, ánh mắt Trần Nhạc Dự vẫn đăm đăm nhìn phương xa không hề buông lỏng. Chỉ thấy Xuân Nhạ vung lên đại đao, trong mắt như bùng ánh lên một ngọn lửa, nàng mỉm cười giữa nơi gió tanh mưa máu, giống hệt một nữ thần chiến tranh.

Lạc Cơ giục ngựa lên trước rồi quay đầu lại. Từ góc độ này nàng có thể thấy được những bóng giáp đen sau lưng Sở Hàn giống như từ thần đòi mạng. Bụi đất bốc lên ngùn ngụt, đằng trước là khuôn mặt lạnh lẽo như băng lại dày đặc sắt khí, hần chỉ ngồi trên ngựa, sau lưng là trường to lớn, trên tay cầm bảo kiếm sắc bén thâm trầm. Lồng ngực hít thở không thông, trong đầu nàng cảm thấy có gì không đúng, chỉ là nhanh chóng biến mất.

Ở cổng thành đã là đợt tấn công thứ ba. Hòa công cùng với xe đá đã không còn tác dụng, chỉ có đội quân tiên phong của Xuân Nha tử chiến cùng kỵ binh mới gia nhập của Bích quốc. Những bóng dáng quý mị từ phía sau Sở Hàn dần dần phân tán sang hai bên trái phải, tiến về cổng thành. Rõ ràng từng cánh quân nhỏ, đi vòng qua đại quân của Bích quốc, thế nhưng vẫn lông tóc vô thương. Mấy tên tướng quân đằng sau Lạc Cơ hai mắt long lên, chỉ chực rút đao chém tới, nhưng không nhận được mệnh lệnh, bọn họ không dám.

Chủ soái của bọn họ Lạc tướng quân, lúc này vẫn âm trầm nhìn chăm chăm phía sau. Theo ánh mắt nàng, bọn họ thấy được vẻ mặt lạnh lẽo của Sở Hàn. Danh tiếng của hần ở bắc cảnh vang dội, cơ hồ những tên lính hăng năm đều bán mạng nơi biên cương đều biết tới. Đồn rằng Sở Hàn vốn không rõ từ đâu tới, chỉ biết hần là cánh tay đắc lực nhất của chủ soái Lang Nha quân, sức ảnh hưởng thậm chí còn lớn hơn, có biệt danh Thiết Diện thần tiên* , cùng với Ngọc Diện ngân tiên* , là một hai kẻ làm lòng người lạnh lẽo.

Chuyện này cũng không phải nói quá, ngay khi nhận ra người tới là Sở Hàn, vài binh lính đã hơi run lên. Chỉ những ai đã sống sót dưới tay hần mới biết hần khủng bố như thế nào. Trận chiến mùa đông hai năm trước, khi hần mới tới, lần đầu giục ngựa ra trận đã đồ sát tứ phương, trở thành nỗi ám ảnh của rất nhiều binh sĩ tham gia trận chiến đó may mắn trở về.

Tiếng hô vẫn rầm rập, khuôn mặt Thời Quý trắng nhợt vẫn nhìn về phía chiến trường. Lạc Cơ hơi lưỡng lự, huyết quản sôi cùng với lý trí cho nàng biết, nàng không thể lùi lại, nhất định phải nhanh chóng mà chiếm lấy Thủ Túc thành. Thế nhưng trái tim hơi run lên lại đem tới dự cảm bất an. Nhất là nhìn khuôn mặt vạn năm không đổi của Sở Hàn, vậy mà bỗng hơi có biến hóa, khoảng cách không gần, thế nhưng nàng lại cảm giác được, hần đang cười.

Rõ ràng như vậy, hơn nữa còn là nụ cười lạnh lùng khiêu chiến!

Bản năng hoang dã trong người làm nàng cảm thấy giận dữ, lại kiên kỵ. Soái kỳ màu đen chỉ bạc có thêu chiếc răng nanh của sói trên thành Thủ Túc vẫn tung bay, mặt sau của cờ có một chữ Sở, cho nàng thấy được phần nào khả năng của Sở Hàn.

Chỉ ít thì, không phải ai cũng có thể theo họ của chủ soái Lang Nha quân, con người thần bí kia.

Bóng dáng thẳng tắp trên tường thành là của Trần Nhạc Dự, hần đứng đó im lìm như vạn năm vẫn vậy, là linh hồn của những kẻ đang tử chiến trong thành.

Lạc Cơ bỗng thấy có chút khâm phục, lại ghen tị kẻ đứng đầu Lang Nha quân.

Nói về chiến lược, nàng tự tin Lang Nha quân và Ứng Dự của nàng không mấy thua kém. Thậm chí một người của nàng và một binh lính Lang Nha đơn đã độc đấu, nàng sẽ giành phần thắng. Mỗi dũng sĩ Ứng Dự đều là tráng sĩ trăm dặm có một, đem so sánh với người Thương quốc, cho dù có là quân nhân, vẫn mang đầy khí chất hư nhược yếu thế. Chỉ khi Lang Nha phối hợp với nhau mới là mối nguy.

Thế nhưng dưới tay nàng không có lấy một tên tướng nào có thể cùng nàng phân ưu. Sau lưng nàng, từng tướng đều có thể lực mạnh mẽ hung dữ, lấy một địch trăm mà tạo nên danh tiếng, cũng có người mưu lược khôn khéo, nhưng bọn họ... Chung quy nàng vẫn cảm thấy không thỏa mãn. Chưa nói đến những người đứng trên đỉnh cao quyền lực trong quân như Sở Hàn, Quân Tĩnh, xuống dưới một chút thì có Trần Nhạc Dự hay nữ tướng xa kỵ Nhạc Diễm Diễm, mà cho dù có xuống dưới nữa là mười sáu người đứng đầu tổ quân tinh nhuệ của Lang Nha, bọn họ cũng không sánh bằng.

Nàng than nhẹ một tiếng, âm trầm trong mắt đã tán đi không ít, phức tạp mà nhìn về phía Sở Hàn.

- Thu binh.

Mấy tên tướng quân tròn mắt, cảm giận mà không dám phát tác, kinh ngạc: “Chủ soái?!”

Nàng lạnh lẽo trừng mắt nhìn, quả thực xét về đầu óc cũng không bằng. Hiện giờ chiếm được Thủ Túc thành, thì phía sau có những thành trấn khác chưa thể kịp hàng phục, hết sức bất lợi, phía trước lại có viện binh như hổ rình mồi, đại quân lớn như vậy không thể dồn hết vào thành, không lẽ mặc người ta chém giết.

Quan trọng nhất là kẻ kia...

- Chủ soái Lang Nha quân đã đích thân ra trận rồi. Giờ này nếu về không kịp, chúng ta sẽ thành ba ba trong rọ!

Cấp Xích hơi khựng lại, hần là một kẻ có đầu óc, ngay lập tức kinh hoàng:

- Bọn họ muốn tập kích chúng ta!

- Coi như còn chưa hết thuốc chữa. Mau chóng thu binh, trở về! – Lạc Cơ mắt lạnh nhìn.

Xét về mưu mẹo, ai có thể so với kẻ mãi không chịu lộ mặt, chủ soái Lang Nha quân? Nàng cắn răng âm trầm. Bao nhiêu thư tín, rồi cả tình báo từ mật thám về kẻ kia, nàng vẫn không thể đúc kết được hết về hần. Thậm chí hần có thực sự tồn tại hay không nàng cũng không rõ! Khi thì là nam, khi thì là nữ, có khi lại còn bịt kín mặt, chỉ biết mỗi lần hần xuất hiện đều có Sở Hàn, Quân Tĩnh làm bảo chứng, những binh lính tầng thấp không thể nào biết được chính xác hần là ai. Mà tầng cao...mật thám không thể trà trộn được. Điều duy nhất nàng biết, đó là trong Lang Nha quân, sự tồn tại của Sở Hàn coi như có thể xem là cao nhất, nhưng vẫn có ít nhất là một người có thể điều khiển hần, và kẻ kia cũng họ Sở. Về phần có thể có người thứ hai... chính

nàng cũng không dám chắc, thậm chí khả năng này còn rất lớn.

Hắn giống như kẻ chơi cờ, mà nàng, rất không may, cũng chỉ là một quân cờ nhỏ bé bị đùa nghịch trong lòng bàn tay. Rất thú vị, cũng rất làm người khác chán ghét.

Mà bên kia, người được Lạc Cơ nhớ thương, Kinh Nguyệt cười nhợt nhạt lau cây roi của mình. Cơ Mặc Trần hiềm có được cau mày, hôm nay hắn cũng cười ngửa đi cùng, trong mắt phức tạp nhìn nàng, lại nhìn về phía trước, chính là hướng đóng quân của Bích quốc, cách bọn họ chừng một canh giờ cười ngửa, cùng một con sông.

Rốt cuộc khi này bọn họ đã vượt qua bức bình phong tự nhiên tưởng như không thể vượt của Bích quốc bằng cách nào vậy?

*Thiết Diện thần tiên: thiết diện: mặt sắt, mặt lạnh. Ý là bạn Sở Hàn ít nói ít biểu cảm. Tiên là tên.

*Ngọc Diện ngân tiên: Ngọc Diện: khuôn mặt như ngọc, có thể hiểu là Quân Tinh vẻ ngoài đẹp ôn hòa, lúc nào cũng cười. Tiên là roi, sở trường của anh này là roi.

/ Tác giả lảm bảm/ Nói vậy chứ mình thích bạn Quân Tinh lắm, dù chưa xây dựng cho bạn ấy hình tượng cụ thể xuyên suốt nữa...

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bình nguyên Thất Vân vốn nằm sát bên cạnh nơi Bích quốc đóng quân, được ngăn cách bởi bình phong thiên nhiên cực kì vững chãi. Sở dĩ nói vậy, vì muốn vượt qua bình nguyên Thất Vân, trước hết phải đi Mê Vụ Sâm Lâm nổi tiếng. Đây là một tòa mê cung tự nhiên vô cùng lớn, bất kể là người hay vật tiến vào trong đều bị lạc, có thể so sánh với Lâm Uyên của Thương quốc. Đối với Bích quốc mà nói, không ai cho rằng sẽ có người nào để một đại quân vượt qua nơi hiểm địa này, cho nên cảnh giới cực kỳ rời rạc, cho dù có bị phát hiện thì cũng dễ dàng tận diệt. Bích quốc quá tin tưởng vào mê cung thiên nhiên này, mà nàng đã cắt cử lần lượt từng cánh quân sớm chiều tới luyện trong Lâm Uyên rừng thiêng nước độc, để những kẻ kinh nghiệm đây mình ở trong Mê Vụ Sâm Lâm không phải vấn đề quá lớn. Huống chi, Lang Nha quân của nàng có hẳn một tiểu đội chuyên thăm dò địa hình, vẽ bản đồ một cách rõ ràng.

Đến hôm nay, nàng chia quân hai đường, phần nhỏ theo Sở Hàn, Quân Tinh đi theo đường bình thường đến Thủ Túc thành chi viện, còn nàng mang theo đại quân đi ra phía sau, theo kế hoạch vòng qua Phượng Sơn, né đội do thám của Ứng Dực, vượt qua Mê Vụ Sâm Lâm tiến vào bình nguyên Thất Vân, tập kích Châu thành nơi Bích quốc đóng quân.

Kinh Nguyệt một thân ngân giáp, khuôn mặt trắng như nước lã, hướng ánh mắt về phía ánh sáng mờ mờ. Châu thành vốn là của Thương quốc, Lạc Cơ mới chiếm được không lâu, còn chưa kịp dần xếp ổn thỏa, việc thu hồi thực ra không phải không có khả năng. Lần này tập kích, thực ra cũng không đơn giản như vậy, xét về quân lực đối đầu trực tiếp, hai bên không chênh nhau là mấy, chuyện có thể một kích tất sát chỉ là trong mơ. Mục tiêu của nàng chỉ là Châu thành kia thôi.

“Khởi bẩm tướng quân, toàn bộ đều đã tập hợp đầy đủ!” – Tô Khởi, tổ trưởng số tám ôm quyền báo cáo. Đôi mắt nhìn, đại quân đều đã có mặt, xếp hàng đều tăm tắp trên bình nguyên Thất Vân, chỉ dùng thời gian có hai canh giờ. Xem ra không uổng phí việc hao tài tốn của đi đi lại lại để huấn luyện.

Nghĩ lại, có Quân Tinh mưu mẹo, Sở Hàn tàn bạo, hai người đó trấn giữ Thủ Túc thành thì thậm chí, chênh lệch quân lực lớn như vậy cũng có thể giữ được đến hai hôm, nàng tạm thời chưa cần đề tâm phía đó. Chỉ là, có lẽ Lạc Cơ sẽ sớm đoán được, thu quân trở về thôi. Có điều như thế cũng không ảnh hưởng. Từ khi nàng bắt đầu chia quân tới khi có mặt trên bình nguyên Thất Vân này chỉ dùng thời gian hơn nửa ngày, mà chiến sự nơi đó, tiêu điều vừa báo tin, Lạc Cơ cũng chỉ mới vừa thu binh trở về.

Dù sao cũng là một bậc nữ trung hào kiệt có được dân được. Nhưng rất tiếc, trận đầu tiên này, Châu thành phải trở về bản đồ Thương quốc rồi.

Sở Phong đeo trên mặt nửa chiếc mặt nạ huyền thiết, đôi mắt về phía đại quân, hơi cúi đầu xuống nói thầm với Kinh Nguyệt. Cơ Mặc Trần lơ đãng lướt ánh mắt qua, mới phát hiện thì ra chủ soái trẻ tuổi này lại khá nhỏ nhắn. Vóc người hắn là kiểu thon gầy, sườn mặt tuấn tú có chút nhu hòa. Khi đứng một mình không để ý, đến khi thấy hắn (Kinh Nguyệt) ở cạnh hắn (Sở Phong) lại có cảm giác hơi gầy yếu.

Trần Nhạ Dực vẫn đứng trên thành không động, tận đến khi bóng dáng Bích quân cuối cùng khuất khỏi tầm mắt, hắn ngước lên không.

Trên thành cao vời vợi có một con ưng bay lượn vài vòng, toàn thân lông mềm mượt, con mắt thâm u. Hắn giơ cánh tay lên cao, chim ưng sà xuống, rĩa rĩa lông. Nguyên soái đã nhận được tin tức, tin rằng sẽ ổn thôi.

Hắn hơi thở dài, cảm giác trong ngực có cái gì đè nặng. Rốt cục là do bản thân là người trẻ nhất trong các đội trưởng khiến mình trở nên quá tự mãn, không ngờ lần này lại thua thảm đến vậy. Chỉ mong hắn vẫn còn cơ hội làm lại, lấy công chuộc tội.

Bình nguyên Thất Vân ngày nay nặng nề khó tả. Không khí trong lành đầy hương cỏ cùng tiếng gió vi vu cũng không làm tâm trạng mọi người khá hơn

được.

Ngay từ sáng sớm, tin tức Kiều kỵ úy Cao Thiên bỏ mạng cùng với một đội vệ binh đều đã làm lòng người hoảng hốt. Cho dù đã được trấn an, thế nhưng sự việc này vẫn ám ảnh trong đầu đa số binh sĩ. Nam nhân Bích quốc có thể chết trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không thể chết vì ám sát. Trước không nói đó là nỗi nhục vì ngay bản thân mình cũng không thể tự vệ, mà còn là nỗi sợ hãi không thôi dù ở trong đại quân nước mình.

Ngay sau khi cái chết của Cao Thiên được phát hiện, đại tướng quân đã dẫn quân đi công thành, nhanh thì một ngày, chậm lắm cũng khoảng hai ba ngày sẽ trở về. Lẽ ra đây sẽ là khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi, thế nhưng không hiểu sao mỗi người đều có cảm giác lo âu không thể diễn tả.

Nhìn lên bầu trời, rặng mây màu hồng cam cũng đang tối dần, trăng non hơi nhú, đàn chim cũng bắt đầu về tổ. Cồn Đặc nghiêng đầu nhìn, hơi tưởng tượng, nếu như chỗ kia có một đàn dê béo gầy cỏ, như vậy sẽ không có gì khác quê hương yên bình của hân nơi thảo nguyên.

Thế nhưng, hân đang nhìn thấy cái gì kia?

- Trời ạ, là soái kỳ Thương quốc! Thương quốc tập kích!

- Mau, mau báo hiệu!

- A...

Từng tiếng kêu la dần dần khuếch tán, những binh lính Bích quốc dần dần ngã xuống. Cồn Đặc trúng một đao ngay eo, lấy hết sức rút tù và ra đưa lên miệng thổi.

"Tu....Tuu......." Tiếng tù và âm vang vang lên, đánh thức các binh lính. Cùng lúc, Cồn Đặc nhìn thấy ánh sáng bị che đi mất. Ánh mắt tan rã nhắc lên nhìn, là một nữ binh Thương quốc, khá xinh xắn gọn gàng, một thân chiến giáp. Hình ảnh cuối cùng lưu giữ trong con mắt hân, là khuôn mặt nàng không chút thay đổi giờ lên cây thương hướng về phía hân.

Tù và rơi xuống đất, bị đập lên vỡ tan tành.

Máu đỏ tươi bắn lên cỏ xanh, tạo nên một thứ màu gai mắt. Đại quân Thương quốc tập kích bất ngờ, giống như đi vào chỗ không người mà tàn sát.

Trên lưng ngựa, Cơ Mặc Trần hơi cau mày, rũ ánh mắt xuống đất. Nhìn kĩ có thể nhận ra, bàn tay cầm dây cương đã trắng bệch. Đằng trước hân chừng một bước chân, Khinh Nguyệt mặt không thay đổi hướng ánh mắt về phía đại quân, tay vô thức vuốt ve cây roi:

- Nhìn thấy không? Đó là chiến tranh. Ở nơi đó không chỉ có binh lính ra trận, mà cũng có những kẻ ở hậu phương, chỉ lo chuyện ăn mặc giặt giũ hằng ngày. Họ vô tội biết bao, họ cũng có gia đình, bạn bè, họ có thể còn chưa bao giờ ra tay giết sinh linh nào. Thế nhưng họ vô tội, bá tính chúng ta không vô tội hay sao?

Cũng không biết là nàng đang nói với hân, hay đang nói với chính mình.

Đứng ở đây vẫn ngửi thấy mùi máu và mùi khét ngai ngái truyền tới, chân mày Khinh Nguyệt hơi động. Âm thanh lại vang lên, chỉ là đã nhỏ giọng giống như đang tự nỉ non:

- Nhìn xem, thế giới này đã làm ta thay đổi rồi. Có thể không đổi sắc mặt mà đổi diện với cái chết, một câu của ta quyết định sinh tử của bao nhiêu người. Chỉ là, không biết những thay đổi này là tốt hay xấu nữa... Nào, nhìn đi, đây là do chính người gây ra...

Không hiểu sao Cơ Mặc Trần cảm thấy trong người chợt có chút khó chịu, nó nhen lên nơi cổ họng, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng hơi gầy của vị nguyên soái đã đẩy lên phong ba trước mắt, lại nhìn về nơi vẫn còn đang chém giết.

Không thể nói nếu ta không giết chúng, thì ta sẽ bị chúng giết đúng không? Hân không phải kiểu người như thế, sẽ không đổ tội cho ai đó về một việc chưa xảy ra. Nhưng có lẽ người kia cũng nghĩ như hân, vậy nên tâm tình mới kém đến thế. Chỉ là, hân và mình đâu có giống nhau để mà xem xét ở cùng một góc nhìn?

Hân vẫn biết, người kia thân là nguyên soái, là linh hồn của ba quân, là tấm lá chắn vững chãi nhất của bắc cảnh, của Thương quốc. Trên đôi vai gầy đó gánh vác trọng trách, cũng như niềm tin gửi gắm của bao nhiêu người.

Còn mình? Chỉ là một vương tử nhàn tản không quan tâm thế sự, ngày ngày thưởng trăng ngắm hoa, rảnh rồi cũng chỉ đọc sách. Những điều hân biết về thế giới, chỉ gói gọn trong phủ đệ rộng rãi mà vắng lặng. Đó là sự bất công của thân phận, hân có thể can quấy, có thể thương xót cho quân địch, nhưng hân (Khinh Nguyệt) thì không thể.

- Như thế thì sao? Chuyện này chung quy cũng không phải do một mình người tạo nên. Thử nghĩ xem, nếu như Bích quốc không vẫn đối đầu, thì người sẽ chủ động tấn công hay sao?

Dường như hơi bất ngờ, nàng quay sang nhìn. Cơ Mặc Trần không mặc giáp, trên người là gấm xanh nhạt, đặt ở trong quân lại càng lộ lên vẻ văn nhược. Lúc này hân dùng âm điệu hồ hững giống như đang an ủi nàng làm nàng cảm thấy thật kinh ngạc.

- Sẽ không. Thế nhưng cũng không thể phủ nhận, ta cũng là ngọn nguồn của câu chuyện.

Hắn dò dẫm mắt nhìn nàng, lắc đầu:

- Không phải. Ngọn nguồn câu chuyện là lòng tham của con người.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Khinh Nguyệt đưa mắt nhìn, rồi cũng không nói gì nữa. Giống như khung cảnh gần mười năm về trước tràn về, tiếng người kêu la thảm thiết.

Không, khi đó, người chết đa số là phụ nữ, trẻ em, những người trên tay không tác sát. Có đứa nhỏ buổi sáng mới cười đùa chơi với nàng, đến đêm đã nằm trong vũng máu, chết không nhắm mắt.

Khinh Nguyệt nhắm mắt lại. Ôm tâm tình của một người đã ba mươi tuổi, trở về làm đứa bé sơ sinh, suốt sáu, bảy năm trời nàng đều sống mơ mơ màng màng, tự cho mình là kẻ ngoài cuộc, dùng con mắt lạnh nhìn đời.

Đến tận khi mất đi rồi, mới hiểu được nỗi đau.

Lạc Cơ trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng bất an. Hiện tại chỉ mong suy nghĩ của nàng không đúng. Con ngựa sai những bước dài mạnh mẽ phi như bay, bấp bệ nổi lên cuộn cuộn, tiếng vó đạp xuống đất mạnh mẽ vang dội. Con đường này tuy nhỏ một chút, nhưng là một lối tắt hoàn hảo khi cần kíp, lúc nàng dẫn quân cũng là đi theo con đường này.

Bên trên sườn dốc cách đó khá xa, Trầm Thịnh trầm ngâm nghe ngóng. Không sai, trước ngày xuất binh hắn đã nhận được sự chấp thuận của mười sáu vị cận vệ, cũng là đội trưởng mười sáu đội tinh nhuệ Lang Nha quân. Ngoài ý muốn phát hiện ra khả năng tính toán cùng với giác quan cực kì linh mẫn, hắn đã gia nhập tổ trinh sát. Lúc này động tĩnh bên tai rõ mồn một, vành tai hắn hơi động, khăn trương quay sang gạt đầu.

Du Minh quyết đoán phẩy tay, ngay lập tức, hơn ba mươi người đồng loạt rút ra đoản đao, chặt xuống sợi dây thừng bên cạnh.

Àm! Âm! Âm!

Tiếng đá va đập nổi lên như sấm, từ trên sườn những tảng đá to nặng không biết như thế nào lăn lông lốc, quân đội Bích quốc hốt hoảng ngừng dây cương, trợn mắt quay ngựa lùi về sau. Ngựa hí ầm vang, lại có đội phía sau không bắt kịp tốc độ, vẫn như trước tiến lên, kết quả giẫm đạp lên nhau.

Con mắt Lạc Cơ trừng lớn, nhanh chóng kéo lại dây cương. Ngựa ô ngựa cổ lên trời hí, đá lờ lờ làm nó sợ hãi.

Hàng trăm viên đá phải to gấp hai gấp ba thân người lăn xuống, có viên đập vào những người không kịp tránh đi, chết ngay tại chỗ. Lạc Cơ gầm lên: “Ổn định! Ổn định! Kẻ nào loạn trận tuyến, giết!”

Mệnh lệnh dường như có tác dụng trấn an, cả người lẫn ngựa đều bớt đi sự sợ hãi ban đầu. Cáp Xích hất tung mái tóc được buộc gọn sau gáy, con mắt lợi hại hung ác nhìn thẳng về phía trên sườn núi.

Trầm Thịnh đứng lúc đứng lên, hơi sững sốt đón nhận ánh mắt chiếu thẳng về phía mình, hay nói cách khác là cây đoản đao trên tay mình. Hắn cũng nhìn thẳng lại, khỏe mồm hơi cười, ngay lập tức vung đao cắt đứt dây.

Àm!

Cáp Xích nhếch môi áp chế con giận hờn hực trong lòng. Một tiểu tử cũng dám coi thường hắn! Thế nhưng hắn lại không thể làm gì!

Viên đá lớn hơn trăm cân lăn xuống, chặn kín đường đi.

Lạc Cơ chột bình tĩnh lại, tay nắm dây cương đã thả lỏng ra. Điểm mạnh của nàng không phải là võ lực, trí lực, mà là tâm tính, càng khó khăn, nàng càng mạnh! Đến đây, nguyên soái Thương quốc, vị chủ nhân của Lang Nha quân. Ván đầu, chúng ta hòa!

- Kiểm kê nhân số! – Nàng hơi dừng dừng vuốt tóc, mắt nhìn lên phía trên. Trên đó những bóng dáng kia đã mau lẹ rút lui. Quả nhiên.

- Bẩm tướng quân, chúng ta có tám mươi bảy người tử nạn, bị thương hai trăm sáu mươi tư, chủ yếu do giẫm đạp.

Nàng trầm xuống nhếch môi. Thương vong không lớn, mục đích của chúng cũng không phải là muốn diệt bọn họ, thế nhưng điều nàng khó chấp nhận là, trong ngày hôm nay, một lỗi, thù hằn của nàng phạm đến hai lần! Điều là giẫm đạp lên nhau!

Nghe tiếng hừ lạnh, tên lính cảm thấy dường như lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi, im thin thít không dám nói gì. Vốn một đường đại thắng, không ngờ ngay ngày đầu tiên tướng quân chính thức ra mặt dẫn binh lại thảm hại như thế, tức giận là điều không tránh khỏi. Chỉ mong sẽ không giận chó đánh mèo lên

bọn họ mới tốt.

Thoáng nhìn qua con đường vốn đã rất nhỏ hẹp phía trước giờ phút này đã bị đá lấp kín, nàng thở ra một ngụm khí.

- Quay lại.

Giọng bình ổn, đã không nhìn ra được cảm xúc. Mấy võ tướng phía sau cúi thấp đầu, hổ thẹn, giận dữ trong lòng không thể phát tác. Cũng là bọn họ đã không tính toán kĩ.

Con đường phía trước đã lấp lại, muốn phá đá cũng phải mất thời gian không ngắn, đặc biệt địa thế nơi này cheo leo, chỉ sợ đá chưa dọn hết, con đường cũng đã sập.

Đại quân quay ngựa, đi về phía bắc.

Núp trong một lùm cây phía xa, Du Minh quay sang nhếch mày nhìn Trầm Thịnh.

Hắn ngẩn người, chợt hiểu ý, gật đầu: “Bọn họ đi rồi.”

Du minh cười híp mắt, thở ra nhẹ nhõm, nghĩ nghĩ thế nào lại vỗ vai Trầm Thịnh: “Lần nay ngươi làm tốt lắm! Trở về sẽ không quên quân công!”

Ở đây là một nửa đội tinh nhuệ tổ trình sát dưới trướng Quân tướng quân, mục tiêu của bọn họ là kéo dài thời gian Bích quốc trở về. Vốn nghĩ đến đủ thứ mưu kế, cuối cùng có Trầm Thịnh ở đây, hẳn tính toán cụ li, tốc độ, hướng góc lập bày thực dễ dàng!

Có vẻ như đã chiếm được tiểu bảo vật rồi. Con đường bên kia, sẽ kéo dài thêm cho nguyên soái được chừng nửa ngày nữa. Du Minh cầm bản đồ trong tay, trầm ngâm rút lui.

Lại nói đến Châu thành nơi đó, Kinh Nguyệt giục ngựa đi về phía trước. Đôi mắt đã không còn tinh tường, nàng không thể đi lên đầu tham chiến, chỉ thúc ngựa vào giữa, thỉnh thoảng lại vung roi quán lấy một binh lính đang tháo chạy, đập hẳn xuống đất.

Tư vị hai tay nhuộm máu, thực sự chẳng hề dễ chịu.

Châu thành vốn là thành trấn quan trọng của bắc cảnh Thương quốc, Lang Nha quân đã quá quen thuộc. Bá tính từ khi thành bị phá vẫn yên phận đóng cửa ở trong nhà, miễn cho tai bay vạ gió, giờ phút này có không ít người hé cửa.

Cũng vì thế mà thấy được cảnh tượng bên ngoài.

Soái kì rằng sói cùng chữ Sở bay phần phật trong gió, bóng dáng chiến giáp Thương quốc cùng Bích quốc trộn lẫn vào nhau, đã có rất nhiều Lang Nha binh tiến vào thành.

- Mau, mau nhìn, mau nhìn!

Những tiếng hô vang nổi lên, bá tính tròn tròn mắt, nhanh chóng hồi thần. Quân đội đến rồi! Bọn họ không bị bỏ mặc!

Rất nhiều tiếng vang mừng rỡ vang lên, Kinh Nguyệt đưa roi quật vào trê người một tên lính, khoe môi hơi nở nụ cười. Bá tính vĩnh viễn là như thế, chỉ cần cho họ niềm tin, họ sẽ không từ cả tính mạng cùng đất nước.

Quả thực, đã có không ít thanh niên trai tráng mò ra đường cái. Phương bắc quanh năm đều là chiến sự không dứt, mỗi người sống nơi đây đều có thể lực thực tốt, có thể vung đao kiếm, gậy gộc. Trên tay họ đang ôm là đao của tướng sĩ đã chết, có rất nhiều người cùng với Lang Nha quân truy quét Bích quốc. Một người không thể đối chọi được thì đánh hội đồng, ba bốn thanh niên ôm đao vây quanh một tên lính Bích quốc. Tròng cảnh nhất thời trở nên càng máu tanh.

Kinh Nguyệt quay đầu đi, áp chế sự ngai ngái trong cổ họng. Lương thiện nhất là bá tính, những tàn nhẫn nhất cũng chính là bá tính.

Chỉ là, nàng làm gì có lập trường chỉ trích họ? Những việc nàng đang làm, có khác gì đâu.

Nàng cười giễu, từ mười năm trước đã tự hứa, Sở Nguyệt đã chết rồi, bây giờ, nàng là Sở Kinh Nguyệt, là Sở Kinh Nguyệt của Thương quốc, là tâm lá chắn mạnh mẽ nhất cho binh dân lão phụ.

Ha...thế giới này đã làm nàng thay đổi thật nhiều.

Giương mắt nhìn lên, Bích quân không có người làm chủ, đã sớm loạn trận tuyến, mau chóng quyết đoán rút lui theo cổng tây Châu thành, tháo chạy. Soái kì màu đen phấp phới trên cổng thành, có cánh chim bay lượn vài vòng rồi vút lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Châu thành hoàn toàn trở về bản đồ Thương quốc.

Trên đại điện lặng im không một tiếng động. Quân tình báo về hòa tặc đưa vào kinh đến tay bệ hạ, trừ bệ hạ ra, không ai biết có chuyện gì xảy ra ở biên cương.

Ở bên ngoài điện, Mẫn Duyệt hơi bồn chồn nhìn vào trong. Mặc dù thân phận của hắn cũng là nửa tâm phúc của hoàng thượng, thế nhưng đó cũng là trong tối, bề ngoài, cái chức quan bát phẩm nhân tần của hắn không đến lượt được nghị sự trong Nghi Thiên điện.

Hắn đương nhiên rất có lòng tin vào Nguyệt Duy, nhưng dù sao đây cũng là trận chiến công khai đầu tiên dưới danh nghĩa triều đình, lại nói tình thế hiện tại đúng là rất không tốt. Hắn đang có ý muốn đề A Linh dẫn một đội tư binh vận chuyển thêm quân nhu ra ngoài tiền tuyến, cũng phải dẹp yên phần nào bắc cảnh hắn mới yên tâm để mọi người xuất phát. Lòng ích kỉ, ai cũng có.

Nghi Thiên điện uy nghi tráng lệ, hai bên nữ quan dâng khay đựng sổ con trước mặt bệ hạ, ba bốn quyển sổ này đều là hòa tặc từ bắc cảnh chuyển về. Cơ Úc Khanh vẫn yên lặng đọc kĩ từng câu chữ ngắn gọn, xem đi xem lại đến vài lần.

Châu thành đã đoạt về là chuyện tốt, nhưng còn đám tư binh của đại gia tộc kia đúng là vô dụng. Thôi thôi, binh rền không phải một ngày, nàng muốn làm gì mặc nàng vậy.

- Biên cương báo tin, đã đoạt lại Châu thành.

Giọng nói hơi khàn đục trên long ý làm vài vị vẫn thấp thòm rót cục buông tâm xuống. Chỉ có vài người miễn cảm nhận thấy, hoàng thượng vẫn chưa nói hết. Có lẽ cái phần chưa nói hết kia mới là nguyên nhân long nhan trầm mặc.

Cơ Úc Khanh nhìn một đám thần tử áo đỏ viền đen tươi cười chúc mừng, sự phiến chán dâng lên trong mắt.

- Hừ!

Đại điện đang xôn xao lại lập tức im lặng. Có vài vị đại thần chân tướng nhũn ra, mờ mịt đưa mắt lên nhìn lên trên. Cơ Úc Khanh quăng xuống quyền sổ con màu đen thêu hoa văn hoa sen bạc ngay chân người đứng đầu hàng quan văn, mắt lạnh nhìn:

- Tự mình xem!

Lễ bộ thượng thư râu đã dài, hơi run run khom người lật cuốn sổ, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, mờ ra.

Ngay đêm chiếm được Châu thành, một loạt binh lính lên mở tiệc ăn mừng, uống rượu làm loạn, hò hát đánh nhau. Điều đáng nói là toàn bộ những binh lính đó đều là tư binh của đại gia tộc. Nguyên soái phát hiện ra, đã xử theo quân pháp, phạt trọng hàng loạt, cầm tù bỏ đói phần lớn. Có nhiều kẻ cho rằng bản thân con là đệ tử thế gia, nguyên soái cũng không thể làm gì, kết quả Xa Kỳ tướng Sở Hàn tóm tắt cả, đem ra chém đầu!

Bàn tay già nua nhăn nheo của lễ bộ thượng thư run bắn lên, quyền sổ rơi xuống đất. Đại tư mã sốt ruột, hơi dịch bước chân lật cuốn sổ lên lướt một lượt, càng đọc, khuôn mặt càng trắng, đến cuối cùng quỳ phịch xuống. Binh lính bổ sung lần này là do hắn bàn giao lại cho Nguyệt Duy kia, chuyện xảy ra lần này hắn tuyệt đối không tránh khỏi trách nhiệm.

Bá quan không hiểu là có chuyện gì, chỉ thấy đại tư mã như thế, cũng vội vàng quỳ xuống không dám ngược lên trên. biên cương có chuyện? Cho dù bọn họ không quan tâm lắm đến binh đao, thế nhưng dù sao nó cũng có quan hệ trực tiếp đến cái mạng mình, trong lòng hơi thấp thòm. Nhưng không phải có chiến báo thắng trận sao?

Hoàng đế ho khan, quét mắt nhìn một lượt. Đám văn sĩ múa bút thành thơ, thực sự hữu dụng lại chẳng có mấy ai.

- Giỏi lắm, uống rượu làm loạn, chống đối quân lệnh, các người một đám bồi dưỡng thật tốt!

Nghe được như thế, vài người run lên. Ngày thường thực chất bọn họ chẳng hề quan tâm đến tư binh nhà mình, chỉ bồi dưỡng riêng một đội tinh nhuệ. Tất nhiên số binh lính sung vào đại quân biên cương không có lấy một tên đệ tử tinh nhuệ nào, đó chỉ là những kẻ râu ria bình thường vẫn không thành võ không nổi, nói đơn giản là một đám du côn các cè hàng tháng nhận ngân lượng ăn chơi. Dù sao trong phủ cũng không thiếu chút bạc nuôi người nhàn rỗi.

Ai biết bọn chúng lại liên lụy thế này!

- Chúng thần có tội.

Thực đồng thanh! Mẫn Duyệt tai nghe được động tĩnh trong điện, hơi bĩu môi. Kì thực chuyện này cũng là bình thường, binh lính mới vào đều giữ chút tâm tính cũ, phạt rắn đe vài lần là được. Chẳng qua số lượng lần này quá lớn, lại thêm công tử muốn cảnh cáo đám quan lại kinh thành nên mới gửi về đề hoàng thượng ra mặt. Bình thường chỉ cần Sở Hàn ra tay là đủ cho đám không nên thân đó nghiêm chỉnh lại rồi.

Xem ra mọi chuyện cũng không thoát khỏi sự khống chế của công tử. Chờ khi tập hợp được kha khá, hắn sẽ cho chuyển quân nhu bổ sung cho phương

bắc.

Trong lều nghị sự, Lạc Cơ giận dữ đập tay xuống bàn, hai mắt cũng đỏ bừng. Vừa mới trở lại đã thấy đám bại binh đầu tóc bù xù, chiến giáp xô lệch hốt hoảng chạy về, đôi lại là ai cũng sẽ ngẹn một ngum khí. Châu thành vất vả lắm mới chiếm được, còn chưa kịp thu gom lương thực vài vốc, đã lại bay mất rồi. Nguyên soái đã về chủ trì, còn cả Sở Hàn, Quân Tinh, có lẽ là toàn bộ Lang Nha quân đều đã tới bắc cảnh, ưu thế của nàng cứ vậy mất hết.

Giữa tròng không khí yên lặng chết chóc, ở một góc, có tiếng cười khê bật ra. Trên chiếc bàn con con bày một bàn cờ, quân cờ bạch ngọc trắng nõn nà kẹp trên bàn tay gầy gầy thon thả. Đặt ở nơi chiến trường máu tanh này lại có phần sạch sẽ đến khó chịu.

Lạc Cơ nhếch đôi môi, từng bước tiến lại gần, duỗi tay ra bắt lấy nam nhân kia. Quân cờ trắng rơi xuống, tạo thành tiếng vang giòn giã.

- Hạ Lan Chi Khanh, đừng cho rằng ta không dám giết ngươi!

Người đối diện khuôn mặt trắng nõn do bị bóp cổ mà hơi đỏ lên, nhìn vào thêm một tia nhân khí. Hắn ngồi trên bàn, thấp hơn Lạc Cơ không ít, nhưng không hề có một chút yếu thế. Khuôn mặt đẹp như ngọc dịu dàng nho nhã, lông mày nhu hòa, khóe môi hơi nhếch lên như nó vốn dĩ phải vậy. Một nam tử thanh nhã như họa, hắn có một chút âm nhu tương tự với Cơ Mặc Trần, nhưng ở nơi đuôi mắt lại ẩn chứa phong tình không nói nên lời, nhưng cho dù lúc nào cũng cười, ở hắn vẫn tỏa ra sự lạnh nhạt từ trong xương. Lạc Cơ cũng từng hình dung hắn, giống như đoá mộc lan trắng thanh u, giống như cây trúc trong sách miêu tả về những người quân tử Thương quốc mà mẫu thân từng kể.

Lần đầu trông thấy hắn, bản thân nàng đã bị kinh diễm không nhẹ, Hạ Lan Chi Khanh không phải chỉ có ngoại hình đẹp, quan trọng hắn là một nam nhân vô cùng thông minh, lại biết tận dụng tất cả các thế mạnh của mình. Thế nhưng hiện tại, nàng thực chỉ muốn một đao giết chết hắn!

- Ngươi thực sự không dám giết ta.

Giọng nói thanh nhã là vậy, hơi trầm trầm, lẽ ra sẽ làm người ta cảm giác thực dễ chịu, yên tâm, nhưng vào tai Lạc Cơ, nó không khác gì là ma âm quỷ nhiễu. Nàng buông tay, gần như là quăng người kia xuống, ánh mắt âm vụ, đôi bàn tay bóp chặt lại gần giọng:

- Nếu ta phát hiện ngươi có chút quan hệ gì đến những chuyện này, cho dù là ai cũng không cứu được cái mạng ngươi đâu. Nhớ lấy!

Hạ Lan Chi Khanh bị quăng xuống, hơi lảo đảo, nhưng ngược lại không hề để tâm đến, chỉ nhặt quân cờ đã rơi lại cười. Nụ cười này lại càng làm Lạc Cơ thêm giận dữ, cho dù hiện tại hắn đã một thân chặt vật, võ công không còn, tự do bị cùm hãm chế, nhưng vẫn cái tư thái ở trên cao kia, giống như hắn mới là người cao cao tại thượng. Thực sự... Rất giống với cảm giác mà chủ soái của Lang Nha quân đem lại cho nàng. Chỉ là người kia gọi cho nàng hứng thú, còn hắn chỉ làm nàng chán ghét. Lạc Cơ phẩy tay, hừ lạnh một tiếng bỏ ra ngoài.

Trong lán chỉ còn lại một mình Hạ Lan Chi Khanh. Hắn đặt quân cờ trắng nõn vào, bàn cờ liền hoàn toàn xoay chuyển. Trên danh nghĩa hắn còn là tham mưu đầy chức, nữ nhân Lạc Cơ này cũng quá không nề mặt rồi.

Có điều, giận dữ lớn như vậy, xem ra nàng cũng ăn đủ thâm hại. Lần sau chưa biết thế nào, nhưng lần này tiểu nha đầu kia thắng một ván.

Hắn đứng dậy, phui đi lớp bụi hoàn toàn không có trên áo, cũng bước ra ngoài. Trên bàn chỉ còn lại bàn cờ chưa dọn, màn trướng rủ xuống, bên trong lại lâm vào trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Lịch sử vốn là như vậy, chỉ khi đứng lên được từ vấp ngã, mới có khả năng tỏa sáng vạn tượng.

Chuyện chiếm lại được Châu thành, ngày hôm đó Trần Nhạc Dự đã nhận được tin tức. Sở Hàn đã đi trước, Quân Tinh ở lại tiếp nhận quân quyền trong tay Trần Nhạc Dự, mau chóng tiến tới phụ cận Châu thành hội ngộ cùng đại quân.

Tuy đã giành được chiến thắng, nhưng Thủ Túc thành tổn thất nhân lực cũng không phải là ít.

Xuân Nhạ dẫn quân đi hơn một ngàn, hi sinh quá nửa, hầu như tất cả đều có thương tích. Nàng cúi mặt xuống, hơi nóng khi hỏa thiêu hãm hạp làm mọi người bóng râm rất mặt, không khí trầm mặc đến đáng sợ. Trần Nhạc Dự đứng ở xa xa nhìn thi thể hơn sáu trăm binh sĩ, khuôn mặt không biết nghĩ gì, im lìm cả ngày dài. So với thương vong của Bích quốc, con số sáu trăm này chẳng đáng là bao, thế nhưng tất cả đều là những huynh đệ tỷ muội đã cùng ăn gió nằm sương suốt từ khi đi theo công tử, đối với bọn họ, đều là người một nhà.

Cho đến tận khi đã hội ngộ cùng đại quân, Trần Nhạc Dự mới nói ra lời đầu tiên kể từ trận chiến thủ thành ngày đó, là lời xin chịu tội.

Khinh Nguyệt trầm ngâm, trong lán tất cả mọi người đều im lặng. Sở Linh Lung nhìn nam nhân đang quỳ, không đành lòng muốn nói đỡ vài câu, rất nhanh đã bị một cái nhìn của Sở Hàn đè lại, rụt cổ không lên tiếng.

- Người nghĩ kĩ rồi?

- Đã nghĩ kĩ. – Trần Nhạc Dự tháo bỏ giáp trang, trên người chỉ mặc áo vải thô, kiên định.

Nàng xoa xoa trán, khí hậu ở bắc cảnh hanh khô hơn ở kinh thành, đúng là về kinh thành chưa được bao lâu nàng đã bị dưỡng ra yếu đuối hơn.

Trên thực tế, chiến bại là chuyện thường của nhà binh, nhất là khi chủ tướng bên kia là Lạc Cơ, kẻ đa mưu lại tàn nhẫn. Trần Nhạc Dự có dũng có mưu, chỉ là quá chính trực, hơn nữa tâm tính còn chưa ổn định, một lần thất bại sẽ dễ bị hoảng loạn mà đưa ra quyết sách sai lầm.

Có lẽ đây cũng là một sự tôi luyện cho hắn. Lịch sử vốn là như vậy, chỉ khi đứng lên được từ vấp ngã, mới có khả năng tỏa sáng vạn trượng.

Nàng gật đầu: “Được rồi, cứ như vậy đi. Ra ngoài nhận phạt trước đã, ta sẽ sắp xếp sau.”

Hắn nhắm mắt, đáp đầu: “Vâng.”

Bóng lưng tiêu điều rời khỏi lán, Khinh Nguyệt dựa lưng vào thành ghế, phẩy tay:

- Mọi người cũng trở về cả đi.

Quân Tinh dần dần rời khỏi, Sở Linh Lung còn muốn nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ thờ dài rời đi. Không khí lâm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng lật sách xoạt xoạt.

- Tồn thất rất lớn sao?

Nàng nâng mắt nhìn Cơ Mặc Trần đã gấp cuốn sách, đang khoanh chân ngồi quy củ. Mấy hôm trước đã nói, hắn không để ý, sao bây giờ lại hỏi?

- Tính cả tồn thất lần thủ thành cuối cùng ở thành Thủ Túc thì hơn nửa năm nay đã hi sinh gần một vạn, thương tích không kể.

Thấy hắn hơi nghiêng đầu tự hỏi, Khinh Nguyệt cười tự giễu:

- Nhìn vào nhân số có vẻ ít, thế nhưng nếu so sánh với tổng số binh lính đang có thì đã chiếm đến mấy phần. Trong số gần một vạn đó có rất nhiều quân tinh nhuệ, sức chiến đấu của họ không thể hình dung bằng một mạng đơn giản như vậy.

Còn có một câu nàng không nói, tất cả bọn họ, có ai không phải những người đã cùng bên nhau vào sinh ra tử suốt mấy năm trời bị bỏ mặc tại bắc cảnh tự sinh tự diệt? Hơn nữa... số lượng thương vong lớn như vậy, đã gấp đôi thương vong trong suốt hai năm trước.

Phạt Trần Nhạc Dự, kì thực ngoài ý định bồi dưỡng thêm cho hắn, còn là để những anh em đã mất một công đạo. Cho dù một tướng công thành vạn cốt khô, nàng cũng đã sớm không còn là cô gái hiện đại được học mỗi một mạng đều quý giá như nhau, nhưng có một số giới hạn, nàng vẫn còn muốn níu giữ.

Hạ Lan Chi Khanh giờ tay mở cửa sổ, bên ngoài vừa tạnh mưa, trong không khí, gió mang theo hơi ẩm, có cảm giác mát lạnh. Quân Uyển mở miệng định ngăn y lại, đã có bệnh sao còn muốn mở cửa sổ, mưa rào mùa hạ quá lớn, ngấm nước mưa hắn sẽ thêm khó chịu, nhưng lời đã đến miệng lại không thốt ra được, nàng thờ dài.

Hắn đưa tay ra đón hạt mưa nặng nề, mưa dội lên, hắn nheo mắt nhìn bàn tay mình, thấy đường chỉ tay rất rõ, thậm chí còn có thể thấy từng đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay trắng nõn. Những vết chai sần do luyện kiếm đã bớt đi nhiều, hiện giờ lại giống như bàn tay của đệ tử thư hương Thương quốc chỉ lật sách viết chữ.

Không biết nghĩ tới điều gì, hắn ho khù khụ, lại bật cười nhẹ thích thú ngân nga: “Vi thương mà sâu mà bệnh, vi thương mà sợ mà lo.”

Quân Uyển đứng đằng sau bảo trì trầm mặc, nàng khác huynh trưởng cả ngày bày một dạng nho nhã uyển chuyển, nàng không hiểu những thứ thơ từ này, nhưng cũng không có nghĩa nàng nghe không hiểu. Bệnh của Hạ Lan lang quân, là nguyên do gì nàng không rõ, nhưng tuyệt đối không phải do tương tư thành bệnh!

Hạ Lan Chi Khanh hơi nghiêng đầu lại, cười đậm nhạt nhìn Quân Uyển. Nàng đón lấy ánh mắt hắn, nhanh chóng cúi đầu.

Công tử để lại nàng bên người Hạ Lan lang quân chăm sóc cho y, tính đến nay cũng vài năm rồi. Nàng là người duy nhất hầu hạ cạnh y lâu như vậy, bên người y cũng chỉ có nàng thôi, có lẽ là do liên quan đến công tử. Rõ ràng nàng còn nhỏ tuổi hơn y, nhưng mỗi lần nhìn khuôn mặt y thân nhiên đến xót lòng, không vui mừng cũng chẳng bi ai, không giận dữ cũng không u uất, bình thản như không, lạnh lùng lạnh nhạt, nàng lại tràn ra nỗi buồn khó hiểu. Cho dù có lúc hắn cũng cười, thậm chí cũng pha trò, nhưng chung quy nơi đáy mắt vẫn không dứt muộn phiền. Điều này tuyệt đối không liên quan đến tình yêu nam nữ, nàng tin ai nhìn vào hắn lâu ngày cũng sẽ cảm nhận được điều này thôi.

Hạ Lan Chi Khanh nhìn một lúc, đóng cửa sổ lại, chớp chớp mắt, đuôi mắt dài dài phồng tỉnh mơ hồ lộ ra sát khí nhàn nhạt. Quân Uyển cứng người lại, nàng vẫn không quen với sát khí tùy thời lộ ra của hắn. Thân là một hộ vệ tiêu chuẩn, sát khí này làm nàng lo sợ, có điều nàng vẫn không hiểu, Hạ Lan lang quân cũng giống công tử nhà nàng, thanh khiết như ngọc, thông minh bất phàm, lại có hứng thú với phạt pháp. Y vẫn nghiên cứu kinh phạt thường

xuyên, còn là một người rất thành tâm, cũng không động đao động thương rất lâu rồi, tại sao sát khí lại cứ ngày một tăng thêm?

- Cái đầu nhỏ của ngươi, đừng nghĩ những chuyện không đâu. Chuyện ở Châu thành sao rồi?

Quân Uyển hơi thở dài, tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống gần hắn. Chỉ có hai người, từ lâu đã không câu nệ chủ tớ như thế.

- Công tử đã tiếp nhận lại rồi. Phản ứng của bá tính trong thành vẫn tốt, thương vong không nhiều lắm. Trần Nhạc Dự đã về thành chịu tội, nghe nói từ hình phòng ra hắn chỉ còn nửa cái mạng, lại bị giáng xuống làm một giáo đầu, chỉ dạy cho đám tư binh của các gia tộc mới nhận về.

- Vậy cũng tốt... Có lẽ nha đầu sẽ không quên đau, nhưng ngươi cứ nhắc huynh trưởng rà soát lại Châu thành, đề phòng nội gián còn tiềm ẩn, sẽ không hay lắm.

Ngừng một chút, hắn hơi khép mắt nhìn đồ vật nhỏ xíu được buộc dây đeo trên cổ, giọng nói nhẹ nhàng lắm bầm:

- Lớn như vậy, nha đầu đó đã có cánh chim cứng cáp của mình rồi.

Quân Uyển nhú mày, nhớ đến những lời ca ca đã dặn trong thư, hơi chần chừ, cuối cùng không nói ra miệng. Tuy lần này đoạt được Châu thành, nhưng thắng do bất ngờ, Lạc Cơ không phải quả hồng mềm, nàng ta đôi khi là một kẻ kiên cường lắm. Mà công tử... đôi mắt đã kém dần, nếu để Hạ Lan Chi Khanh biết, người này chắc chắn sẽ không quản bệnh tật, lết cũng phải lết về tìm công tử. Vẫn là không nói thì tốt hơn.

- Còn chuyện gì sao? – Hạ Lan Chi Khanh tinh tường nhận ra nữ hộ vệ của mình có điều bất ổn, trầm giọng hỏi.

Nàng cười miễn cưỡng:

- Không có, ta chỉ đang nghĩ hơn nửa năm công tử mới về, công vụ tiếp nhận lại rất bận rộn, chỉ sợ Lạc Cơ đột nhiên lại phát điên đi tập kích thì hơi mệt mỏi, mấy hôm nay nàng ta có vẻ rất giận dữ.

Y hơi nhắc quân cờ trắng trong bát, chớp chớp mắt tự hỏi, gật đầu:

- Cũng đúng. Nếu không chúng ta tranh thủ chút thời gian vậy.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tại bắc cảnh, cho dù là máu hay nước mắt cũng đều dễ bị gió thổi khô không còn dấu vết, yếu đuối cho ai xem, còn sống mới là điều quan trọng nhất.

Sở Phong bụng một cái chén nóng hổi màu cánh gián vào soái trường. Mùi thuốc tỏa lên nồng đậm, ngồi trong trường mà Cơ Mặc Trần vẫn ngửi được thoảng qua. Đã hơn một tuần từ ngày đầu tiên hắn thấy chén thuốc kia, không rõ là thuốc gì, chỉ là cứ đều đặn hằng ngày. Hắn hơi đưa mắt lo lắng nhìn Khinh Nguyệt, đã thấy nàng hơi rũ mắt xuống cầm chén uống cạn, chốc lát đã thấy đầy.

Sở Phong sẵn sốc đưa ra một cái gói nhỏ giống như điểm tâm, nàng neho mắt cười nhẹ nhón lấy một miếng cho vào miệng xua đi vị đắng.

- A Tỉnh thế nào rồi?

- Không sao cả, mọi việc vẫn tốt, công tử không cần thương hại hắn, đây là việc hắn nên làm – Sở Phong nhếch miệng cười cười để lộ răng khểnh ranh mãnh.

Chỉ là ánh mắt hắn hơi lơ đãng quét về phía góc trường, nghiêng răng nhìn nam nhân kiên quyết cầm rìu ở một góc, biểu lộ sự khó chịu ra mặt. Thân là giám quân, thân phận lại cao quý, Cơ Mặc Trần đã được chuẩn bị riêng một lều trại đầy đủ tiện nghi, còn tốt hơn cả trường nguyên soái, vậy mà vẫn ở li chỗ này. Công tử không thêm đề ý, nhưng bọn họ đề ý! Ai mà biết được, người kia bình thường một bộ dạng như lão tăng nhập định không tranh với đời, có thực sự là không tranh với đời hay không?

Giống như cảm nhận được sự bất mãn phát ra từ Sở Phong, nam nhân mặc áo choàng xanh nhạt sạch sẽ dời mắt khỏi cuốn sách nhìn lên. Khinh Nguyệt đang nghiêng đầu nghe Sở Phong nói gì đó, ánh mắt vinh viễn ôn hòa như vậy. Đôi lúc hắn có hơi khó tin, liệu nam nhân đáng vẻ ôn nhả như công tử thế gia này có đúng là kẻ ngay cả chớp mắt một cái cũng không thêm, trực tiếp một roi quật chết nội gián hay không?

Nhìn thiếu niên thanh cao hoa quý trước mặt kia, lại nhìn bản thân mình, hắn cười giễu một tiếng. Lập trường khác nhau, không thể đánh đồng, nhưng trong lòng nam nhi nào mà chưa từng có giấc mộng anh hùng cười ngửa rong ruổi? Cho dù đã từ bỏ, hắn vẫn không nhìn được mà nhìn nhiều thêm một chút.

Khinh Nguyệt xoa chân mày, mái tóc được buộc cao bằng ngọc quan, lộ ra vầng trán cơ trí, ngón tay thon gầy chuyển qua a hai bên thái dương, nhẹ

giọng:

- Những chuyện còn lại, để A Tĩnh lo liệu. Người dẫn người đến khu hậu phương một chuyến, xem xem bên đó đã chuẩn bị thế nào rồi.

Khu hậu phương, kì thực là cách gọi nơi ở của những người thân theo binh sĩ tòng quân. Cũng có cả những bá tính trong các thành lân cận ngay tại bắc cảnh tình nguyện chuyên tới trợ giúp. Có tiểu nương tử theo phu quân, có phụ lão thương đứa con độc nhất muốn đi cùng tùy thời chăm sóc,... Nàng cũng không từ chối, cho người hộ tống họ cẩn thận đến thành trấn an toàn gần nơi đóng quân, binh lính được nghỉ phép cũng có thể tùy thời thăm nom.

Kì thực, đây cũng là hậu phương vững chãi của Lang Nha quân. Đói, ai nấu cơm cho đủ? Lạnh, ai ngày đêm cầm chăn xe chỉ luôn kim? Cả giặt đồ, tăng gia sản xuất, cũng là những người theo quân đứng ra lo liệu gần hết.

Chỉ cần đủ khả năng không chế cục diện, chuyện này chỉ có lợi mà không có hại.

Sở Phong nhỏ giọng đáp một tiếng, nhẹ nhàng xoay người bước ra khỏi trướng, ánh mắt vẫn biểu lộ sự bất mãn khi chạm đến thân ảnh Cơ Mặc Trần.

Chỉ có chính chủ, có lẽ không hề biết mình bị ghét bỏ, đã cúi xuống đặt chú ý lên cuốn sách trên tay. Hơn hai mươi năm nay vẫn vậy, giống như bụi trần lắng đọng, chỉ an tĩnh chú mục vào thế giới của mình, cho dù thân tại kinh thành nhiều âm mưu quỷ kế hay ở nơi chiến trường đầy máu tanh chết chóc cũng không ảnh hưởng quá nhiều.

Nàng hơi che miệng ngáp một cái. Có lẽ do thay đổi khí hậu đột ngột, thân thể nàng càng không được, đôi mắt lại thêm biến chứng mới. Dù sao đã chờ được hơn hai năm, chờ thêm nữa cũng chẳng sao, chẳng qua Quân Tĩnh làm quá lên, nhất quyết bắt nàng bốc lại thuốc. Nhưng nàng vụng trộm cười nhẹ, không có Tiểu thảo làm vật dẫn, có cách mấy cũng thế thôi. Thuốc thang vào người chỉ càng thêm mệt.

Mấy hôm nay nàng đã nhận lại sự vụ, bắt tay vào việc chỉnh đốn quân kỷ, lại đưa ra những định chế pháp luật cùng kỷ cương nghiêm minh công bố lại một lần, chủ yếu là cho binh lính bổ sung từ kinh thành. Có những chuyện lớn nàng buộc phải tự mình sắp xếp, đã một thời gian không ngắm trời qua, cuối cùng Khinh Nguyệt cũng được giải thoát khỏi những sự vụ phức tạp nan giải mà yên tâm ngủ một cách ngon lành. Đến khi công vụ đến tay Quân Tĩnh, đã ra hình ra dạng hơn trước nhiều, hẳn chỉ cần cứ thế áp dụng làm theo cũng đảm bảo được kỷ cương.

Hàng ngũ biên quân tư binh được cải tổ triệt để, việc chỉnh đốn và huấn luyện được thực hiện nghiêm túc, nháy mắt nâng cao chiến lực của đội quân được coi là “ô hợp” lên đến mấy lần.

Lương thảo cùng quân nhu được thống kê kỹ lưỡng và có kế hoạch sử dụng tỉ mỉ, hợp lý, kho bãi cũng được chuẩn bị kỹ càng để nhận tiếp viện bất cứ lúc nào. Hệ thống hậu cần cho mấy chục vạn đại quân cũng được cắt cử để bảo đảm cung cấp đầy đủ về mọi mặt.

Binh lính chết trận được lập tên họ, đưa vào sổ cẩn thận, bị thương cũng được trợ cấp và khám nhanh chóng, kịp thời.

Đề ứng phó kịp thời với Bích quốc có thể đang nhắm nhe tấn công bất thành lĩnh, Lang Nha quân vẫn không quản mưa nắng, ngày đêm tăng cường thao luyện, diễn tập. Bọn họ cũng không vì chiến lực vượt bậc của mình mà thỏa mãn quên đi thực tại khắc nghiệt này.

Trong ánh tà dương, nguyên soái anh tuấn chống một bầu trời bắc cảnh đứng lặng thỉnh trầm mặc trên thành, trái ngược với khí tức hòa nhã dịu dàng như mưa bụi trên người, Khinh Nguyệt một thân khôi giáp bạc cùng nhung trang chỉnh tề lạnh lẽo, kiên định dõi mắt về phương xa, thân ảnh thon gầy thẳng tắp hòa quyện cùng ánh trời chiều đang từ từ chìm xuống rặng núi nơi chân trời, vài tia nắng cuối ngày còn sót lại hắt lên nền trời hoàng hôn một thứ ánh sáng đỏ như máu. Nàng nhắm đôi mắt, cảm nhận mùi hương đặc trưng nơi biên quan dù gần bó có vài năm mà còn quen thuộc hơn cả kinh thành đã lớn lên từ bé.

Quân Tĩnh, Sở Phong giống như hai hộ pháp phía sau, trầm mặc nhìn bóng lưng chủ tử mà bọn họ kính ngưỡng, có tự hào, có nhiệt huyết, cũng có lo lắng không tên. Bên kia có Hạ Lan cộng tử lâm loạn, bọn họ có thể tranh thủ thêm chút thời gian, thế nhưng chung quy cũng không thể kéo dài mãi. Tập hợp hết quân số hai bên, Thương quốc dùng tám mươi vạn đối chiến với hơn một trăm ba mươi vạn đại quân Bích quốc, nhìn sao cũng thấy lành ít dữ nhiều. Huống chi, độc tính trong người công tử lúc tốt lúc xấu, công tử luôn miệng nói không sao, nhưng trên chiến trường, cho dù một chút thua thiệt nhỏ cũng dẫn tới vạn kiếp bất phục, nữa là đôi mắt không được tinh tường?

Mặc kệ những lo lắng bất an, Khinh Nguyệt vẫn đứng thẳng tắp đón gió. Cái gió đầu thu đã vui đi không khí nóng ran người đặc trưng nơi đây, thêm vào vài tia thanh lãnh dễ chịu. Vậy mà đã mấy tháng trôi qua...

Nàng lặng lẽ đưa mắt xuống nơi ba quân đang la ó ồn ào huyền ảo, bản thân vẫn im lìm như một pho tượng, không một chút biểu cảm.

Tiếng guốc gỗ nện xuống sàn đá cách, cách, tiếp tấu chậm rãi mà kiên nghị từng bước tới gần. Thấy Cơ Mặc Trần, Quân Tĩnh cung kính khom người một cái, nhường lối cho hắn.

- Nguyệt Duyệt, người có sợ không?

Gương mặt lúc nào cũng cứng nhắc không một chút biểu cảm của hắn vậy mà lại vương nét sầu lo, dường như trong thâm tâm vốn thanh tĩnh bình lặng như trời biển mênh mông của hắn cũng có lúc nhận nhạo sóng ngầm.

Nàng cười nhẹ một tiếng, thu hồi tầm mắt, dường như cũng thu luôn cả bầu trời lửa đỏ vào trong con ngươi đen tĩnh lặng ôn hòa cũng chưa trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Trận này nếu thua, không phải chỉ lùi thành về là được. Đại quân đã tổn thương nguyên khí, bằng tính cách ngông cuồng liều mạng của Lạc Cơ, chắc

chấn sẽ thừa thắng xông lên, đục thủng phòng tuyến, thẳng tiến về kinh thành. Trận chiến không phải chỉ tính có bấy nhiêu tướng sĩ, nó còn gánh cả bắc cảnh, gánh cả bầu trời Thương quốc. Từ Tuấn, người bảo ta có sợ không?

- Ta nghĩ là không. – Hấn cũng hơi miễn cưỡng nhếch môi lên, tạm coi là một nụ cười nhợt nhạt – Nhưng dựa vào đâu mà người chắc chắn Lạc Cơ sẽ liều mạng? Đây là lần đầu người trực tiếp đối mặt nàng, không phải sao?

Kinh Nguyệt nhìn lều trướng xa xa, tiếng hò reo tập trận ầm ầm, tất cả đều đang chuẩn bị cho trận chiến mà từ mấy năm trước người kia đã báo trước. Nàng lúc đó còn cười không tin, vậy mà bây giờ, chính mình lại là người lãnh đạo trực tiếp.

- Không đâu, ta sợ chứ. Mọi thứ đã như tên trên dây cung, không thể chùn bước, mà ta gánh trên vai ký thác của bao nhiêu tướng lĩnh. Nhưng sợ mới là tốt, sự sợ hãi của ta là vì đồng đội, vì bá tính, ta sẽ phải tự đôn đốc chính mình không ngừng tiến lên. Tại bắc cảnh, cho dù là máu hay nước mắt cũng đều dễ bị gió thổi khô không còn dấu vết, yếu đuối cho ai xem, còn sống mới là điều quan trọng nhất.

Nàng lại than nhẹ, nhớ đến tiểu cô nương mặc váy bông đỏ, đôi mắt ngập hận thù.

“Lạc Cơ... Nàng ta vốn là ngọn lửa bất kham, trong lòng không có tướng lĩnh bá tính, nàng ta chỉ có hận mà thôi, đâu thèm để ý tồn vong Bích quốc. Chi cần hủy diệt tất cả, nàng ấy mới cam lòng...”

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Lần này hai bên đình chiến đến gần một tháng. Kinh Nguyệt nhận được thư từ Quân Uyển, đọc nghiền ngẫm từng chữ một, lại khẽ cười rồi thả tờ giấy mỏng tang ra, ngọn lửa bập bùng liếm lên từng chút, từng chút, nuốt trọn.

Đúng là đã giúp được nàng rất nhiều.

Nàng ngồi tựa lưng trên ghế, đôi mắt nhắm lại, tĩnh tế nghe từng động tĩnh bên ngoài. Đang là giờ đổi gác, những tiếng xôn xao vụn vặt truyền tới, âm thanh nói chuyện khe khẽ của vài người cũng có xen lẫn chút bất an. Cũng phải thôi, cho dù là từ hàng chục năm trước hay hai năm nay đổ lại, biên giới Thương Bích hai nước liên tục truyền tin tức chiến sự, thế nhưng thực chất cũng không phải trận đánh quy mô gì. Cả hai duy trì thế trận giằng co dai dẳng, đến giờ cũng nên có một cái kết.

Thắng, Thương quốc không chỉ giữ được bắc cảnh, mà còn chiếm được thảo nguyên mạc nam của Bích quốc. Thua, sẽ mất đi cả mạc bắc rộng lớn này.

Nàng đã nắm chắc nhiều phần, nhưng chung quy chiến trận không phải trò đùa. Nhìn xem, đôi tay này, đã từng khây đàn hai hoa, cũng từng vẽ tranh lật sách. Đến bây giờ, cũng có thể cầm roi thúc ngựa ra trận. Nàng nhớ lần đầu nhìn thấy một sinh mệnh chết trên tay mình, khi đó, nỗi sợ hãi sự giận dữ đan vào nhau, những ngày sau đó, cơn ác mộng hằng đêm dần dần lui bớt khi sự kiên định trong lòng vững chãi. Là đúng hay sai chẳng ai có thể phán định, chỉ cần trong lòng vững tin là được rồi. Thế giới trước kia đã cách quá xa, một khi dấn thân vào ngọn lửa binh đao, nàng đã không còn lối thoát.

Có lẽ là do tâm linh tương thông, khi Kinh Nguyệt chậm rãi cảm nhận được trận đánh không thể tránh khỏi đang tới gần, thì ở bên kia, Lạc Cơ cũng đã chuẩn bị tiến công.

Vốn muốn ra tay trước chiếm tiên cơ, không ngờ bỗng dưng lại truyền đến tin binh lính tự tàn sát. Ban đầu là một hai người, nàng không để vào mắt, chỉ coi là bọn họ có tư thù, tâm tính không ổn định mà ra tay không biết nặng nhẹ, cho đến lúc phát hiện ra, thì có đến hơn hai trăm người đều lâm vào ảo giác. Thậm chí trong số đó có không ít người là tướng quân đặc lực dưới tay.

Kế hoạch tiến công bị trì hoãn.

Quân y đã tìm hiểu thật lâu vẫn không ra kết quả, không rõ từ đâu đại quân lan truyền những tin đồn về hoàng quyền Bích quốc không hợp lẽ trời.

Cho dù đã dùng bạo lực đè ép chuyện này xuống, chung quy vẫn không ngăn chặn được hết. Cho đến lúc mới được thần y, chứng nhận bọn họ là trúng độc, tin đồn mới hơi lắng xuống.

Độc này cũng thực thâm hiểm. Mật ong là sản vật đặc trưng của Bích quốc, bọn họ nuôi dưỡng ong lấy mật đã hàng trăm năm trời, không nghĩ tới vậy mà mật ong có độc. Rõ ràng là được canh phòng cẩn mật đến thế, tuyệt đối một con kiến cũng không lọt được vào kho quân nhu, đến cùng lại vẫn trúng chiêu. Binh lính dùng xong không hề phát hiện ra ngay, mầm bệnh ủ dãi hay ngắn là do lượng độc nhiều hay ít. Cuối cùng nàng đành phải dời lại kế hoạch, cấm binh sĩ sử dụng mật suốt một tháng để sàng lọc lại, cũng sát sao theo dõi chuyển biến của binh sĩ mới ổn định lại được.

Cho dù điều tra cách nào cũng không thấy được manh mối, có điều bản thân nàng đã biết kẻ làm loạn là ai. Đôi mắt âm vụ chứa thẳng nam nhân mặc áo bào màu thiên thanh đang ngao ngẩn ngồi yên trong doanh trướng. Hạ Lan Chi Khanh, chỉ có hắn mới có khả năng làm mọi chuyện kín kẽ đến vậy,

cũng chỉ có hấn mới nghĩ ra chiêu trò thâm độc như thế.

Hạ Lan Chi Khanh chống lại con mắt đen như mực của Lạc Cơ, cũng không giật mình, chỉ cười cười lên tiếng:

- Lạc nguyên soái sao lại đứng bên ngoài? Không ngại vào trong dùng chén trà, đánh một ván cờ??

Nàng âm trầm cười nhạt, đại đao bên hông hơi rung rung, ghim lại ý nghĩ chém người kia tại chỗ. Nếu không phải hấn vẫn còn tác dụng, tội gì nàng để kẻ khác vung tay múa chân trên đầu mình? Cả vị Nhữ vương gia đã tâm to lớn mà ngu xuẩn kia nữa...

- Không cần. Doanh trường của tham mưu tướng, nếu ta dám bước vào, chỉ sợ ngày mai bản thân sẽ hồ đồ xách đao đi đồ sát toàn quân.

Nói rồi cũng không đứng lại, bước chân chuyển một cái xoay người trở về. Y lại hạ mắt xuống vuốt ve quân cờ bằng ngọc trắng, yêu thích không rời tay. Cũng khó cho nàng, ai lại nghĩ đến việc bỏ độc lên những đóa hoa đại tỏa hương thơm lừng ngoài kia?

Tiếc là y không có nhiều lắm, nếu không đã kéo dài được một thời gian nữa rồi.

Đêm đã khuya, trong soái trường, toàn thể tướng lĩnh vẫn còn đang thảo luận bố trí chiến lược lần cuối cùng trước khi nghênh chiến. Thay vì ngồi đợi địch, chẳng bằng chủ động tấn công chiếm trước tiên cơ. Hơn một tháng, không đủ thời gian để huấn luyện tốt cho đội binh sĩ bổ sung từ kinh thành, chỉ có thể luyện bọn họ cách phối hợp ăn ý. Được như thế, cũng đủ để giành thắng lợi.

- Trận chiến ngày mai, sĩ khí, vận mệnh đại quân đều đặt cả vào trong tay chúng ta, chỉ được phép thắng không được thất bại. Phải nắm chắc được tiên cơ, nếu không chỉ sợ chúng ta sẽ vạn kiếp bất phục! Ta sẽ tự thân chinh xuất chiến.

Chúng tướng kinh hoàng, mặt mày tái mét. Sở Phong, Sở Hàn nắm chặt lấy kiếm bên thân. Quân Tinh nhú chặt đôi mày, nhìn thẳng Khinh Nguyệt, trầm giọng:

- Thịnh công tử nghĩ lại. Trong trận chiến một mất một còn, vị chủ soái không được phép để xảy ra nửa điểm sơ xuất! Nguyên soái một khi đã ra trận mà bị thương sẽ khiến quân tâm dao động, khí thế chiến đấu tất sứt giảm nghiêm trọng.

Còn một câu hấn không nói, trong doanh trường, trừ Cơ Mặc Trần, mọi người đều hiểu lấy. Nguyên soái là trong vạn người có một, trừ tài lãnh đạo, không chỉ võ công cao cường, mà trên chiến trận cũng tuyệt đối là một chiến thần. Nhưng đó là trong điều kiện đôi mắt kia không hề bị thương!

Đánh trận binh đao loạn lạc, tránh được một lần không có nghĩa là sẽ tránh được lần thứ hai, nếu công tử có chuyện thì bọn họ phải làm thế nào?

Sở Phong tự nguyện đi đầu:

- Công tử, hãy để mặt tướng cảm quân ra trận!

Sở Phong không phải chỉ là hộ vệ bên người Khinh Nguyệt, bản thân hấn cũng là một vị tướng quân.

- Mặt tướng thịnh chiến – Sở Hàn vẫn im lìm cũng lên tiếng. Bản thân hấn uy vọng rất lớn, có thể dẫn quân thay cho Nguyên soái.

Vài vị tướng quân cũng khản nài ra trận. Cơ Mặc Trần mím môi, không ngờ tới chúng tướng đồng lòng như một. Nguyệt Duy công tử thoát khỏi thân phận quý công tử kinh thành, khoác lên người nhung trang chiến mã, lại là một vị tướng tài được lòng quân.

Trước những lời khản nài tha thiết mà quyết tâm cao độ của chúng tướng, Khinh Nguyệt vẫn trước sau im lặng, hoàn toàn không có phản ứng, mọi người chú mục theo dõi từng biến đổi trên khuôn mặt tĩnh lặng của nàng, chỉ thấy trong đôi mắt trong suốt lóe ra tinh quang quyết đoán:

- Không cần bàn nữa, đối đầu với Lạc Cơ, chỉ có ta mới hiểu rõ con người nàng nhất. Huống hồ, uy vọng Nguyên soái, cũng là một cái danh tốt đè ép sĩ khí Bích quốc. Bọn họ, có lẽ đã muốn ta ra mặt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Sáng hôm đó chính là bắt đầu cho một lịch sử khó quên của Thương quốc, trong suốt những năm sau này, mỗi người lính còn sống trở lại đều khắc sâu trong đầu từng hiệu lệnh, mỗi mảnh đất nhỏ đã đi qua, nhớ cả cảm giác huyết quản sục sôi kêu gào trong lồng ngực.

Mười vạn kỵ binh lính tinh nhuệ khô giáp sáng ngời đồng loạt nhảy phốc lên yên ngựa, tuấn mã dặm vó hí vang như sấm động, khí thế ầm ầm rung trời chuyển đất. Đội ngũ bộ binh hai mươi vạn người hàng ngũ tề chỉnh trải dài, đen kịt khắp trên bình nguyên rộng lớn, không nhận ra đâu là giới hạn. Quân

kỳ rằng nanh sói pháp phối tung bay, đao thương khí giới va chạm loảng xoảng, tạo thành một đàn đồng ca binh khí sống động.

Kỵ binh người người đều thuộc Lang Nha quân, chỉ mười vạn, nhưng chiến lực đã có thể lấy một địch năm, đều là cao thủ. Khinh Nguyệt thúc ngựa lên phía trước, đi giữa ba quân, thoát nhìn cực kỳ nổi bật. Roi bạc giắt ở thắt lưng, sau lưng đeo trường cung, tư thái nghiêm nghị, khuôn mặt trầm tĩnh bất động. Nếu nàng bé quan tử thủ thì việc thành bị hạ chỉ là vấn đề thời gian, vì vấn đề lương thực không đủ tiếp tế nếu chiến cuộc kéo dài chính là điểm yếu trí mạng. Tin tức từ phía Mẫn tứ lang báo tới, quân nhu ở kinh thành bị gây rắc rối, hoàng thượng phải đích thân điều đình, trên đường đi còn không an bình, chưa rõ khi nào tới nơi. Rốt cục cách tốt nhất chính là lấy công làm thủ. Mọi chuyện đã sẵn sàng, gió Đông* cũng đã thổi.

Điểm sai sót duy nhất chính là chưa kịp dẹp yên nội loạn ở kinh thành đã ra biên quan, đến giờ một lỗ hồng đó làm đại cục mất thế cân bằng mà nàng kỳ vọng. Chỉ mong phía bên kia Cửu vương nữ có thể chống đỡ được một thời gian. Trước mắt, nàng còn có trận chiến nơi đây.

Đại môn Châu thành từ khi trở về bản đồ Thương quốc vẫn chưa mở ra, cánh cửa gỗ lâu năm đen lại, âm trầm mà uy nghiêm, sáng hôm đó râm râm chần động. Mặt trời đỏ cam ngoi lên, sáng sớm trời trong không mây, đôi mắt trông xa, bình nguyên cỏ xanh xen lẫn màu vàng héo úa, sông dài vạn dặm lấp lờ trôi. Cảnh tượng đẹp như một bức họa, tiếc là bức họa này đã đặt nhầm vào thời chiến.

Hàng chục vạn kỵ binh Lang Nha quân tinh nhuệ, mặt mũi đờ đờ sát khí, cùng với hàng ngũ bộ binh rậm rạp hộ tống vị tướng quân trẻ tuổi ra khỏi thành, ngao nghể nghênh chiến. Đây là lần đầu tiên vị chủ nhân thần bí của Lang Nha quân bước ra khỏi bức màn bí mật, hé lộ khuôn mặt thật. Rất nhiều người đã không ngờ, tuổi tác người kia lại trẻ đến vậy, thể nhưng tác phong, kinh nghiệm lại giống như lão tướng sa trường.

Ngựa Ô Vân Cái Tuyết sai vô chạy trên bình nguyên, gió vút qua rất mát, nhưng trang màu mực tung bay. Con người Khinh Nguyệt hơi nheo lại, thoải mái mà cười. Đã rất lâu rồi nàng mới cười ngựa tiêu sái như thế, từng giác quan trên người đều vận động hết cỡ. Dường như những chén thuốc mà Quân Tinh sắc cũng có tác dụng, trước mặt nàng thấy được thảm cỏ vàng xanh xen lẫn, dưới ánh nắng màu cam đẹp đến lạ kỳ.

Đằng sau, mười vạn kỵ binh cũng cho ngựa sai vô, dòng người ngựa tầng tầng lớp lớp theo hàng ngũ tiến lên phía trước. Sở Phong, Quân Tinh đều ở lại thủ thành, Sở Hàn kẻ sát bên người Khinh Nguyệt, mái tóc đen tuyền buộc cao giấu sau mũ giáp, chỉ lộ ra con ngươi đen đặc lạnh lùng.

Trên một đài quan sát cao đã chiến, danh tướng Khâm Nặc cùng chủ soái Lạc Cơ đang ngồi theo dõi toàn cục, Cáp Xích cùng hơn ba mươi thủ vệ đứng yên đằng sau giống như hộ pháp, Hạ Lan Chi Khanh cùng Quân Uyển cũng đứng bất động, khác chăng là trên mặt hần treo nụ cười nhàn nhạt nhìn về phía xa. Là ngày hôm nay, thời điểm cả hai bên quyết định chấm dứt thế cục giằng co, cùng bước vào cuộc chiến không tránh khỏi. Lạc Cơ hưng phấn, đôi mắt đen không độ ẩm kết hợp cùng nụ cười có phần quỷ dị làm người ta rợn tóc gáy. Nàng chăm chăm dõi mắt vào Thiên lý nhãn, lông mày đen nhướn lên cười, giọng nói khàn khàn lộ ra vài phần ngọt ngào:

- Đến rồi.

Cùng lúc đó, cũng gật đầu đối với Khâm Nặc. Khâm Nặc đứng dậy, thân người to lớn nhưng tuyệt đối không nặng nề, hai mắt bắn ra tinh quang, nhanh chóng xuống đài leo lên ngựa, đi về phía đội ngũ.

Lá cờ chỉ huy màu đỏ sậm giương lên, binh lính Bích quốc ồ ạt tràn trận nghênh địch.

Hai quân cách nhau một khoảng, Khâm Nặc ngao nghể cười to châm biếm:

- Thì ra Nguyên soái chỉ là một tên tiểu bạch kiểm. Thương quốc đúng là đã hết người rồi! Mau chóng ra đây, một trận định thắng bại!

Khinh Nguyệt nheo mắt cười cười không nói. Sở Hàn đã đi lên, con người đảo một vòng, đôi môi lạnh băng truyền vào một tia nội lực, hướng về phía trước trào phúng:

- Một thủ hạ bại tướng mà thôi, không đáng để Nguyên soái ra tay.

Hắn cười lạnh liếm môi, rút ra trường cung trên vai, nhắm thẳng về phía trước. “Phập” một tiếng, mặt đất cách Khâm Nặc một quãng ngắn bị mũi tên cắm xuống, lông vũ nơi đuôi tên còn rung rung, lực tay ngược lại không hề nhẹ. Thân tiền Sở Hàn không phải cái tên xa lạ, chỉ là ít ai biết, hắn là xạ thủ trời sinh, đến giờ vẫn miễn cưỡng mới thắng được một người sức lực yếu ớt hơn mình là Khinh Nguyệt.

- Lên!

Theo tiếng hô rung trời, Sở Hàn dẫn theo cánh tả kỵ binh cùng bộ binh xông về phía trước. Hắn vừa ra trận thì đã giục quân thọc sâu vào trận địa, xông xáo ngang dọc, tuần mã đi đầu, lần xả vào trong vòng vây núi đao rừng kiếm của địch, một tên rút ra xuyên qua hai người, đến khi sắp lại gần liền rút thương ra, sát khí mãnh liệt, chém giết không chút ngại tay, xoẹt qua nơi nào thì nơi đó huyết hoa nhuộm đỏ, mùi máu tanh đậm đặc theo gió tỏa lan khắp chốn. Giáp hắn vẫn là màu đen tuyền, trên mặt lộ ra đôi mắt lạnh liệt, giống như tu la quỷ.

Quân địch thúc giục trường mâu cùng đại đao, nhất tề xông lên hồng công kích bức tường người phòng thủ vững chắc của Lang Nha quân, chính là muốn vòng qua Sở Hàn để chọc thủng phòng tuyến cánh hữu nơi Khinh Nguyệt đang đứng. Khí thế địch quân ào ạt, thanh thế dữ dội như con cuồng phong tàn bạo trong cơn giận lôi đình, ầm ầm cuốn xéo tất cả, bất luận mệnh lệnh của ai, bất luận thiếu niên anh tài, vị Nguyên soái trẻ tuổi thần bí kia tài ba thế nào cũng không cách chi ngăn cản nổi.

Sở Hàn dẫn kỵ binh lập tức ồ ạt tiến lên nghênh địch, nhanh như điện chớp, nhân mã song phương va chạm kịch liệt, giống như hai vì tinh tú lẫn xả vào nhau với tốc độ kinh hồn rồi đâm sầm tóe lửa, ngăn chặn lại bước tiến quân địch.

Chiến kì màu đen có thù rằng sói đột ngột phát lên, cùng với đó là tiếng tù và dài miền man. Khâm Nặc trừng mắt nhìn lại, từ khi nào trên gò đất cao

cao có một cô nương cười trên lưng ngựa, mắt lạnh nhìn về chiến trận. Rõ ràng nàng nhận chỉ thị từ tên Nguyên soái kia, mỗi bước đều ăn khớp với nhau như vậy! Phía sau nàng dàn trận hơn hai mươi thủ vệ mặc nhuyễn giáp đen tuyền, là giáp đặc chế của mười sáu tổ tinh binh trong Lang Nha quân!

Tư Đồ Họa đã lâu không thấy phát cò, con người nhanh nhẹn bao quát toàn cảnh, báo cáo lại cho Khinh Nguyệt xin chỉ thị. Nàng chính là đôi mắt của người kia, sát cánh cùng nhau thể phá vỡ phòng thủ Bích quốc.

Đương lúc quân địch còn chần chệ động kinh hãi, Sở Hàn cùng nhóm kỵ binh đã nhanh chóng trải rộng lực lượng, bộ binh hàng ngũ bắt đầu tản mác ra, len lỏi vào những vị trí quân địch lỏng lẻo mà lấp đầy bằng binh lính của mình. Thế trận đẹp đẽ ban đầu của Bích quốc, nhanh chóng liên sụp đổ!

*gió Đông: điển tích trận Xích Bích của Gia Cát Lượng, là người/vật cuối cùng làm mọi lựa chọn quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Trắng sáng trên trời, cỏ thơm dưới chân, thánh nữ Cát Na, nếu con chết, xin hãy đưa con trở về đất mẹ.

Trên thành lâu, Lạc Cơ liếm đôi môi, ánh mắt u tối không rõ mục tiêu. Quả thực nếu xét về dụng binh, nàng cho dù có là rồng trong loài người ở Bích quốc, khi đối mặt với Thương quốc thế trận xảo diệu, không thể không nói, vẫn là cách xa vị kia một tầng.

Nhưng thế thì sao? Trước mặt lực lượng tuyệt đối, nàng không tin không thể ăn gấu gao được Thương quốc!

Lang Nha quân nhanh chóng đẩy nhanh chiến cuộc, cho quân giáng thẳng vào hướng quân địch đang nhắm nhe ý đồ hạ thủ trước với kỵ binh. Có thêm trợ giúp, kỵ binh tinh nhuệ mau chóng cho ngựa vây giết từ trong mà ra, nhập chung với bộ binh thành một lực lượng đông đảo, cùng nhau phi về phía trước. Hai mũi công thành thế gọng kìm, Khảm Nặc vội cho hàng ngũ tán loạn lao vào nhau đánh giáp lá cà. Một binh lính Bích quốc có thể đối chiến với hai binh lính Thương quốc bình thường, Khảm Nặc con mắt tam giác nhướn lên, khiêu khích nhìn về phía nam nhân đang điên cuồng chém giết, Sở Hàn.

Tư Đồ Họa hít thở lại nhìn, quả thực Bích quốc thông thạo nhất là cận chiến, sức lực to lớn, nhân số lại nhiều, cứ tiêu hao lực lượng dần dần, chỉ sợ kỵ binh sẽ không chống đỡ được, vội vàng quay lại thông báo vấn đề tình hình cho Khinh Nguyệt.

Muốn phân tán lực lượng? Chiến kỳ màu đen lại vùng lên tiếp ba lượt, phản phạt trong gió. Cái răng nanh sói lộ ra, dờyton âm trầm.

Lang Nha quân tuân theo hiệu lệnh của chiến kỳ, lực lượng vừa bị phân tán nhỏ nhanh chóng tập kết, tụ lại hình thành một mũi tên khổng lồ nhọn hoắt, nhanh như điện chớp đồng loạt đâm thẳng về phía địch quân đang nhốn nháo. Sở Hàn phi ngựa đi đầu, con mắt cũng tràn ngập chiến ý khiến người, gầm lên: “Giết!!!”

Trong nháy mắt, một thanh âm rung trời chuyển đất từ yếu hầu hàng vạn binh sĩ theo ngay sau đó: “Giết!!!”

Khảm Nặc khiếp hãi nhìn kiếm quang, thương ảnh trùng điệp lăm lăm xông tới dưới ánh triều dương chiếu rọi, cùng với kỵ binh đằng đằng sát khí nhất tề xung phong, mỗi lúc một tiến gần. Lạc Cơ ở trên thành lâu đã gào thét được một hồi, tai hần vẫn nghe, lí trí nói cần phải nhanh chóng hành động, nhưng đôi chân lại không cách nào nhúc nhích. Trên thực tế, hần là bị chần chệ cũng chỉ thời gian có vài cái nháy mắt, thế nhưng, ở chiến trường, chỉ một nháy mắt đã là một đời người.

Có kẻ hú lên điên loạn, quay đầu chạy trốn, nhưng không kịp, kỵ binh tinh nhuệ phóng theo sát gót, đột ngột bổ xuống một đao trí mạng, máu tươi phụt thành dòng tung tóe lên trời, chiếc đầu với gương mặt kinh hoàng bay khỏi cổ, rơi xuống lăn lông lốc trên đất. Bộ binh hò reo ầm ĩ, dùng chiến thuật lấy thịt đè người, bốn năm người hợp lại vây xung quanh binh lính Bích quốc. Khảm Nặc lấy lại tinh thần, đã thấy xung quanh đồng đội gục la liệt, bản thân bị một đám lính hợp lực vây công. Hần đỏ vẫn đôi mắt, rú lên âm thanh kinh người: “Ta giết người!!!”

Nói rồi, đại đao vùng lên một đường hiên ngang, mở một con đường máu, xông thẳng về phía Sở Hàn. Toán lính xung quanh bị khí thế dồi non lấp bễ trấn trụ, ngây người, vội vàng lùi lại dẫn vòng vây.

Lạc Cơ ngồi phịch xuống, khuôn mặt trái lại không có nửa phần giận dữ, chỉ có màu sắc hơi tái tiết lộ tâm tình nàng cũng không bình tĩnh như thế, lẩm bẩm: “Khảm Nặc xong rồi.”

Đôi mắt đen lạnh lẽo của Sở Hàn ánh lên một tia kinh ý, cũng chỉ một chút, lại chìm xuống như đá ném vào đại dương, chốc lát không thấy tăm hơi.

- Đến đây.

Giọng nói hơi trầm trầm từ tính lọt vào tai Khảm Nặc, hần hơi dừng lại, trong con mắt, màu đỏ đã tán dần, nhưng cũng không ngừng tốc độ, đến trước mặt Sở Hàn. Hiệu lệnh triệu về của Lạc tướng quân, hần nghe thấy, nhưng không cách nào trở về được nữa. Cả một đời làm tướng, ngày hôm nay, sự tụy hứng một lần này có thể làm hần mất mạng, nhưng hần cam nguyện.

Chiến hữu thân quen nhất đều đã hi sinh, hán nên biết, ban đầu, để hán dẫn đội tiên phong. Lạc tướng quân đã không tính đến việc bọn họ có thể trở về. Cả hán, có lẽ là ngoại lệ duy nhất mà thôi. Nhưng một tráng sĩ Bích quốc, sao có thể hèn yếu lâm trận bỏ chạy? Trăng sáng trên trời, cỏ thơm dưới chân, thánh nữ Cát Na, nếu con chết, xin hãy đưa con trở về đất mẹ.

Hán nhìn thoáng phía sau lưng. Cổng thành đóng chặt, có lẽ sẽ mở ra để hán rút lui, nhưng chỉ có hán. Hán lui rồi, những binh tốt đang cùng chiến đấu ngoan cường kia, sẽ táng thân dưới lưỡi đao, đầu mâu Thương quốc.

Con người sáng quắc kinh người, Khâm Nặc liếm đôi môi, bỗng dung khí thế cuộn cuộn như lang như hổ, đã tính bùng bùng của nam nhân Bích quốc phô bày ra, cười lớn, thế như điện xẹt lao về phía Sở Hàn. Mắt thấy đại đao sắp chém về phía chân ngựa, Sở Hàn vịn yên, cong người nhảy xuống, rút ra trường kiếm chặn lại đầu đao. Mái tóc đen nhánh buộc cao tung lên, để lộ mày kiếm sắc bén cương trực.

- Tốt, tốt, sáng khoái!

Nói liền hai câu, hán không ngừng thân, lại vọt như một mũi tên về phía Sở Hàn, thanh thế dữ dội như cơn cuồng phong tàn bạo. Chỉ là, Sở Hàn cũng không hề kém cạnh, nhịp thở, ánh mắt, chuyển động đều phối hợp nhịp nhàng mà tránh thoát. Trường kiếm trong tay rung rung cản lại đầu đao, hất văng. Thế kiếm vững vàng dồi non lấp bẻ, sát khí uy nghiêm hiển lộ, xung quanh cũng chỉ còn hai người bọn họ đối mặt.

Sở Hàn mắt lạnh nhìn về phía Khâm Nặc đầu tóc đã bết máu, có lẽ của hán, có lẽ của người khác, một thân chặt vật. Chỉ có con người vẫn sáng quắc kinh người.

- Đến!

Hô lớn một câu, hai người lao vào, trường kiếm, đại đao đều vung lên, thậm chí tiếng xé gió cũng mòn một. Vài tên lính đang đứng gần khẽ hô lên hoảng sợ, chỉ thấy hai bóng dáng, một hắc giáp đen tuyền lạnh lẽo, một xích giáp rực rỡ như lửa đều lấy khí thế như điện xẹt mà xông về phía trước.

Nói thì chậm, nhưng chỉ một nháy mắt, cả hai sát đến chỉ cách chừng một cánh tay, đều dừng lại.

- A...

Xung quanh yên lặng như tờ, Sở Hàn có thể nghe được tiếng tim đập nhanh trong lồng ngực, cảm giác đau đớn truyền đến làm tay hán run lên một chút, trong miệng cũng liếm thấy mùi vị tanh ngọt của máu. Hán cắn răng, lùi mạnh về phía sau, đồng thời, trường kiếm cũng rút khỏi người Khâm Nặc.

Phía đối diện, Khâm Nặc con mắt trừng lớn như chuông đồng, nhìn thấy đao của mình chỉ còn lệch một chút, vậy mà bị tên kia tránh được chỗ yếu hại rồi.

Hán thua.

Lòng ngực đau đớn thấu tim, hán lại như không cảm giác được. Chờ đến lúc Sở Hàn rút kiếm, cả người hán như mất đi điểm tựa, chực ngã xuống.

“Keng!”

Tiếng kim loại ma sát vang lên trầm đục, Khâm Nặc dùng đao chống xuống đất đỡ lấy thân mình, không để ý đến xung quanh nữa, chỉ đau đầu nhìn về phương bắc. Nháy mắt, hán thấy được những năm tháng đã trôi qua của cuộc đời mình, bên môi khẽ nở một nụ cười.

Sở Hàn ôm ổ bụng máu chảy đầy, hơi cúi đầu thể hiện sự tôn trọng, lại lão đao huyết một tiếng, con ngựa bị kinh sợ đã lùi mất lại đạp lên chiến trường phi về chỗ hán.

Mất đi chủ tướng, Bích quốc nhảy mất hồn loạn. Bọn họ là quân tiên phong, chủ tướng đã mất, bọn họ cũng không có thể trở về. Tàn quân mất đồ ngẫu nhiên cuồng chém giết, nhằm vào những kẻ ở ngoài mà đánh, thế trận cũng có phần lung lay không còn vững.

Bàn tay Khinh Nguyệt vung lên ra hiệu, Tư Đồ Họa gật đầu, chiến kỳ trên tay đảo ngược lại, bộ binh nhảy mất phần tán lực lượng, chia nhỏ ra mà đánh. Cảnh tượng lại trở nên hỗn loạn như đá tảng khuấy động mặt hồ, từng lớp sóng bắt đầu lan ra, một vòng, lại một vòng nữa, càng lúc càng mở rộng.

Lạc Cơ âm trầm nhìn qua thiên lý nhãn, lạnh lẽo khóa chặt người ngồi trên lưng ngựa và người đứng ở gò đất cao cầm chiến kỳ. Nữ nhân phát cò, khuôn mặt có vài phần phong tình mặn mà, có vài phần anh khí của nữ nhân Bích quốc, lại có vài phần mềm mại của nữ nhân Thương quốc, lại có nét khác lạ với cả hai. Nam nhân mặc giáp bạc, khuôn mặt lại ôn nhuận như ngọc, chính là cái loại nàng chán ghét nhất!

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Bích quốc tuy có hơn trăm vạn quân, xuống nghênh chiến dù sao cũng là con số đáng kể. Thế nhưng đến lúc này căn bản mấy chục vạn quân lại không

biết dụng võ, chỉ giống như một bức tường thịt nặng nề chồng kèn bắt lực để cho Lang Nha quân xâu xé. Quân Uyển đứng sau lưng Hạ Lan Chi Khanh, ở khoảng cách xa không thể nhìn được, vô cùng kinh hãi lắm lắm: “Là ai chỉ huy?”

Hạ Lan Chi Khanh thân thể thon gầy thẳng tắp đứng trên thành lâu, ánh mắt có chút bất định, trên môi lại vẫn thủy chung hơi hơi cong lên. Trong lòng y mềm lại, kêu ngao: “Tất nhiên là tiểu nha đầu!” Nhưng cũng không nói ra miệng. Hắn nhìn về hướng Lạc Cơ đang đứng, một thân huyền giáp, tóc dài tết lại, đôi môi gât gao mím đến trắng bệch.

Kẻ chỉ huy bên Thương quốc chỉ dùng chiến kỳ mà điều khiển kỵ binh hành động, thủ pháp dụng binh thực sự đã đạt đến cảnh giới gần như hoàn mỹ, đồng thời đòi hỏi sự phối hợp ăn khớp tuyệt đối của người chỉ huy dưới trận địa là Sở Hàn. Chủ soái là Khâm Nặc đã hi sinh, nếu tình hình cứ tiếp tục như thế, Bích quốc sẽ càng đánh càng loạn, cuối cùng là vỡ trận. Nhưng mà Lạc Cơ, với tính cách của nàng ta, tuyệt đối sẽ không mở công lui quân. Hoặc giả như ngay từ đầu, nàng ta đã tính đến chuyện hy sinh cả đội quân tiên phong này.

Thật là nữ nhân điên cuồng.

Mặt trời đã về hướng tây, phía dưới nhân mã vẫn còn đang chém giết, ánh nắng màu rắng đỏ chiếu lên những người đã phơi thây sa trường, máu chảy đầu rơi, tiếng gào tiếng hét thê lương thảm thiết, tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng bước chân hỗn tạp, tất cả trộn lẫn nháo nhào thành một thứ âm thanh âm ỉ mà thê lương khó tả. Kinh Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, nhìn cò xí tung bay, khí thế Lang Nha quân lên cao nhanh chóng, đã áp đảo quân địch nhân số đông đảo hơn mình, đầu mâu mũi kiếm sáng lóa lại nhiễm màu máu. Nàng lại neho neho mắt, khum tay lại che trên đầu, miễn cưỡng nhìn về cái bóng mờ mờ bên dưới. Sở Hàn trước sau như một, luôn giữ vững tinh thần cho dù đã thấm mệt. Trên chiến giáp có lẽ đã văng đầy máu, chỉ là không biết hắn có khó chịu hay không?

Lạc Cơ hạ thiên lý nhân xuống, liếc xéo về phía Hạ Lan Chi Khanh, tươi cười có chút kì dị. Nàng đứng phất dậy:

- Uất Trì Lý Ny, người là đệ nhất thần tiễn. Người có khả năng bắn chết kẻ kia không?

Ánh mắt Uất Trì Lý Ny nhìn chằm chằm về phía bàn tay Lạc Cơ đang chỉ, là một binh sĩ mặc giáp bạc xông pha trận tiền, ngoại trừ việc khá dũng mãnh thì cũng không có gì quá đặc biệt.

Hắn nâng lên đôi tay to lực lưỡng có thần lực trời sinh, hơi trầm ngâm:

- Khoảng cách hơi xa, hơn nữa hắn rất nhanh nhẹn, nhưng mà... Tất nhiên có thể thử. Có điều hắn là ai vậy? Trông cũng không có gì đặc biệt.

Lạc Cơ cười rộ lên không nói, đôi mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm người kia.

Hắn cũng không truy hỏi tiếp, hít một hơi sâu, bình tĩnh lấp tên, căng dây cung, neho mắt ngắm nghía mục tiêu... Trường cung to lớn chỉ có một mình hắn có thể kéo nổi, khoảng cách xa, tốc độ mũi tên cũng rất mau.

Hắn đang dần dần gần hơn... Áo giáp trên người lóe ra ánh sáng bạc bức người, kiếm trên tay không ngừng nghỉ mà càn quét bốn phía. Quả nhiên cũng thực dũng mãnh.

Lông mày Uất Trì Lý Ny cau lại, hơi thở vững vàng dần dần dồn dập lên.

Bảy... Sáu...

Ba... Hai... Một!

“Vút!”

Đầu tiên lao nhanh như sao xẹt, phá không mà tới, ở giữa chiến trường giống như chốn không người mà nhắm đúng mục tiêu. Dây cung run lên bần bật, đứng gần sát còn có thể nghe được tiếng “ông ông” như có như không. Khoảng cách xa như vậy đã xa tiễn, đương nhiên kẻ bắn phải có sức khỏe phi thường, dùng lực cực mạnh! Hạ Lan Chi Khanh bị giật mình, khuôn mặt bỗng đứng tái nhợt nhìn thẳng tắp về hướng mũi tên.

Hiển nhiên không phải là Kinh Nguyệt, không phải Tư Đồ Hòa, cũng không phải là Sở Hàn đang tả xung hữu đột trên lưng ngựa. Mũi tên xé gió mà đến, lao nhanh như điện xẹt.

“Á!!!” – Tô Khởi hét lớn một tiếng, lao đảo chống cây kiếm xuống đất. Máu tươi từ ngực mau chóng chảy ra, nhiễm đỏ cả áo giáp màu bạc, ánh lên một thứ màu kì dị.

(Có ai nhớ Tô Khởi không TT Bạn ấy xuất hiện ở chương 29 ấy)

“Tổ trưởng!”

Vài sĩ tốt xung quanh nhận ra, bàng hoàng hét lên. Sở Hàn dẫn kỵ binh ra trận đều là lính tinh nhuệ, đối với một vài vị đội trưởng mọi người đều nhớ kỹ trong lòng.

Tư Đồ Hòa cũng ngẩn ra, bắt lực nhìn Tô Khởi ngã xuống, đôi môi tái lại hơi run run:

- A Nguyệt... A Nguyệt... Khởi ca ca trúng tên. Khởi ca ca trúng tên rồi!!!

Ngón tay trắng nõn của Kinh Nguyệt bắt gác xiết chặt lại. Khởi ca ca? Sao có thể? Nàng đưa Tô Khởi ra là có mục đích riêng, làm sao mà Lạc Cơ lại biết được? Hân có sao không?

- Mau ra hiệu cho mọi người bảo hộ hân trở lại!

- Vâng!

Soái kỳ màu đen lại phát lên, quay tròn một vòng rồi chúi xuống. Sở Hàn trên lưng ngựa dần dần lùi về phía sau, một đường chém giết bảo hộ cho một kỵ binh đưa Tô Khởi trở về, lo lắng trong mắt dày đặc. Cũng may Khảm Nặc đã chết, những tàn binh bại tướng này không có quá nhiều uy hiếp với họ. Hân cầm chắc trường kiếm, quét ngang một đường, hai Ưng Dực binh bỏ mạng.

Đôi mắt lạnh lẽo híp lại, lẳng lặng nhìn thẳng về bóng dáng nhỏ nhoi trên thành, huyền giáp quanh thân. Ánh mắt hân sáng lợi hại, thấy được người kia giờ một tay lên ra hiệu thua cuộc với hân, trên môi nàng ta dường như là nụ cười cần rở.

Nữ nhân điên này...

- Đi!

Tiếng nói trầm khàn mà có sức xuyên thấu đồng thời tiếng trống thu quân vang lên, Sở Hàn thúc ngựa lùi lại, rút quân.

Ba binh sỹ Thương quốc áp giải một tù binh Bích quốc, lui dần dần lại. Một tổ bộ binh che khiên đi sau cùng, đề phòng ám tiễn đánh lên từ trên tường thành. Hạ Lan Chi Khanh miễn cưỡng nở nụ cười nhợt nhạt, khéo mắt đảo qua quanh thân Lạc Cơ, môi hơi mở ra cười khê:

- Nguyên soái đại nhân, trận này đại bại, người có gì muốn nói với Nhữ vương gia không đây?

Lạc Cơ quay lại, bỗng dung nở nụ cười rục rờ, trên mặt đều là thần sắc ngây thơ, ánh mắt lại sáng lên, nhìn qua cảm giác không hề ảm áp mà lạnh lẽo như ở hầm băng:

- Đại bại? Không đến mức đó chứ? Dù sao ta sẽ có chiến thư giải thích rõ ràng với vương gia, tham mưu đại nhân không cần lo lắng. Ngài vẫn là trở về lầu, ngoan ngoãn ăn no ngủ kĩ đi thôi!

Phối hợp với lời nàng nói, vài tướng sỹ phía sau cười rộ lên, ánh mắt không có ý tốt đảo quanh người Hạ Lan Chi Khanh, thần sắc trên mặt đều là khinh bỉ hoặc mỉa mai.

Quân Uyển nhú mày, đôi tay đã đặt trên chuôi tú kiếm bên hông, khuôn mặt lạnh như sương tuyết. Hạ Lan Chi Khanh khê đề ngón tay xuống bảo nàng dừng động, trên môi vẫn là nụ cười nhạt nhẽo như có như không:

- Vậy Chi Khanh môi mắt mong chờ. Mấy hôm nay thế tử gia cũng gấp rút thúc giục Chi Khanh thông báo tình hình chiến sự, người có vẻ rất trông mong vào Lạc nguyên soái.

Nói rồi cũng không lưu lại mà tiêu sái lưu loát rời đi. Quân Uyển liếc nhìn Lạc Cơ một cái rồi cũng quy củ đi theo, mặc kệ người phía sau lại có dấu hiệu nổi bão.

Lạc Cơ hung tợn nhìn bóng lưng trắng tấp kia, trong lòng sự vui thích khi này đã bị sự khó chịu thay thế. Nàng quăng thiên lý nhãn trong tay đi, vén lại tóc mai, đôi mắt theo đại đội của Thương quốc hừ nhẹ một tiếng. Ráng chiều phủ lên người Lạc Cơ, kéo xuống cái bóng đậm dài phía sau lưng này, giống như chia thành lâu thành hai nửa tối sáng. Vài tướng sỹ đứng bên cũng không dám nói gì, nín lặng cúi đầu.

Trong lầu, quân y thận trọng dùng dao khoét đi vết thương do tên bắn của Tô Khởi. Đôi mày dài cũng nhăn chặt lại, mồ hôi to như hạt đậu ròn ròn trên mặt. Vết thương rất sâu, khi rút đầu tên ra đã phải dùng một lượng thuốc cầm máu lớn nhưng vài lát bên trên vẫn thấm đầy máu. Đôi môi Tô Khởi đã tái lại không chút huyết sắc, Sở Linh Lung lo lắng dùng khăn bông thấm đi bụi bẩn trên người cho hân, đề phòng nhiễm trùng.

Cũng không biết làm thế nào mà Lạc Cơ lại nhắm trúng đến hân? Thoạt nhìn hân không phải cũng giống như những binh sỹ bình thường khác hay sao? Nếu đối tượng là Sở Hàn còn có thể lí giải được, đổi lại là Tô Khởi... Không lẽ là có gian tế?

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Buông hết đi, lại thấy bản thân trở lại ngày còn con gái, nhiệt huyết tươi vui như ánh mặt trời đùa cùng hoa bướm. Người kia là vết chu sa trong tim nàng mãi mãi, nhưng cũng chỉ là một vết chu sa mà thôi.

Khinh Nguyệt ngồi im lặng, trước mặt là sa bàn cát lớn, những mô hình nho nhỏ đại diện cho một thành trì bị ánh sáng hiu hắt chiếu vào, để lại đằng sau cái bóng đen thật dài. Cả trên mặt Khinh Nguyệt cũng phủ một tầng tối tăm, lông mi rợp xuống như cánh bướm, che kín tia sáng trong mắt. Ngón tay gầy gầy nhẹ nhàng di chuyển linh hoạt, thế trận biến ảo khôn lường. Bên ngoài, không khí hơi se của mùa thu đã ulla vào, màn sương phát phơ có vẻ hiu quanh tiêu điều.

Cơ Mặc Trần lẳng lặng nhìn Khinh Nguyệt không chuyển mắt, trong con ngươi trong veo không có tạp niệm gì, sâu như thấy đáy hồ phẳng lặng. Áo bào màu xanh phủ lên người, cơ hơi rộng làm hấn có vẻ gầy yếu hơn, vẫn đậm nhạt thanh lãnh như nước hồ thu. Cả chiến trường rộng lớn, dường như chỉ có mình Cơ Mặc Trần không bị ảnh hưởng tới tâm tình, nên làm gì vẫn cứ làm, an tĩnh giống một vị cao tăng đắc đạo.

Cũng có thể là do nhìn hơi lâu, ánh mắt hấn có chút đỏ lên, liền đưa tay dụi. Cát vàng bay cả vào doanh trướng, mùi cỏ cháy thoảng qua như có như không, lẫn vào cả mùi máu đã tích tụ từ lâu không hết. Có điều trong cảm nhận của hấn, nơi này vẫn tốt hơn kinh thành thật nhiều. Ở đây sẽ không có một nẫu thân thân tiên chi muốn bút gió bay đi, nơi này mọi thứ đều hết sức chân thực. Cho dù đó có là cái chết.

- Sao rồi?

Nhìn thấy đầu lông mày Khinh Nguyệt giãn ra, hấn cất lời, giọng nói ôn hòa nhu mỹ.

Nàng kéo khóa miệng cười yếu ớt:

- Cũng tạm ổn. Lại sắp khai chiến nữa rồi.

Nói xong, lại nhớ tới ánh mắt dị thường của Lạc Cơ khi còn nhỏ, đầu nàng ần ần đau. Tô Khởi trọng thương, tuy giữ được tính mạng, nhưng cơ thể quá yếu ớt, đã không còn có thể lên được chiến trường. Đối với bất cứ một người nào trong Lang Nha quân tình nhuệ, điều này chẳng khác nào phán tử hình. Lại càng không nói đến một kẻ kiêu hùng như Tô Khởi. Hấn cũng đã theo mình được hơn sáu năm, từ khi bản thân mới chỉ là một tiểu cô nương ham thích cái lạ, ngông cuồng háo thắng, cho đến bây giờ đã thành nguyên soái chống đỡ một góc sa trường. Nàng thờ dài, vốn cũng không thể làm gì khác. Cũng may bản lĩnh của Tô Khởi không phải chỉ là trên chiến trận. Giống như sa bàn cát này... Hấn có công không nhỏ.

Ở một con đường mòn không rộng lắm, một hàng đội ngũ dài đi giữa, những chiếc xe ngựa ịch trên đường, được bảo vệ hết sức cẩn thận, hai bên đều có binh lính kèm sát. Mẫn Duyệt đi đầu đội ngũ, ánh mắt lợi hại đã không còn chút bóng dáng nào của sự phong lưu dĩ dõm như sự đánh giá của mọi người, mà bắn ra tia rét lạnh. Quân nhu số lượng rất lớn, hấn tuyệt đối phải đề cao thêm vài phần cảnh giác, cho dù suốt cả con đường đều nằm dưới sự không chế của công tử từ lâu. Dù sao không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ở giữa đội ngũ có một người hơi nhỏ gầy, cưỡi một con ngựa tía chân trắng, mũ giáp che gần hết mặt. Con người trầm tĩnh như nước, có hơi thất thần nhìn vách đá cheo leo một bên. Bản thân vẫn luôn ở kinh thành phong hoa tuyết nguyệt, nàng không hề biết A Nguyệt nhà nàng, vì Thương quốc mà đã rải rộng cánh chim che chở một mảnh bầu trời, thời thời khắc khắc kham khổ cận kề cái chết.

Người lính nhỏ gầy này đúng là Sở Khinh Vũ đã trộm đi theo đội áp tải quân lương. Cũng may Mẫn tứ lang nhìn vào thân phận chính mình, cũng đồng ý thu lưu, đưa nàng tới bắc cảnh. Giờ này ở vương phủ, không biết lựa đồ đã gỡ xuống hay chưa? Ngày nàng đi đúng là ngày phu quân rước thêm binh thế, vậy mà nàng nhận ra, tâm tình mình đã phẳng lặng đến lạ kì. Buông hết đi, lại thấy bản thân trở lại ngày còn con gái, nhiệt huyết tươi vui như ánh mặt trời đùa cùng hoa bướm. Người kia là vết chu sa trong tim nàng mãi mãi, nhưng cũng chỉ là một vết chu sa mà thôi.

Cũng không ai biết nhị vương phủ đang là một mảnh lạnh lẽo như sương giá, người người nom nớp lo sợ không dám hé răng. Cơ Mặc Lưu ngồi yên trên ghế, ông tay áo rũ xuống, khuôn mặt trầm tĩnh mà có chút vụn vẹo.

Quân nhu đang trên đường đến làm lòng quân có chút hân hoan. Cho dù mùa đông chưa tới, nhưng ai cũng biết, chắc chắn nó sẽ kéo dài đến mùa đông. Thời tiết ở bắc cảnh là trở lại rất lớn, có khi ban ngày nóng như giữa hè, đến đêm sương giá đã len lỏi khắp nơi. Mấy năm nay đều miễn cưỡng dùng quân nhu do một mình nguyên soái xoay sở về, tuy đều là đồ tốt, nhưng cơ bản là không đủ!

Tô Khởi nhận thư tín, trong lòng có chút ngũ vị tạp trần. Trên mặt hấn vẫn không có huyết sắc, thân hình cao lớn, râu dưới cằm có chút rậm, nhưng bản thân hấn biết mình như cái cây trước gió, không còn có thể xông pha trận mạc. Hụt hẫng, mất mát, phần nộ, nản lòng cứ thế kéo đến, dù làm thế nào cũng không nguôi. Cũng may ngày thường đều là kiếm chút chuyện để làm, mới khiến hấn không có thời gian nghĩ ngợi nhiều. Chỉ là hôm nay nhìn thấy chữ của tiểu tử Mẫn gia kia, không khỏi lại hơi thất lạc, nghĩ đến hấn từ tên tiểu mao đầu tóc chòm, không mấy chốc đã có thể cầm đao ra trận.

Nếu như quân lương chỉ còn khoảng hơn nửa tháng nữa là đến nơi, vậy có lẽ cuộc chiến cuối cùng cũng không quá xa.

Tô Khởi nện bước chân trên đất pha cát, đi tới sau lưng Khinh Nguyệt trình lên thư tín. Liếc mắt thấy Cơ Mặc Trần có năm phần giống với hoàng đế, hấn hơi cau mày. Rốt cuộc Cơ Mặc Trần có ý gì? Ngày ngày đều đến doanh trướng như báo danh, nhưng cũng không làm gì cả, chỉ lẳng lẽ ngồi một góc đọc sách, đánh cờ. Nhưng vì sự có mặt của hấn mà mọi người đều không mấy tự tại. Đôi mắt của nguyên soái vẫn không khỏi sắc, Tiểu thảo tuy đã tìm thấy nhưng vẫn chưa trưởng thành. Chỉ mong Cơ Mặc Trần sẽ không phải là gian tế, cố gắng cắn gặm nhà.

Khinh Nguyệt đọc nhanh thư, sau đó bỏ vào chậu than đốt. Ngọn lửa nhanh chóng liếm trọn tờ giấy mỏng, mùi mực hoa đào thoảng lên, bị cháy mà hơi gay mũi. Nàng trầm ngâm, lại đưa tay gầy một cánh quân nhỏ, thế trận tiếp tục đại biến.

Tô Khởi mím môi nhìn sa bàn cát, hơi nhúc nhích ngón tay chỉ:

- Nguyên soái, cánh tả có phải hơi trống không?

- Cánh tả?

- Là cánh tả của Ứng Dực.

Khinh Nguyệt quay sang nhìn, ánh mắt hiện lên vẻ suy tư. Bàn về chiến lược đơn lẻ, binh sĩ Thương quốc tuyệt đối không thể bằng được Bích quốc như lang như hổ. Có điều nếu xét tổng thể, chưa chắc.

Nàng đứng dậy trở về bàn nhỏ, vói tay lấy giấy bút. Bút lông lướt nhanh trên tờ giấy trắng, dần dần hình thành một kế hoạch mới. Chữ viết không phải trăm hoa chữ nhỏ, không phải chữ Khai, mà hơi cuồng dã, ít phù hợp với khí chất thanh lãnh như ngọc của Khinh Nguyệt, nhưng lại không cảm thấy có chút mâu thuẫn nào. Tô Khởi biết ý cúi đầu định lui ra, lại nghe Khinh Nguyệt trầm giọng:

- Truyền lệnh cho Sở Phong, Sở Hàn và mười sáu đội trưởng, lập tức họp.

Hắn sững sốt, “Vâng” rồi nhanh chóng chạy đi.

Nàng liếc sang góc doanh trướng, Cơ Mặc Trần đưa ngón tay chạm rãnh nhật từng quân cờ bỏ vào hộp. Hắn cười nhẹ:

- Đến giờ ăn cơm rồi, ta trở về. Nguyên soái cứ tiếp tục.

Nàng trầm giọng ừ một tiếng, ngón tay vẫn như múa trên tờ giấy rộng đã được chấp lại. Cũng không phải là không tin nhiệm hắn, nhưng chuyện của bản thân nàng, Sở gia, hoàng tộc rồi như một mùi chỉ, gỡ mãi không ra, tốt hơn hết là càng ít có dây dưa càng tốt.

Huống hồ nàng còn đang ủng hộ cho cửu vương nữ.

Cho đến tận sáng sớm ngày hôm sau, mười mấy người mới trưng khuôn mặt mệt mỏi nhưng đầy hưng phấn đi ra. Trong lều, Khinh Nguyệt nhắm mắt lại, đầu đau nhức như búa bổ, gương mặt cũng tái đi. Nàng biết đây là di chứng của độc, vốn cho rằng đã bù vào một đôi mắt, không ngờ vẫn chưa đủ. Nàng lần sờ đến chai thuốc nhỏ trên người, chần chờ một lúc, rồi mở bình ra. Trong bình chỉ có hai viên, mùi thuốc không quá nồng, viên thuốc nhỏ nhỏ màu chàm, cảm xúc trên tay lúc chạm vào hơi lạnh lạnh. Trước khi quân lương tới khoảng một tuần, nàng nhất định phải uống nó, chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Bên ngoài trời mưa rất lớn, trong phòng ánh nến ấm áp, hắt lên trên bình phong bằng lụa bóng dáng hai người chồng lên, kéo dài, thực giống như đang dụ dăng ôm nhau.

Cát đá, bụi đất bay âm âm, Khinh Nguyệt ho khan, được Sở Hàn đỡ ra khỏi xường vỹ khí. Hơn năm mươi cỗ máy đã hoàn tất, việc còn lại nàng không cần phải đích thân đến nhìn. Theo như dự kiến có lẽ hai hôm nữa quân nhu sẽ tới nơi. Ngày mai Sở Phong sẽ dẫn theo một đội tới áp tải cùng. Khinh Nguyệt neho mắt nhìn ánh nắng đã lâu không thấy rõ, nhìn thấy giọt sương nhỏ xiu động trên phiến lá, lăn tròn lăn tròn rồi bốc hơi không thấy nữa. Ngay cả những hạt bụi nhỏ li ti nương theo ánh nắng cũng đẹp đẽ như vậy.

Trong doanh trướng, hương trà thơm ngát lượn lờ vương vấn. Cánh tay trắng như ngó sen của Cơ Mặc Trần khẽ nhấc nắp ấm trà từ sa, mùi Quân Sơn Ngân Châm tỏa ra, làm lòng người thư thái. Hắn nhắm mắt, nhìn người vừa vén lều bước ào, đem theo hương nắng và mùi cỏ cháy nồng:

- Uống một ngụm không?

- Không.

Hắn cũng không nói gì nữa, đưa ly trà lại gần, nhìn, ngửi, thưởng trà của mình. Khinh Nguyệt vẫn ngồi lặng, nhìn chăm chăm vào hắn. Cánh mũi hơi gồ, sườn mặt bạc nhược, mày kiếm lại mang theo chút nhu hòa. Nhìn lại nhìn, đúng là có vài nét giống chính mình. Khuôn mặt nàng, điểm thu hút nhất là vết chu sa đỏ tươi như máu kéo dài trên trán, ngược lại đường nét sẽ ít gây chú ý hơn.

Bên tai truyền đến tiếng hò hét trong thao trường, nàng hơi nghiêng đầu sang chỗ khác nghe ngóng. Từ lâu trước kia, khi đôi mắt bắt đầu không còn là thể mạnh, các giác quan khác của nàng được đẩy lên đến cực hạn, một chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ để ý được. Huống hồ là âm thanh lớn thế kia.

Tiếng hò hét mang theo điểm gấp gáp khó nhận ra. Có lẽ ai ai trong lòng cũng đều biết, thời điểm khai chiến cuối cùng sắp tới. Trước kia, trừ hai trận thủ thành, còn lại đều là tiểu đánh tiểu nháo. Ta phái người qua quấy rồi một chút, người phái người đứng xa khiêu khích một chút. Lần này đã các hơn mười ngày, cả hai bên đều án binh bất động.

Sáng sớm hôm sau, Sở Phong ruổi ngựa đi đầu, trên khuôn mặt có phần cả lợ phát phơ đã nhuộm thần sắc nghiêm chỉnh lại mang theo điểm sát khí tứ phương mà hầu như kẻ nào đã từng chinh chiến sa trường lâu năm đều có. Theo sau là một đội ngũ, người người đều mặc huyền giáp, bên hông treo đại đao, ánh mắt lợi hại quét tứ phía. Chỉ có một con đường duy nhất dẫn ra biên cương, con mắt hắn đắm đắm nhìn về phía trước, giục ngựa sai những

bước dài. Gió bắc cảnh rít gào, sượt qua gò má hơi rát, thổi tung mái tóc đã buộc kĩ càng, để lộ vàng trán cao cao.

Chạy suốt một ngày, lúc bắt gặp lại thấy đội ngũ đang giằng co.

Một bên là Mẫn Duyệt cau chặt đôi mày, vừa phải chỉ huy bảo vệ quân lương vừa phải chống trả. Một bên là thân tín của Lạc Cơ, Cáp Xích, đích thân ra tay, một lòng muốn phá rối. Nhân số Cáp Xích đem tới cũng không nhiều, thế nhưng thắng ở chỗ không có vương bận. Mắt thường có thể thấy vài tên lính Bích quốc hoàn hảo không chút hao tổn, mà Mẫn Duyệt bộ dạng khá chật vật.

Sở Phong híp mắt nhìn Cáp Xích, mái tóc hơi hung tét lại, khóe miệng giương cao khinh miệt. Lúc chạm đến ánh mắt Sở Phong, đồng tử của hắn rút lại, hừ lạnh một tiếng, vẩy tay ra hiệu rút lui. Dù thế nào, mục tiêu của hắn chỉ là phá rối một chút mà thôi, không nhất thiết đối đầu trực diện với bọn họ. Cáp Xích huyt sáo một tiếng, lông mày nhướn lên cười khiêu khích, khẩu âm Thương quốc hơi lơ lớ rồi rống to:

- Phong tiểu tướng quân, hẹn gặp lại!

Nói rồi cười âm lên, lui sâu vào trong rừng ven đường. Mẫn Duyệt gườm gườm nhìn hắn, trong lòng biết đó là đại tướng bên cạnh Lạc Cơ cũng không đuổi theo.

Sở Phong giục ngựa đến gần, hơi đáp lễ với Mẫn Duyệt, nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía quân nhu. Phá hiện cũng không có hao tổn gì quá lớn, hắn thở nhẹ ra một hơi, tâm tình căng thẳng suốt mấy hôm đã tốt lên nhiều.

- Mẫn công tử vất vả rồi.

Mẫn Duyệt cười không nói, ánh mắt đưa về phía sau đội ngũ. Sở Phong gật gật đầu, cho người phân tán ra, bổ sung vào những vị trí còn trống.

Trên một gò đất xa xa, Cáp Xích tụ tập với một cánh quân nữa, trầm ngâm nhìn đoàn người cùng xe chầm chậm đi qua. Đằng sau hắn, vài người đều cúi đầu không có biểu tình, vài người hơi hơi động ngó tay, tưởng muốn xông ra chém giết, cướp đoạt. Không gian yên ắng đến kì lạ, đôi môi hắn hơi cong lên không rõ ý tứ, phát tay ra hiệu trở về.

Trong lều, Lạc Cơ đã cởi áo giáp nặng nề xuống, tháo tóc dài cũng xõa bung ra, đôi mắt mơ hồ không rõ. Nhìn thoáng qua, chắc chắn mọi người đều sẽ nghĩ đây là một cô gái Thương quốc ôn hòa hiền dịu lại có chút khiếp nhược. Ngón tay nàng lơ đãng gầy gầy vài dẹt màu xanh ngọc, nhìn nếp vài trời xuống nhẹ nhàng như dòng suối nhỏ dịu êm. Giọng nói vốn hơi khàn khàn trầm thấp bây giờ lại lộ ra sự phong tao mê người:

- Vậy là Sở Phong đến kịp thời? Tồn thất nhiều không?

Cáp Xích hơi chán nản, con mắt hung tàn bạo ngược lộ ra sự lúng túng và không cam lòng nồng đậm:

- Mạt tướng không kịp rút lui, bị truy sát, đã có một phần ba huynh đệ hi sinh.

Đầu lông mày Lạc Cơ hơi cau lên cực nhanh rồi hạ xuống, nhìn không ra biểu tình gì, trên gương mặt vẫn thùy chung chỉ có sự biếng nhác nhàn nhạt. Cả người càng vùi sâu hơn vào đệm mềm, lửa cháy trong thau tí tách chiếu trên vàng trán trắng, đôi mắt nhắm lại chếp miệng một cái:

- Được rồi, lui đi. Binh lính đã hi sinh nhớ nhập tên vào danh sách.

- Vâng.

Cáp Xích ôm quyền, lão đảo đứng dậy khom mình, ánh mắt cúi xuống đất. Bóng giáp sắt nhìn từ phía sau có vẻ hơi chút tiêu điều. Không biết vì cái gì, Lạc Cơ hơi mềm lòng, liếm môi khô khốc:

- Trở về để quân y trị thương cho tốt.

Bóng dáng kia chững lại, giọng nói cũng nhẹ đi nhiều phần:

- Vâng, đa tạ nguyên soái.

Hạ Lan Chi Khanh vẫn ngồi trong doanh trướng của Lạc Cơ, ngón tay thon thon lật thoại bản đã hơi cũ trên tay. Không biết là xem được cái gì, môi mỏng hơi cười, cả khuôn mặt dịu dàng như nước.

Quân nhu kịp thời đến nơi làm không khí hân hoan hơn hẳn. Trên mặt mỗi người đều rạng rỡ hơn ngày thường vài phần. Khinh Nguyệt đứng trên một gò đất, đôi mắt dịu dàng hướng về các binh sĩ. Gió thổi cỏ lay, thời tiết có chút hanh khô làm cát vàng hơi cuốn lên, gió phất qua áo choàng của nàng, làm cả người sinh động thêm không ít. Đằng sau có bước chân nhỏ vụ truyền tới, Khinh Nguyệt quay đầu, ngạc nhiên:

- Sao tỷ lại ra đây? Ngoài này gió, mau vào trong trướng nghỉ ngơi đi.

Sở Khinh Vũ cười híp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Thực sự vẫn nghĩ ta là thiên kim khuê các chân không bước ra cửa một bước sao? Trước đây ta cười ngựa thắng mọi người. Mà khoan, phải là đệ mới đúng.

Nói rồi nàng che khóe miệng, mí mắt nhìn Khinh Nguyệt cười, đánh giá nàng từ trên xuống dưới:

- Quả là tuấn tú, nếu không phải ta đã rõ muội như lòng bàn tay, chắc chắn cũng không phân biệt được. Làm sao lại có thể khác nhau như thế chứ?

Khinh Nguyệt sờ mũi cười trừ. Chỉ cần khí chất bất đồng, ngoại hình thay đổi một chút là cả người đã hoàn toàn khác. Nàng cời áo choàng trên người xuống phủ lên cho Khinh Vũ chắn gió, ánh mắt phóng về phía bắc.

Đêm trước khi hấn đi, dưới ánh sáng mờ nhạt, mái tóc đen tuyền tản ra trên vai áo màu trắng ngà ngà, trông như cuộn gấm quý khí. Mùi hương nhàn nhạt quen thuộc suốt hơn chục năm xộc vào mũi, giống như hương Thủy Tiên buổi sáng, giống như mùi hoa mai thanh lãnh cao ngạo làm say lòng người. Ngón tay thon dài hơi gầy mang theo nhiệt độ cơ thể, nóng kinh người, xẹt qua mí mắt nàng, dịu dàng lau đi giọt nước mắt đọng lại. Bên ngoài trời mưa rất lớn, trong phòng ánh nến ấm áp, hắt lên trên bình phong bằng lụa bóng dáng hai người chống lên, kéo dài, thực giống như đang dịu dàng ôm nhau. Nàng vô thức đưa tay, sờ lên chiếc vòng trên cổ. Sợi dây mảnh dẻ xuyên qua một chiếc bông tai lấp lánh màu xanh nhạt, hình dáng gần giống một giọt nước mắt.

Ánh mắt nàng hơi tan rã, lông mi rung rung khép lại. Bông tai mang xúc cảm trơn bóng lạnh lẽo làm lòng nàng hơi gợn gợn, lẩm bẫm: “Sẽ sớm thôi...”

Sờ Khinh Vũ khép chặt áo choàng, theo tầm mắt của Khinh Nguyệt mà dời về phía bắc. Cỏ cháy vàng xen giữa những cồn cát đang bốc lên theo gió, quật vào mặt làm nàng hơi rát. Giữ chân biên cương khô cằn này, sự tịch liêu chôn sâu trong lòng cũng theo gió mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Không khí ngày hôm nay khàn trương chưa bao giờ hết. Suốt từ đêm, các doanh trướng trung tâm đều sáng ánh lửa. Đêm khuya tĩnh lặng, nơi này lại có một loại áp lực không nói nên lời. Dường như ánh trắng vàng vạc chỉ càng làm không khí thêm phần khàn trương. Một hàng lính canh gác im phăng phắc, thi thoảng hơi rung mình lên khi có cơn gió lạnh lạnh đầu đông đến sớm, tiếng áo giáp lạch xạch cùng tiếng thú đi kiếm ăn đêm giữa không gian yên tĩnh rõ mồn một.

Khinh Nguyệt cầm khăn lau, lau lại trường tiên, kĩ càng từ tay cầm đến tận cựa khúc cuối cùng. Ngọn tiên sáng lóa lên, vốn màu bạc, lại ánh lên ánh sáng xanh đen, nhìn có phần đáng sợ mỹ lệ. Ánh lửa bập bùng trong chậu than không đủ chiếu sáng, dường như có một nửa khuôn mặt nàng chìm vào bóng tối trong phòng.

Mấy tháng ở chung, Khinh Nguyệt đã quen với Cơ Mặc Trần, thấy hấn mỉm môi nhìn vào bản đồ, hơi cười khe khẽ:

- Sao thế?

Hắn miễn cưỡng kéo nhẹ khóe môi, lắc đầu phiến muộn:

- Không có, chỉ là hơi phiền não lo trước lo sau.

Nàng liếc hấn một cái, không nói gì. Cơ Mặc Trần thực sự là rất có tài năng, đưa ra không ít chủ ý tốt. Nếu không phải hấn quá mức thờ ơ, chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn. Chỉ là, hấn tự buông tha, vậy cũng tốt.

Nếu chiến thắng trở về, Cơ Mặc Trần thân là giám quân cũng có công lớn, chỉ sợ lại lọt vào tầm mắt của mấy vị kia. Hấn tự lo cho tốt là được. Nàng cảm roi cựa khúc, nhìn ngắm đến hơi mê say từng đường vân trên đó. Mọi sự đã chuẩn bị tốt, chẳng rõ vì sao nàng lại có sự bất an mơ hồ. Mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát, không phải sao? Lạc Cơ, Nhữ vương gia Bích quốc, Hoàng thượng, nhị, thất vương tử, cửu vương nữ, Bạch Trì. Hạ Lan Chi Khanh... Ánh nến vốn dịu nhẹ lại làm nàng hơi đau mắt. Đôi mắt đen nhánh trở nên tỉnh mạch vô cùng, liếc về phía bên ngoài, cười nhạt. Một khắc vui vẻ đôi lấy vô hạn bi thương, hoa hạnh than thở, từng cánh điều linh, tà to dưới cơn mưa rào. Vậy thì có sao?

Sở Yến không có mặt, bình thường mọi việc của Khinh Nguyệt cũng không phải do nữ binh đảm nhận mà đều là Quân Tĩnh và Sở Phong thay nhau làm. Lúc này Quân Tĩnh đã chuẩn bị kĩ mọi chuyện cho nàng, hơi cúi đầu nhẹ nhàng hồi báo:

- Nguyên soái, đã xong rồi.

- Ừ, người về nghỉ ngơi đi.

Hấn hơi chần chừ, thờ dãi với nàng:

- Người cũng nghỉ sớm đi. Cơ thể không chịu được mỗi một quá nhiều.

Thấy Khinh Nguyệt thân nhiên gật gật đầu, hấn đánh mắt về phía Cơ Mặc Trần. Người kia cũng đã đứng dậy, hơi phui vạt áo màu vàng nhạt tiểu sái mỉm cười. Hấn là một trong số ít người biết quan hệ thực sự của Khinh Nguyệt và thất vương tử, đôi khi không nhận được hơi lo lắng. Thế nhưng chuyện của chủ tử, người vẫn luôn biết chừng mực, hấn cũng không nhất thiết nghĩ quá nhiều. Cúi người đi ra khỏi lều, Cơ Mặc Trần cũng nổi gót theo sau. Ánh lửa

từ ngoài chiếu vào nhất thời làm sáng một khoảng bóng đêm, rồi lại chìm vào tĩnh mịch.

Sớm hôm sau khi sương còn giăng kín, cái rét nhát của đầu đông thấm vào da thịt, tại nơi này, Khinh Nguyệt lẳng lặng nhìn đội ngũ chỉnh tề. Guom giáo ngập trời, mấy chục cỗ máy lạng đá loại lớn dường như là khuôn mặt từng binh lính thêm vài phần tươi cười. Nàng xoay người lại, áo giáp vừa thân tôn lên thân hình hơi hao gầy. Mái tóc buộc cao lên, để lộ vệt chu sa đỏ thắm trên vàng trán trắng. Đôi mắt ngày thường lúc nào cũng dịu dàng chết người giờ này giăng đầy lạnh lùng, giống như thay đổi thành một người khác hẳn. Nàng nhận lấy nén hương trong tay Cơ Mặc Trần, cúi người hoàn thành nghi lễ tế trời trước khi xuất chinh.

Không khí trang nghiêm hơi nặng nề vậy mà lại kích thích chúng tướng lĩnh. Toàn quân hô lớn “Giết! Giết! Giết!”. Âm thanh vang mãi, luân quân không dứt.

Nàng lạnh nhạt giờ cao thanh kiếm ngự ban, ánh mắt lẳng lẽ. Giọng nói thanh duyệt lúc này nghiêm túc cùng ác liệt khó giấu: “Xuất quân!”

Trận đánh này, toàn quân sẽ rời thành, phía sau lưng là hậu phương vững chắc, ở trước mặt là quân địch cường hãn. Lần này, bọn họ thực sự sẽ cùng Bích quốc giành giật từng tấc đất từng ngọn cỏ cảnh cây.

Lạc Cơ không mặc áo giáp, trên người là một thân trang phục đơn giản, áo trong màu trắng ngà, áo khoác đen sẫm thêu hoa văn trắng khuyết, đai lưng màu trắng bằng bạc phác thảo eo lưng, tóc dài tết lại như những cô gái thảo nguyên, ngược lại đối lập với chúng tướng sĩ thân hình cao lớn, trên thân trang bị giáp mũ đầy đủ. Nàng hơi cười cười liếc qua y phục của Hạ Lan Chi Khanh, hôm nay ngược lại hẳn mặc đồ màu sắc diêm lệ, là màu đỏ sẫm, khác hẳn thường ngày. Ánh mắt hồ hững giống như không có hứng thú kia liệu có mấy phần là thật?

Đến rồi.

Phía xa xa, Thương quốc đã dàn quân, phía trước là khiên thành hàng phòng thủ vững chãi. Lạc Cơ nhìn về người đang ngồi trên lưng ngựa, rõ ràng là chủ soái một phương. Đối thủ của nàng.

Ha, ngược lại thật thông dong.

Phía sau lưng chính là tam tướng Sở Hàn, Sở Phong, Quân Tinh. Khóe mắt Lạc Cơ rút rút một chút, con ngươi hơi đen đặc lại ua ám, rất nhanh liền không thấy.

Khoan đã, kia là gì?

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì, công thành đã bị nện ầm ầm. Bụi cát bốc lên mù mịt, dưới thành binh tướng kêu rên không ngớt.

Là đá? Từng viên đều to như vậy, khoảng cách xa thế làm sao mà có thể?

Không thể trách, vũ khí ở đây tuy là đao kiếm, thương giáo mác, nhưng những vũ khí phòng thủ tấn công quy mô lớn là không hề có. Dựa vào điểm này, Khinh Nguyệt dùng chút ít kiến thức vô cùng hạn hẹp của mình, từng chút từng chút cùng Cơ Mặc Trần và Thời Quý cùng nhau tạo ra mấy lạng đá theo cách của họ. Đối với những người không hề biết đến vũ khí quy mô lớn, đây chính là tử thần.

Ở trên thành cao, mấy tướng sĩ Bích quốc hò hét ầm ĩ, gương mặt vừa tức vừa thẹn lại không giấu được sợ hãi. Còn chưa thấy cái bóng quân địch, mà phe mình đã gặp tổn thất, đôi lại là ai cũng không thể bình tĩnh nổi. Lạc Cơ phát tay quát:

- Im lặng!

Tiếng hô vừa dứt, vài lời la ó im bật trong khóe miệng. Nàng gắt gao nhìn chăm chăm. Khoảng cách có chút xa, nàng miễn cưỡng nhìn thấy, những tảng đá khổng lồ kia là phát ra từ một thứ to lớn hình thù kì dị. Đôi mắt vẫn đầy lửa giận khi thấy binh sĩ của mình bị đá đập trúng, mất mạng tại chỗ, lúc này hơi sáng lên ác liệt. Đó là cái gì nha?

Bên dưới thành là một khoảng hỗn loạn. Người ngã đè lên nhau, tiếng kêu vang trời. Bọn họ đều là những dũng sĩ của thảo nguyên, đến hôm nay còn chưa thấy bóng dáng quân địch, đã bỏ mạng nơi đây. Chỉ mới sáng sớm, tiếng kêu đã thấu trời xanh, máu tươi chảy đầy đất. Cửa thành uy nghiêm bị tàn phá đến không còn hình dạng, lỗ chỗ từng vết thương chồng chéo như thân hình người lính một mực cố thủ bảo vệ cho những người trong thành.

Có đáng không?

Lạc Cơ cười xùy, ánh mắt cong lên, phát tay:

- Rút.

- Rõ.

Thực rõ ràng, đây là một thành trì rộng. Nàng liếc xuống dưới kia, đá vẫn đập không ngừng, lạnh lùng cười nhạt. Nguyệt Duy lang quân? Nguyệt Duy, trận này, ta thắng!

Một thành trì mà thôi, đôi lấy một trận chơi đùa, vẫn rất đáng đúng không? Huống hồ lần này còn có thu hoạch ngoài ý muốn nha... Tiếng cười khúc khích kì dị vang lên rất khê, con ngươi Hạ Lan Chi Khanh hơi động một chút, thu hồi ánh mắt vẫn đặt lên người ngồi im như tượng trên lưng con ngựa Ô Vân Cái Tuyết, hơi đảo qua Lạc Cơ đi ở phía trước. Từ gần một tuần trước, hẳn không thể động tay động chân gì nữa, Lạc Cơ chấp nhận bản thân bị

nguy hiểm, điều hết ám vệ bảo vệ mình đến giám thị hần giờ giờ phút phút.

Rốt cuộc nàng ta muốn làm gì? Rõ ràng chuyện hôm nay chính là một bắt đầu, hần dự cảm, Lạc Cơ còn có thể làm ra chuyện còn kinh khủng hơn thế nữa.

Dự cảm không lành rất mãnh liệt, hần mím môi đi lùi về sau cùng, lưu luyến nhìn dưới chiến trường. Rất nhanh, trong thành vốn vắng lặng, mấy chục người cuối cùng rời đi, rốt cuộc hoàn toàn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chỉ một lát, đôi mây Khinh Nguyệt đã nhú lại. Nàng âm trầm nhìn lên thành lâu, lá cờ của Ứng Dực ngạo nghễ tung bay, nhưng không khí có gì đó hết sức không đúng. Phía dưới cổng thành, trận chiến đã dần ngã ngũ, mấy tảng đá vẫn dội không ngừng về phía cổng thành.

- Dừng. Toàn quân tiến lên.

Mệnh lệnh ngắn gọn cho Quân Tĩn, bản thân nàng thúc ngựa chạy về phía trước. Con ngựa sải vó như bay, Sở Phong hét hồn, định thần lại điên cuồng đuổi theo. Nào lại có chuyện chủ tướng đi trước như thế! Khinh Nguyệt cũng biết làm vậy không đúng, nhưng trực giác mãnh liệt kia, chắc chắn trong thành có điều khuất tất.

Cổng thành sừng sững đã bị đập thành lỗ to lỗ nhỏ. Tàn quân còn lại của Bích quốc run sợ cùng phần nộ không thôi, đôi mắt long lên điên cuồng phi về phía Khinh Nguyệt. Nàng mím môi lạnh lẽo, roi bạc vung lên, quật về phía trước. Tiếng roi ma sát với giáp sắt, quật nát y phục, đánh lên da thịt chất chứa không thôi, máu tươi bắn lên, cao đến cả thước, dưới ánh nắng nhạt màu tạo nên vòng cung tàn khốc, giống như cầu vồng máu đỏ.

Phía sau, toán cận vệ đã nhanh chóng đuổi kịp, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà triệt hạ tàn quân. Mỗi một người đều là tinh anh trong tinh anh, tự nhiên biết phải làm thế nào, lưu lại người sống, còn đầu đều giết sạch. Khinh Nguyệt cũng không kịp quan tâm đến chuyện này, cổng thành đã được người mau lẹ mở ra, hần cũng tròn mắt mà nhìn cảnh tượng bên trong. Con ngựa Ô Vân Cái Tuyết lướt qua mạnh mẽ, tiếng vó rầm rập vang lên rõ mồn một.

Quả nhiên!

Thành lâu rộng lớn như vậy, tiếng vó lại rõ ràng như thế. Trong thành căn bản là không một bóng người.

Đường phố vắng hoe, không chỉ vậy còn treo đầy những thứ kì dị. Người rom cụt đầu, gia súc bị phân thây quăng tứ tung, máu đã khô đen lại. Bàn ghế gãy cũng vứt đầy trên đường, không gian ảm đạm mà quỷ dị lạ lùng.

Khuôn mặt Khinh Nguyệt tối sầm, bàn tay đặt trên vó ngựa cũng cứng lại. Con ngựa có lẽ cảm giác được điều gì đó, bất an giật giật móng, cái đầu đung đưa, phun phì phì.

Sở Phong đến ngay sau đó, thấy khung cảnh người không nhà trống hoang tàn, mắt cũng trừng lên, chợt nghĩ tới điều gì, vội vã nhìn Khinh Nguyệt. Chỉ thấy người kia vẫn im lìm không nói, ánh nắng mới lên hắt vào bóng lưng cứng đờ. Hần ghim cương ngựa, lặng lẽ đứng cách nàng một khoảng, lại ra hiệu cho mọi người trước đừng tiến lên.

Gần một khắc sau, Khinh Nguyệt quay ngựa, thần nhiên phân phó:

- Vào thành đi, dọn dẹp chỗ này một chút. Quân Tĩn, cho quân canh phòng cẩn mật, sợ là đêm nay có vài con chuột.

Nói rồi nàng túm cương, cho ngựa đi dạo quanh thành. Sườn mặt vẫn trầm tĩnh lại có thêm vài phần lo lắng.

Hạ Lan Chi Khanh với lấy trường bào trên bình phong, khoác hờ hững. Mái tóc do mới tắm xong ướt đầm, đang được dùng khăn lông cẩn thận lau khô, đồ dài như thác. Đôi mắt mê hồn hơi mơ màng, hoàn toàn không để tâm đến người còn lại trong phòng. Lạc Cơ cũng không để ý, chỉ ác liệt ngắm nhìn tách trà trên tay, chén trà nhỏ tinh xảo hoa lệ hoàn toàn không nên xuất hiện tại nơi chiến địa này. Nghĩ tới biểu tình của Nguyệt Duy, chắc hẳn rất đặc sắc?

- Người và tên Nguyệt Duy đó có quan hệ gì thế?

Hạ Lan Chi Khanh khẽ liếc mắt nhìn biểu tình hứng thú ác liệt kia, trầm mặc không nói. Lạc Cơ phì cười, khuôn mặt uyển nhu có nét ngây thơ lạ kì. Nàng biết Hạ Lan Chi Khanh có quan hệ với Lang Nha quân, nhưng tra hỏi cũng không tìm thấy điểm tương đồng giữa hần và Nguyệt Duy lang quân kia. Vài năm về trước, Hạ Lan Chi Khanh là một vàng trắng lạnh lẽo thâm sâu không màng sự đời, làm người nhạt nhẽo đến phát rời. Cho dù sự tồn tại của hần vẫn rất có giá trị, nhưng thực tế tài năng không được sử dụng. Còn Nguyệt Duy lang quân là ánh mặt trời của đế đô Thương quốc ngày đó, tươi sáng nho nhã hữu lễ, văn võ song toàn lại thích hành hiệp. Hai kẻ này chưa từng gặp mặt, nhưng sự tình lần này, có vẻ như, điều tra của nàng sai rồi?

Cái chén nằm gọn trong lòng bàn tay Lạc Cơ, mặc nàng xoay vần, cũng giống như cái bầy mà nàng đã đào ra cho cả hai đất nước...

Mấy ngày nay mưa to, bùn lầy ẩm ướt. Từ ngoại thành trở vào tới lãnh địa của Bích quốc, có một con sông lớn. Đây chính là một trong bốn dòng chảy lớn nhất của Bích quốc, vào mùa khô cung cấp nước, nhưng vào mùa lũ lại giống như thủy quái hung mãnh.

Trời đã vào đông, thông thường con nước sẽ không lớn. Nhưng thời tiết đột ngột thất thường, mưa dầm dề khóa chân đại quân Lang Nha trong thành không thể đi đâu. Lương thảo vẫn còn hết sức dư dả, mọi chuyện hình như vẫn trong tầm kiểm soát của nàng mà, phải không? Khinh Nguyệt thờ dài, khép kín áo choàng lại, nhìn ra ngoài trời nhũn nhũn. Ngoại trừ việc vẫn chưa đưa được Hạ Lan Chi Khanh trở về...

Nàng có thể khẳng định, Lạc Cơ đã giam lỏng y rồi. Đã gần một tháng chưa hề nhận được tin tức gì từ y, thành lũy bên kia, động tác của Bích quốc vẫn im lặng mà quý dị. Không, hay nói đúng hơn, là Lạc Cơ vẫn im lặng quý dị. Ngay đến thân tín của nàng ta cũng không tài nào đoán được nàng ta đang dự trù điều gì.

Nàng cứ có cảm giác không đơn giản như vậy.

Ai cũng không ngờ đến, vị nguyên soái của Bích quốc, con hắc lang thâm trầm chống đỡ một bầu trời Bích quốc, vậy mà có thể ra tay ngoan ác đến vậy, thủ đoạn độc, tuyệt, mãi đến nhiều năm về sau vẫn làm người ta kinh hồn bạt vía, được mệnh danh là nữ sát lang, phết một vết đen tàn khốc trong lịch sử chiến tranh suốt từ đó về sau.

Mưa to sầm sập suốt cả tuần lễ, con nước dâng cao cắt đôi hai chiến tuyến. Cây cầu duy nhất đã bị Bích quốc cứng rắn chiếm giữ, hai quân lâm vào thế giằng co. Chẳng qua chuyện này chung quy không thể kéo dài mãi, khi mưa ngớt dần, chúng tướng đồng lòng xin đánh.

Khinh Nguyệt nhũn mày nhìn về phía bản đồ, hơi hơi nghĩ đến cái gì, chỉ là chưa kịp tí mĩ phân tích, linh quang chợt lóe kia đã biến mất. Trên sa bàn cát, tất cả thứ mọi thứ đều bình thường.

Hơn mười tướng sĩ nghiêm túc nghị sự, thần sắc thận trọng. Sở Hàn mỉm môi lạnh lẽo:

- Quân tướng quân và ta tiếp tục làm tiên phong đánh trực diện vào cầu. Sở Phong dẫn một tiểu đội khác đi dọc hạ lưu sông, tìm cách lên vào thành, nghĩ biện pháp tạo ra động tĩnh lớn, cắt đứt lương thảo quân địch. Thời Quý đã tìm hiểu, hạ lưu sông có một chỗ khá hẹp, một tiểu tổ nhỏ có thể tìm cách vượt qua.

Mẫn Duyệt hơi do dự. Hắn cũng như Khinh Nguyệt, cảm thấy có trá, thế nhưng lại không nghĩ được là sai ở chỗ nào. Nếu để toàn đội di chuyển đến vùng hạ lưu vượt sông, không nói đến chuyện con đường quá xa, mà địch quân tuyệt đối sẽ phát hiện, mà hơn cả, hạ lưu quá hẹp, đại đội lớn không thể dễ dàng đi qua. Xem như kế hoạch ban đầu của nguyên soái chính là hoàn mỹ, trong thời gian này tuyệt đối không còn cách nào khác.

Kế hoạch đã định, Khinh Nguyệt không nói gì nữa, giao xuống mệnh lệnh để mọi người bắt tay vào chuẩn bị.

Đến hai hôm sau, Sở Hàn, Quân Tinh nhổ trại mang theo bảy vạn nhân mã một đường đi tới, Sở Phong lĩnh mệnh mang theo ba ngàn binh sĩ võ trang nhẹ nhàng, bí mật đi dọc theo sông xuống tới hạ lưu lên vào thành. Một cuộc đấu trí đấu dũng ác chiến cứ như vậy bắt đầu.

Ba ngàn khinh kỵ binh không quản ngày đêm mệt mỏi, vì để có thể xâm nhập vào thành đúng lúc hai quân giao chiến mà thúc ngựa chạy ngày đêm. Rốt cuộc hết gần hai ngày, ai nấy đều mặt mày bụi bặm, mệt lã. Chỉ kịp hồi lại bảy phần sức lực, Sở Phong hít sâu phát tay cho ngựa cẩn thận đi qua cây cầu cũ mòn cổ xưa. Từ nơi này chính là sau lưng của thành, có thể đánh úp được Bích quốc. Tiếc là hạn chế địa hình, đi được đến đây không thể nào là một đại đội mấy vạn nhân mã được.

Sở Phong chép miệng, phát tay để mọi người lần lượt qua cầu, chuẩn bị lên vào thành. Đúng lúc này, một tiểu nữ binh cau mày, hơi hơi giục ngựa lên khe khàng kéo áo hăn.

- Có chuyện?

- Tướng quân, có phải, nước ở chỗ này hơi nông phải không? Mưa xuống một tuần liền, theo lý thuyết, cho dù là thế nào, cũng không thể cạn như vậy được...Mức nước này có thể so sánh với mức nước giữa mùa hạn!

Sở Phong cũng nhũn mày ngập ngừng nhìn. Hắn sinh ra ở nơi quanh năm là hạn, không hiểu rõ về địa hình mức nước sông, thế nhưng nữ binh kia hẳn biết, quê nàng là ở vùng sông nước, sẽ không phán đoán lầm. Nếu đã vậy, lượng nước kia đi đâu?

Trong lòng Sở Phong chợt lạnh, tâm loạn như mả.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Chỉ một lát, hần ẩm tẩm bản đồ, ngồi ngay trên lưng ngựa mà ạch vạch. Một con đường theo đầu ngón tay hiện ra, rồi rạc, thẽ nhưng bao bọc trong nó chính là con đập nơi thượng nguồn dòng sông.

- Không tốt!

Sắc mặt hần trắng bệch đến tái đi, tiếng nói dường như bị nhả ra từ trong kẽ răng. Trời buổi đêm gió mát, thế nhưng mồ hôi lạnh trên trán hần chảy ròng ròng.

- Nhanh chóng trở về!

Sở Phong quyết định thật nhanh, chỉ vừa dứt lời, con ngựa còn đang nghỉ chân đã bị kéo cương tung vó. Binh lính sừng sốt, tán loạn vội v theo đằng sau. Trong đầu hần hiện tại có một suy nghĩ điên cuồng, nhưng dường như, lại là đáp án chính xác.

Pháo bông rực rỡ từng cây từng cây phóng lên bầu trời, đủ mọi loại màu sắc trông thực nỡ lệ. Đây là pháo tín hiệu, mỗi màu tượng trưng cho một thông điệp, nhưng giờ phút này, không có cái nào có thể thể hiện được điều hần muốn báo, chỉ điên cuồng cho người lần lượt phóng hết tất thấy.

Gió lạnh phàn phật thổi tung chiến bào trên người Sở Hần, hần trầm ngâm lo lắng nhìn lên bầu trời. Pháo hiệu rực rỡ làm sáng cả một khoảng, quân lính dù tu dưỡng tốt đến mấy vẫn không tránh được hoang mang. Nhiều pháo hiệu thế này, sợ là chuyện xảy ra ngoài tầm kiểm soát. Nhưng có thể có chuyện gì? Mai phục, đột kích? Bẫy rập? Cũng không thể là đánh úp doanh trường được. cho dù là mỗi tình huống có thể xảy ra, nguyên soái đều đã tính kỹ càng.

Rốt cuộc đêm nay có chuyện gì?

Bên cạnh Kinh Nguyệt là Quân Tĩnh, hai người đang rì rầm chụm đầu nói chuyện. Dường như pháo hiệu dồn dập cũng làm hai vị tướng cảm thấy bất ổn. Trước đó, đã có một cánh quân lên vào đột kích, đến giờ vẫn chưa thấy có tin gì báo lại. Kinh Nguyệt mím mím môi, hít sâu một hơi.

- Rút thôi.

Quân Tĩnh vẫn đang tìm cách thuyết phục nàng nghen lại, hơi phức tạp “Vâng” một tiếng rồi hạ lệnh. Đại quân từng bộ phận trong tâm tình không thể tin nổi dần dần mau chóng rút đi.

Tay Kinh Nguyệt nắm chặt dây cương, mu bàn tay không trắng nõn như những nữ lang quân nuôi trong khuê phòng mà có một tầng chai mỏng. Đây là bằng chứng cho những năm tháng khắc khổ không ngừng luyện võ, lăn lộn từ thao trường lên chiến trường. Vậy mà hôm nay, vì một chuyện không biết rõ, nàng chấp nhận rút quân. Nàng cũng biết đột ngột rút quân như vậy sẽ có ảnh hưởng to lớn ra sao, nhưng, cho dù, nơi đây mạng người là rẻ mạt nhất, thì cũng không thể lấy ra đặt cược.

Đây là sự khác nhau to lớn nhất giữa nàng và Lạc Cơ. Nàng đưa mắt nhìn về phía thành lâu bên kia. Trong bóng đêm âm trầm, cổng thành đóng chặt. Bóng trắng nhờ nhờ chiếu xuống có phần thê lương và quái dị.

Đến tận buổi trưa, đại quân hoàn toàn lui về. Trống trận nghỉ vang lên, không hiểu vì sao Kinh Nguyệt luôn cảm thấy trong lòng lo lắng không yên một hồi, như có điềm không may, đương muốn thương lượng cùng Quân Tĩnh, thế nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, thì thấy một người chạy nhanh tới, gấp gáp xông vào lều trại, run giọng kêu to:

- Báo! Bẩm nguyên soái, toán quân tiên phong vào thành đã trở lại, ba thành bị hủy!

Kinh Nguyệt cả kinh vội đứng lên, trong đầu chột ong ong lên, ần ần hiểu được cảm giác không lành là từ đâu tới:

- Xảy ra chuyện gì?

Binh lính do thám ôm quyền quỳ phịch xuống đất:

- Bẩm, khi tiên phong vào thành, trong thành không thấy có sự gì kì lạ. Ngay cả trời đã tối vẫn thấy có dân chúng thì thoảng vội vã đi lại, quân lính Bích quốc vẫn đứng gác đầy đủ. Cho đến qua canh năm, tiên phong cử người đi hết một vòng quanh ba thành, chợt đập lớn nổi ba thành nổ tung, nhất thời xảy ra hồng hoang lũ lụt, chưa đầy một canh giờ đã bao phủ, hủy toàn bộ ba thành trì...

Nói đến đây, giọng nói lính do thám nghẹn ngào, hai mắt đỏ bừng:

- Quân tiên phong liều chết xông ra nhưng không kịp, trở về lác đác chỉ có vài người. Dân chúng ba thành còn đang ngủ cũng bị lũ cuốn đi hết, chết đuối toàn bộ...

Trong lòng ngực Kinh Nguyệt dâng lên một trận tanh ngọt, xây xẩm cả mặt mày. Nhưng trang trên người hui hắt làm bản thân nàng cứng đờ như bức tượng, đôi môi cũng trở nên trắng nhợt: “Dân chúng ba thành, hơn bốn vạn mạng người vô tội, bị hủy chỉ trong chốc lát!”

Nàng lao đảo lui về sau một bước, cố gắng trấn định nuốt xuống từng trận tanh ngọt trong ngực, phất áo ra lệnh:

- Không được hoảng, mời toàn bộ tướng quân đến nghị sự! Xuống an bài cho quân y chăm sóc những binh sỹ tiên phong trở về. Người đã hy sinh lên danh sách, nên làm thế nào thì làm đi.

Binh lính kia vội lĩnh mệnh đi xuống. Kinh Nguyệt đỡ bàn ổn định thân thể, ánh mắt nhìn về nơi xa, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Lạc Cơ, Lạc Cơ, người điên rồi. Bốn vạn mạng dân chúng, đó là dân chúng Bích quốc người! Quả là lòng dạ rắn rết! Thủ đoạn của người thật độc!”

Ánh mắt nữ nhân vốn thanh lãnh cương nghị lại luôn dịu dàng kia trong phút chốc dường như có ánh sáng vỡ vụn.

Trước đó là hơn một tuần trời mưa tầm tã, lượng nước có thể so với mùa mưa, con sông lớn đủ cấp nước sinh hoạt, tưới tiêu cho cả ba thành bốn vạn dân, bị cứng rắn giữ lại trong đập. Áp súc lớn như vậy, một khi bị nổ đập, cảnh tượng thê lương có thể so với đại nạn lũ lụt. Dân chúng ba thành không hề hay biết, đều bị đem ra làm bia che mắt, để Kinh Nguyệt không nhận thấy điều gì kì lạ. Hoặc giả chẳng, Lạc Cơ cũng định cho đi dò dân chúng, nhưng không kịp? Ai biết.

Trong vòng một đêm, ba thành giáp ranh chìm trong biển nước. Có những người may mắn sống sót sau đại hồng thủy, sợ là cũng chết đói, chết vì ôn dịch, nhất là khi tam thành phong tỏa. Lạc Cơ đã dẫn quân đội của nàng chạy về Nghiệt Châu, rời xa phạm vi tam thành, lại có lương thực sung túc đủ đây.

Một chiều mát hết nhân tính này của Lạc Cơ làm cả hai nước rét lạnh, đặc biệt là Bích quốc, hơn bốn vạn dân, nghe thôi cũng đủ làm trái tim lạnh lẽo. Tiếng oán than nổi lên khắp nơi, đòi thu hồi binh quyền trên tay nàng. Thế nhưng thủ đoạn lõi đĩnh của Lạc Cơ lại càng làm người người kinh hãi mất mật, binh quyền không thể nói thu là thu. Huống hồ, trên tay Lạc Cơ đều là những tướng sỹ của nàng ta, thu về giống như cầm phải con dao, mà còn là cầm nơi lưỡi dao sắc bén.

Đồng thời, một chiều này của Lạc Cơ càng làm cho tình hình chiến sự rẽ đột ngột. Vốn là với thế như chẻ tre của Thương quốc, việc thừa thắng xông lên là chuyện nay mai. Thế nhưng ba thành gặp đại nạn, trong thành ôn dịch hoành hành, tài nguyên bị phá hủy, giống như là ba khối xương cứng, muốn tiến cũng không nổi, trở thành bức bình phong nhân tạo tuyệt hảo để Lạc Cơ ở Nghiệt Châu từ từ khôi phục sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Người muối muối vĩnh viễn ôn hòa, lúc nhỏ thay nàng thu dọn hậu quả phá phách, lớn lên theo sư tôn ra ngoài lịch lãm cũng ăn không ít khổ sở, đến giờ thân mang bệnh vẫn gánh trên vai gầy một nửa bầu trời Thương quốc.

Kinh Nguyệt bị vây tại ba thành, thế tiến công bị đình trệ lại, sỹ khí mới dâng cao dần dần trở nên uể oải. Mà thủ đoạn của Lạc Cơ cũng đồng thời làm cho tâm của binh sỹ nhiều phần hoang hốt. Đối với con dân Bích quốc còn như thế, còn thủ đoạn nào nàng ta không dám làm?

Nàng đã bình ổn lại từ những xao động phát cuồng ngày hôm đó. Những tổn thất đem đến quá lớn, lớn đến mức nàng không thể nhìn được thật chặt tim mình mỗi khi nhớ đến. Người kia, vậy mà quá điên cuồng. Hoặc giả, nàng cũng biết nàng ta vẫn luôn như thế, chỉ là không chịu đối mặt, vẫn mong mỏi đến một tốt đẹp mà nương tay. Hậu quả chính là, ba thành tan hoang, người người sợ hãi. Mọi người đều nói, là do Lạc Cơ, thế nhưng trong lòng nàng lại biết, chuyện thế này, có lỗi của chính bản thân mình. Làm một chủ tướng phải biết địch biết ta, lẽ ra nàng sớm đã nghĩ đến mọi chuyện có thể xảy ra, mà vì một chút mềm lòng, lại lựa chọn bỏ qua những tình huống xấu nhất.

Trong mắt Kinh Nguyệt hiện lên một mặt tàn nhẫn, bị chôn sâu dưới con người đen thẫm như hồ nước, phản chiếu lại màu sắc ánh mây âm đạm.

- Sao lại đứng đây?

Nàng quay ra sau, Kinh Vũ ôm áo choàng mỏng tới, kiễng chân khoác lên vai cho Kinh Nguyệt, ánh cười trong mắt dịu dàng.

Từ lúc đặt chân đến biên cương đầy gió, cát trộn lẫn với máu và mồ hôi, Kinh Vũ dường như đã phá đứt đi sợi gông xiềng xích nàng với người kia. Cho dù thời thời khắc khắc lo lắng, lại cảm thấy có ý nghĩa hơn nhiều so với việc ở lại trong lồng son, dần héo tàn theo từng giây từng phút. Lần này nàng theo chân đại phu đến ba thành, ở ngoài tiếp tế, chăm sóc hậu cần. Cho dù thực ra cũng không phải là tiếp xúc với bệnh tật, chết chóc trong thành, nhưng cũng là dài ngày dầm sương tắm bụi, cả người gầy đi một vòng, nhưng lại thêm phần linh động, giống như trở lại những ngày tươi vui thời con gái.

Kinh Nguyệt nhìn trong mắt, đặt trong lòng. Sở Kinh Vũ là nữ nhân như ngọn lửa, dám yêu dám hận, tốt nhất có thể làm nàng hoàn toàn quên đi người kia. Như vậy, đến lúc thu lưới, sẽ bớt đi vài phần khổ sở. Dù cho người kia chính là Hạo Khanh ca ca có chung một tuổi thơ với nàng, là tỷ phu của nàng, là trượng phu của Sở Kinh Vũ, cũng là...người chảy trong mình một nửa dòng máu giống nàng.

Nhưng thế thì sao? Một Hạo Khanh ca ca kia đã sớm biến mất vào một mùa thu trong veo, chỉ để lại một vị nhị vương tử không từ thủ đoạn.

Nàng quay đầu đi trước, Sở Kinh Vũ bước nhỏ vội vã chạy theo, đến trước kho lương, tìm Mẫn tứ lang Mẫn Duyệt.

- Sao thế?

Hắn kinh ngạc nhìn, nhưng cũng rất nhanh liền cúi xuống tiếp tục công tác. Lương thảo thực quan trọng, thế nhưng nạn dân chết đói cũng không thể không quan tâm. Mấy ngày này cần phân phối lại kho lương, làm người phụ trách, hắn biểu hiện, bản thân rất bận.

- Trước phân lương thảo và quân nhu cho đội tiên phong và cánh quân của Quân Tĩnh đi. Mấy ngày sau hạn chế lương thảo tiếp tế nạn dân lại.

- Hà? Tại sao cơ? – Mẫn Duyệt chống đầu bút, ngẩng phắt lên. Kì thực hẳn không phải cảm thấy nên phân cái gì cho ai, chỉ thuần túy là tò mò.

Làm một vị thế gia lang quân có giao tình sâu với Nguyệt Duyệt, hẳn có thể tùy ý bừa bãi. Làm một vị giáo quan tướng sĩ, hẳn phải nhớ rõ, quân lệnh như sơn. Huống hồ, người bạn tâm giao này của hẳn, trước nay vẫn vĩ đại như thế, cảm tưởng không gì y không làm được.

- Cái gọi là đạo lý cho cần câu không cho cá, lúc nào cũng đúng. Sự tình đã khá ổn thỏa, để Quân Tĩnh đi giúp đỡ xây dựng lại cuộc sống bình thường cho bá tính. Nếu cứ phát lương, chẳng mấy chốc sẽ cạn, hơn nữa sẽ xảy ra bất mãn.

Mẫn Duyệt cái hiểu cái không gật đầu. Kì thực tuy không nói, nhưng không phải không có binh sĩ bất mãn. Bá tính chết, bọn họ cũng tử thương vô số. Bọn họ còn không thể chết trên đất đai quốc thổ. Làm binh sĩ, trách nhiệm của họ là bảo vệ quốc gia, dân chúng, nhưng nói thẳng ra, bá tính ba thành cũng không phải dân chúng Thương quốc không phải sao? Không phải ai cũng hiểu được lòng dạ rộng rãi như vậy, làm người đều có thiên vị của riêng mình.

Nàng hiểu điều đó. Nàng cũng biết đến đạo lý, cho một lần là ân, cho nhiều lần là oán. Những bá tính đó, cũng cần phải tự vực dậy, tự chăm lo cho bản thân mình.

Phân phó xong chuyện lương thảo, Kinh Nguyệt cau mày lắc lắc đầu. Kinh Vũ ở đằng sau vội vã chạy tới nhu nhu thái dương cho nàng, đau lòng đến hồng. Chết độc ngấm vào bị kiềm chế lại rục rịch, dường như ép A Nguyệt của nàng đến không thở nổi. Người muối muối vĩnh viễn ôn hòa, lúc nhỏ thay nàng thu dọn hậu quả phá phách, lớn lên theo sư tôn ra ngoài lịch lãm cũng ăn không ít khổ sở, đến giờ thân mang bệnh vẫn gánh trên vai một nửa bầu trời Thương quốc.

Kinh Nguyệt chậm rãi bình ổn hơi thở, ép cảm giác kì dị buồn nôn xuống, trong lòng thở dài. Đầu vẫn hơi ong ong choáng váng, có vẻ thuốc ức chế sinh ra phản ứng không mong muốn. Bản thân là chủ soái, nàng không thể gục, chỉ ít, trước khi xong trận chiến này, là không thể.

Hạ Lan Chi Khanh mặt trầm như nước hồ mùa thu nơi đào nguyên vắng lặng, phẳng như gương, mà u tĩnh lạ lùng. Ngón tay thon thon như ngọc vuốt phẳng hà bao đã sòn trên tay, nâng niu cẩn thận không rời.

Lúc Lạc Cơ lạnh lẽo bước vào chính là thấy hình ảnh như vậy. Nàng liếc mắt nhìn trên mặt hà bao, thêu chùm hoa thỏ ti bé xíu, yếu ớt, cái loại hoa chỉ cần một cơn mưa rào hơi lớn chút, sẽ dập nát không còn mảnh vụn. Chữ trên đó bị tay hẳn vuốt ve che mất, nàng cười khùng khục, giọng trầm khàn:

- Ô? Hà bao của giai nhân!

Nam nhân hơi liếc nàng một, cau mày, lại cúi xuống thưởng thức món đồ nhỏ trong tay. Trên hà bao, hai chữ “Sư tôn” nho nhỏ, chính tề lộ ra sự đẹp đẽ tú lệ, không giống với chữ của một đứa nhỏ năm sáu tuổi, có thể thấy người thêu đề bao nhiêu tâm tư. Giờ này chắc nàng đang sốt ruột lắm? Tiểu nha đầu nho nhỏ, rõ ràng tính tình hoang dã phóng túng, đã sớm trở thành nội liêm rất nhiều.

Hình như hẳn rất nhớ nàng.

Lạc Cơ nhìn thấy vẻ hoài niệm trên gương mặt hẳn, không khỏi nhướn mày đầy ác liệt. Ánh mắt nàng như con báo săn khóa chặt hà bao, không phải thật là của giai nhân chứ? Xem ra có kẻ nào cũng không thoát khỏi một ái này đâu! Nếu biết nàng ta là ai, thậm chí tóm được nàng ta...

Bất chợt lại nghĩ đến một sườn mặt lạnh lùng.

Nam nhân mặc giáp đen, vai ôm trường cung thờ ơ ngày đó. À, hẳn, liệu có thích cô nương nào không?

Trong phòng nhỏ bí mật trong Nghiệt thành, tại một buổi chiều như thế, một nam một nữ, đều nhớ đến một phần mềm mại trong tim mình, dường như tách hẳn khỏi những toan tính mưu quyền địa vị. Chỉ có điều, số phận không có cái gọi là công bằng, cũng là một mảnh tâm ý, chỉ là một người tìm được đến bến đỗ, một người mãi mãi chìm sâu trong tuyệt vọng.

Mùa đông đến dần, phương bắc lạnh như cắt da cắt thịt. Thông thường, vào những lần tiêu đánh tiêu nháo, hai bên đều ngầm thống nhất sẽ không động loạn binh vào mùa đông, cho dù có, cũng chỉ là vài tranh chấp không đáng kể. Nhưng mấy năm nay, vào đông chính là thời khắc khấn trương nhất. Bởi vì, vào đông, sông sẽ đóng băng.

Hầu hết binh phong ngăn cách hai nước Thương Bích là binh nguyên trái rộng và sông lớn cuộn cuộn. Binh nguyên bốn mùa khô vàng, đất đai cằn cỗi. Sông lớn nghèo dinh dưỡng lại như quái thú sẵn sàng nuốt chửng những sinh mệnh nhỏ bé chống chọi với thiên nhiên khắc nghiệt. Chỉ là, vào đông, thời tiết lạnh đến mức không thở nổi, sông cũng đều đóng băng, hoàn toàn có thể hành quân qua một cách dễ dàng. Con đường đã mở, bất cứ lúc nào chiến loạn cũng có thể tràn sang.

Như vương gia ném mạnh tẩu sớ binh biến xuống đất, gần như cuồng loạn mà rít lên the thé:

- Hoang đường, hoang đường!

Dường hồ vi họa, câu này quả không sai. Một tạp chủng, đúng là không thể lên được mặt bàn, cũng y hệt như phụ thân của nó vậy! Lạc Cơ, sao nó

dám!

Cướp đoạt binh quyền, giết chóc kẻ chống đối, vây khốn ba thành, nó còn đang là thuộc hạ ở dưới danh nghĩa hần, thanh danh một đời hiền vương vất vả lắm mới xây được, vậy mà nó dám vẽ lên một vết nhơ! Bây giờ còn dám chặt đứt cả đường liên lạc với hần, hạn chế tham tướng Hạ Lan? Hay là, Hạ Lan đã sớm bị nàng ta phát hiện? Mùa đông đến, quân tình có biến, vậy mà hần không thể nắm được một chút tin tức nào cả! Kẻ điên này, có phải muốn nháo đến long trời lở đất hay không?

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Nhận thư tín trên tay, thần sắc Khinh Nguyệt u tối không rõ. Sau khi đã thu phục ba thành về Thương quốc, tình thế giằng co lại tiếp tục. Nàng chán ghét cảm giác không nắm được đại cục trong tay. Cá tính Lạc Cơ quá mạnh mẽ, nàng ta làm những chuyện thương thiên hại lý không một chút chùn tay.

Thời gian của nàng không còn nhiều lắm, càng kéo dài chiến cục, chỉ càng làm thương vong thêm nặng nề.

Từ khi bắt đầu, đến nay đã mấy năm. Lạc Cơ tuyệt không giống như một vị tướng quân Bích quốc, mà ngày càng có xu thế chiếm núi xung vương. Nhữ vương gia đã lên ngôi nhiếp chính vẫn dùng dằng chẳng muốn đụng đến Lạc Cơ, lo sợ binh quyền hao tổn. Nếu đã không thể lợi dụng được, vậy bỏ thôi.

“Nghỉ ngơi uống thuốc đã.” Nam nhân mặc trường bào nguyệt sắc nhẹ chân bước vào, mỉm cười nhẹ nhàng. Không biết từ lúc nào, Cơ Mặc Trần đã thay thế Sở Phong, nấu thuốc đem tới. Hần lại càng thêm tỉ mỉ chu đáo, thuốc sắc độ ấm vừa phải, còn có thêm quả son tra chua chua ngọt ngọt kiềm đắng.

Khinh Nguyệt nhận lấy chén thuốc, uống một mạch sảng khoái. Lại nhón một quả son tra cho vào miệng. Vị đắng ngắt trong cổ họng được thay thế bằng mùi vị dễ chịu của quả tươi mới, nâng tinh thần lên không ít.

Cơ Mặc Trần cũng lẩn lộn ở biên cương thời gian không ngắn, thân hình cũng rắn rỏi hơn nhiều. Nghĩ tới trước đây là một vị hoàng tử chân không ra khỏi phủ, đến nơi này ngày ngày phải chạy qua chạy lại như con thoi, đương nhiên sức khỏe cũng nâng lên không ít. Thân mình cũng nhiễm khí vị gai góc của chiến trường, dù sao, cũng kinh qua nhiều chiến trận, coi như là lợi máu mà giành mạng.

Không biết người kia thế nào rồi.

Nàng xoay xoay bát thuốc đã cạn, hất cằm ra hiệu cho hần tự tìm chỗ ngồi, lưng dựa vào ghế lười nhác:

“Ngươi muốn về kinh thành không?”

Cơ Mặc Trần nâng mắt nhìn Khinh Nguyệt, giống như tự hỏi sao nàng lại hỏi thế.

“Ta nghĩ sẽ sớm kết thúc cuộc chiến.”

“Phải trừ được Lạc Cơ, nếu không cho dù hai nước hòa đàm cũng không thể kết thúc.”

Nàng cười lạnh, trong mắt mang theo một tia không rõ. Hần nói đúng, coi như nàng cũng hiểu Lạc Cơ, nàng ta chỉ muốn càng thêm kéo dài, càng thêm thương vong, cho dù là Thương hay Bích.

Cơ Mặc Trần cũng lẳng lặng không nói. Hần cũng biết, Nguyệt Duy này, vĩnh viễn cũng không phải là vị thiếu niên trẻ tuổi ngang tàng, tươi sáng mà xốc nổi như ánh mặt trời của đế đô Thương quốc nữa. Trước mặt hần giờ là một tướng quân thâm trầm, mạnh mẽ, không từ thủ đoạn.

Đúng, là không từ thủ đoạn. Nàng và Lạc Cơ, vốn cùng một loại người. Chỉ khác ở chỗ, nàng có điểm mấu chốt muốn bảo vệ, còn Lạc Cơ thì không. Cho dù trên thân có tô vẽ thế nào, hần vẫn cảm nhận được dã tính không đổi trong con người của vị nguyên soái trước mặt.

Cũng phải, có thể lẩn lộn trên phương diện binh quyền, có ai là hiền lành đâu cơ chứ.

“Chẳng hay nguyên soái đã có biện pháp?”

Nàng híp đôi mắt, trong đầu nhớ đến một người máu chó.

“Phải.

“Vậy làm thôi.”

Tất cả đều tính toán tốt, Khinh Nguyệt hạ lệnh xuống. Nhất thời, đại doanh Thương quốc giống như bị niêm phong, nội bắt xuất, ngoại bắt nhập. Từng

quyết sách đều được truyền trực tiếp đến mỗi cánh quân, cô lập ngay cả trong doanh địa.

Qua tết, băng đóng một tầng thật dày. Nhiệt độ cũng tăng lên, tuy nhiên băng chưa tan. Lạc Cơ ở tại Nghiệt thành, nghe từng đợt thông báo truyền vào tai, thần sắc tối tăm như nổi bão.

Mấy vị tướng quân ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ tạo ra một tiếng động, sẽ bị lôi ra lột da.

Nữ nhân tựa người trên nhuyễn tháp, quét mắt hừ lạnh. Đuôi mắt như lang sói híp lại, nhìn ra bên ngoài. Thế mà bị vây lại rồi. Con thỏ nhỏ cũng biết cắn người, quả nhiên Nguyệt Duy lang quân tuyệt không vô hại.

Tất nhiên, cái “vô hại” trong mắt Lạc Cơ và người khác, hoàn toàn không giống nhau.

Từng đạo quân nhỏ thường thường đánh du kích xung quanh Nghiệt thành, nàng tuyệt đối không để vào mắt. Chỉ là vài người, có thể làm cái gì? Thi thoảng lại đến quanh thành, tiểu đánh tiểu nháo. Ai mà ngờ chúng là tới hất muối lên băng!

Đường đã bị phá, băng ở lối rút quân về sâu trong địa phận Bích quốc bị muối dần dần làm tan đi, hậu phương không thể lùi nữa rồi, ít nhất là cho tới khi có lối đi khác.

Nguyệt Duy định triệt hạ nàng trong khoảng thời gian như thế sao? Lạc Cơ cười quyến rũ, hơi hơi mong chờ. Cuộc đời nàng không còn gì trông chờ, không có nuôi tiếc, không có tham vọng với quyền thế tiền tài. Duy nhất chỉ muốn phá hủy, phá hủy tất cả những gì có thể, chẳng phải dùng trăm vạn người bồi táng theo mình, là một chuyện rất tuyệt hay sao?

Quả như dự liệu, Nghiệt thành đã bị cô lập. Trước có đại quân Lang Nha nhắm nhe, phía sau hậu phương không có gì chống đỡ. Thế nhưng Nghiệt thành là nơi lớn nhất Bích quốc, hai bên sườn có lúa mì, lương thực sung túc, phòng thủ kiên cố hơn nhiều so với những thành trấn biên cương khác. Toàn bộ đại quân Bích quốc đóng xung quanh, giống như kiến vây voi, cho dù nhỏ bé, nhưng sức mạnh tuyệt không thể khinh thường.

Nhưng trang trên thân pháp phối. Mỗi lần trước khi ra trận, Kinh Nguyệt đều tìm một chỗ cao nhất, im lặng ngắm nhìn mặt trời lặn hay mọc. Thời điểm bắt đầu và kết thúc một ngày, không gian đều mờ tối giống nhau, khác là thời điểm sau đó màn đêm ập xuống hay ánh sáng vươn lên.

Sau lưng là trường cung, roi bạc ở thắt lưng, nàng nhìn về phía người đang cưỡi ngựa dẫn đạo quân đi về phía trước. Người kia cũng mặc giáp bạc, trên tay cầm cây roi cừu khúc màu bạc ánh xanh, mũ giáp che quá nửa gương mặt. Hắn hơi gật đầu về phía thành lâu, cũng không quản người trên đó có thấy hay không. Sở Hàn mặc giáp đen, thúc ngựa kèm chặt bên người hắn, đại quân đi trong tiếng hô vàng trời của binh lính.

Sở Phong cũng đã thay xong đồ, giáp đen giống hệt chiến giáp của Sở Hàn. Trầm Thịnh theo sát, bó chặt chiến y trên người sao cho nhẹ nhàng nhất có thể. Hắn ngày càng bộc lộ thiên phú ở phương diện trinh sát và du kích, giác quan cực nhanh nhạy, là một trinh sát trời sinh.

Huyết mã đã chuẩn bị xong, Quân Tinh quý xuống, giọng nói mang sự trang trọng hiếm thấy:

“Chủ thượng, mã đáo thành công.”

Nàng cười nhẹ, gật đầu nhảy lên ngựa. Nhưng trang tung bay phần phật, một đạo quân lặng lẽ khởi hành từ cửa hông phía bắc. Móng ngựa bọc vải mềm, người đi đều là tinh nhuệ. Cửa thành mở ra, người ngựa phi như bay, tiễn đưa không có đại quân, chỉ có một người là Quân Tinh.

Chờ đến khi đã khuất dạng, Quân Tinh khinh thân đi vào. Góc cửa bắc một bóng dáng yên tĩnh chờ đợi, một lúc sau mới nhảy ra, còn chưa kịp có động tác, đã bị một kiếm xuyên tim.

Quân Tinh lau máu trên thân kiếm, cười lạnh. Hắn trước khi trở thành tham mưu của nguyên soái Thương quốc, chính là ảnh vệ bên người Sở Kinh Nguyệt, bí mật này, trên đời chỉ có ba người biết. Tất cả mọi người đều cho rằng, Quân Tinh là tham mưu tướng thân thủ chỉ ở tâm trung, thế nhưng trên thực tế, chiến lược thực sự của hắn không hề kém cạnh Sở Hàn. Một vài mật thám nhỏ, còn chưa đáng để vào mắt.

Hắn phui hạt bụi không hề tồn tại trên vạt áo, tiêu sái đi vào. Cửa bắc thành lúc này thực sự đóng lại, toàn bộ hệ thống phòng thủ đều được khởi động, trở thành một cỗ máy kiên cố nhất.

Phải chờ được nguyên soái bọn họ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Gió lạnh cắt qua tai, nhưng trang bay phần phật. Huyết mã phi nước đại trong cái yên tĩnh trầm mặc. Kinh Nguyệt dẫn đầu, ép sát hai bên là Sở Phong và Trầm Thịnh. Đạo quân tinh nhuệ bao gồm những chiến binh hoàn hảo nhất Lang Nha quân về mặt tập kích, giống như những ám vệ với sự tồn tại mờ nhạt và lặng yên.

Cũng chỉ có khoảng mấy ngàn tinh binh.

Trong chiếc lều đình vàng, Lạc Cơ lười nhác cười khinh mạn, tay gọt ly rượu thơm nồng. Ngoài kia binh lính đều sẵn sàng cho chiến trận, trong lều các vị chủ tướng trầm mặc không lên tiếng.

Ngày hôm nay Lạc Cơ thay ra chiến bào, mặc vào người y phục của nữ nhân tộc Hề, tộc dân nhỏ yếu như thỏ con ở nơi hoang vắng phía tây cảnh Bích quốc, tiếp giáp với mạn sông nước đa tình nước Thương. Áo ngắn kỳ mã tay viền bông trắng muốt, dưới chân đi ủng viền bông thêu đồ văn đẹp đẽ. Trên cổ tay trái có một chiếc chuông bạc nhỏ xinh, đỉnh đỉnh đang theo từng nhịp thở. Khuôn mặt vốn di truyền sẵn những nét đẹp dịu dàng phong tình dường như càng thêm nhu hòa, ánh mắt âm trầm rét lạnh giờ này hơi cong lên, như hoa cỏ non nở rộ bùng bùng sức sống giữa tiết thanh minh, đất trời càng thêm ấm áp. Đẹp như trăng trên thảo nguyên, đơn thuần mà vô hại.

Nàng giống như không quan tâm tới người đang quỳ thẳng tắp trước mắt, chỉ say mê thưởng thức rượu ủ bằng hoa mai thanh cay tê tái. Nam nhân kia mày rậm mắt ưng, khuôn mặt trầm tĩnh khác hoàn toàn với người lúc nào cũng vội vã nóng nảy thường thấy. Xung quanh có vài võ tướng nhin trong được lén trừng mắt nhìn nữ nhân trên thuyền tháp, lại bị người bên cạnh giữ chặt miến cường binh tĩnh.

Quả thực, so với một nữ nhân dù có tâm cơ lại tàn nhẫn mạnh mẽ, nhưng tuyệt không bao giờ thêm quân chuyện trên tay mà chỉ mơ màng chơi đùa giỡn tâm kếp, bọn họ vẫn là thần phục người có võ lực lại trực tiếp quản mọi chuyện lớn nhỏ của Ứng Dực quân hơn. Huống hồ... khác máu tanh lòng, nàng ta một lần ra tay đã diệt hơn bốn vạn dân Bích quốc ở ba thành trì, đặc biệt, thân phận Lạc Cơ còn miến cường chỉ có một nửa là Bích quốc, lại càng thêm làm lòng người bất mãn.

Cáp Xích không để ý tới những lời thì thầm xung quanh, cũng không quan tâm tới không khí đè nén áp lực. Hắn hạ liềm mi mắt, khôi phục lại bộ dáng hàm hậu thành thật trước khi đi vào làm lính, lông mày luôn dựng ngược lên cũng trở nên bình bình đạm đạm. Từ một con chim ưng khát máu, giống như trở thành con sơn dương hiền hòa vô hại.

“Đây mới thật là người phải không? A, vậy mà ta bị che mắt bao nhiêu năm liền.” Lạc Cơ đặt ly rượu xuống, thích thú quan sát. Chuông bạc đỉnh đang vui tai, thành công làm những lời xì xào im bặt.

Hắn vẫn quỳ thẳng tắp, không biện hộ điều gì. Những tình nghĩa quân thần khi xưa trở thành một trò hề không hơn không kém. Thế nhưng hắn tuyệt không hối hận. Ngày hôm nay, chính là ngày hắn đã chờ rất lâu, rất lâu. Vì nó, hắn đã bỏ đi sự thiện lương, bỏ đi cả tín niệm hắn sâu trong lòng từ nhỏ. Hắn đã sớm nôn nóng đến phát cuồng, bị dẫn dắt trong cơn mê sáng với máu tươi vương đầy đất suốt bao nhiêu năm. Miến cường chống đỡ, chỉ là chờ một lời chỉ thị từ người kia, để hắn có thể trả lại hết thảy ân tình.

“Thôi thôi, đưa xuống địa lao đi. Quy củ cũ cho những kẻ phản bội, nhớ chứ?”

Binh lính sau lưng Lạc Cơ khom người, tiến lên tóm lấy Cáp Xích, kéo đi xềnh xệch. Vài võ tướng mắt đỏ như máu muốn ngăn lại, găm la, đều bị tóm chặt không thể phản kháng. Nàng dựa lưng vào thành ghế, cười khẩy với nam nhân vẫn yên tĩnh thường trà bên cạnh:

“Có vẻ ngươi cũng không hề biết nhỉ? Hạ Lan lang quân? Chơi tâm kếp bao nhiêu năm, hôm nay ta lại bị nhận mổ mắt. Nhìn ngươi vẫn như con cá nằm trên thớt, làm ta cũng xem nhẹ Nguyệt Duy lang quân. Hay là, nữ lang?”

Câu chữ cố ý kéo dài triền miên, giọng khàn khàn đặc trưng làm chữ nữ lang như quanh quẩn trong lều trại không tan. Hạ Lan Chi Khanh mặt không đổi sắc, cũng không còn treo nụ cười ôn hòa thường thấy, mà là ánh mắt thanh lãnh lạnh lùng:

“Nguyên soái, ngài vẫn nên giải thích về cái chết của nhiếp chính vương điện hạ với bá quan văn võ thì hơn.”

Nàng cười xùy một tiếng, không nói gì. Tại kinh thành có thư hỏa tốc vạch tội nguyên soái, đại tướng quân Lạc Cơ cho người ám sát nhiếp chính vương, nguyên là Nhữ vương điện hạ. Thích khách được tra ra, chính là thủ hạ dưới tay nguyên soái tại kinh đô Bích quốc. Cho dù thực tế, người quán xuyến toàn bộ, trực tiếp truyền đạt là Cáp Xích, nhưng thế thì sao? Ai không biết Cáp Xích là thủ hạ trung thành của Lạc Cơ, mà nàng, vừa vẫn đang đối đầu gay gắt cùng nhiếp chính vương?

Lạc Cơ đặt lại ly rượu, đứng lên vớ cây đoản tiễn bước ra ngoài. Giọng nói lười nhác như có như không truyền tới: “Ai, ngày hôm nay khí trời thật tốt, làm ta có linh cảm chẳng lành.”

Hạ Lan Chi Khanh vẫn ngồi trong lều, ly trà trên tay không rơi một giọt. Trong đôi mắt u tĩnh là tình tự không rõ. Quân Uyển vẫn tận chức trách canh giữ bên người hắn, chỉ nghe loáng thoáng vài chữ, lại làm nàng giật mình không thôi:

“Nha đầu, đến lúc tấn công rồi.”

Nhiếp chính vương đã chết, quân binh dưới quyền nhiếp chính như rắn mất đầu, không còn bảo trì tư thế cân bằng với Lạc Cơ mà một lòng báo thù. Ngay trong Ứng Dực cũng đại loạn, Cáp Xích tướng quân bị bắt vào địa lao hành quyết bí mật, người người phản nộ không hiểu. Đường lui đã bị băng tan cắt mất, Nghiệt thành cô lập. Đây chính là thời cơ tấn công tốt nhất.

Cửa Đông Nghiệt thành lác đác đã thấy được bóng dáng đen kịt của đại quân Thương quốc. Lính thủ thành mặt mày tái nhợt, gồ lên tiếng chiêng báo động. Sở Hàn hơi lo lắng, kèm chặt người đi đầu.

Không phải Sở Khinh Nguyệt.

Một chiều thay mặt đổi đảo, Khinh Nguyệt dẫn quân đi về phía Tây, nơi vốn có một con sông nhỏ. Băng tan, đồng thời cũng làm thủ thành của Tây canh gác lỏng lẻo hơn. Băng vào đội quân tập kích tinh nhuệ, có thể leo thành. Chỉ cần đủ nhanh, sẽ yên lặng đánh từ trong thành mà ra.

Cửa Đông dùng là đại quân, thu hút toàn bộ sự chú ý. Người dẫn đầu phải có vóc dáng ngoại hình gần với Khinh Nguyệt, tác phong phải giống, đi đằng sau phải là Sở Hàn vốn đã quen mặt.

Người thay thế là Cơ Mặc Trần.

Nam nhân trong quân quá dương cương, ngược lại nữ binh hầu hết đều nhu mì, thấp hơn, lại không thể biết được tác phong của nàng. Sở Hàn Sở Phong quen thuộc thì ngoại hình cách quá xa. Thất vương tử tự tiến cử bản thân, hẳn vốn là văn nhân, thân thể bạc nhược, chỉ cao hơn Khinh Nguyệt một chút, mà khí chất, ngoại hình đều giống.

Chỉ là, rốt cuộc chủ soái là vị trí chính quân địch tấn công, người chủ soái nguy trang thành nàng càng thêm thu hút thù hận.

Từ nhỏ thân thể không tốt, cho dù có lăn lộn biên cảnh mấy năm, Cơ Mặc Trần vẫn không thể so với binh lính chính thống, cũng không thể so được với Khinh Nguyệt võ công cao cường lại lăn lộn sa trường từ lâu. Giáp bạc trên người đã mấy cân, ngựa càng hung mãnh, trên vàng trán trắng đã rịn mồ hôi, mặt kệ thời tiết vẫn còn lạnh lẽo.

Gió lạnh thổi quanh, mỗi bước chân đều là đạp trên máu thịt mà tiến tới. Ra chiến trường, không thể lùi bước.

Cửa Đông hỗn loạn.

Cùng lúc đó, tại hai nơi khác, có những cuộc chiến cũng trầm lắng. Có những hi sinh, vĩnh viễn không thể bù đắp.

Quân Tinh cảm đoàn tiền, bắn đến rất tay. Cơ quan phòng thủ Thời Quý làm ra không ngừng khởi động, người ngã xuống lại có người bước lên. Quả thực đúng như những gì dự đoán, doanh địa Lang Nha bị tập kích. Chẳng qua, những người kia không biết, họ từ sớm đã có sự chuẩn bị, đùa với lửa đã bị lửa đốt bỏng tay. Hẳn ngẩng đầu lo lắng nhìn về một phương hướng, thăm cầu mong chủ thượng của hắn sẽ trở về.

Lạc Cơ đứng ở cửa Đông tự thân thủ thành. Máu chảy thành sông, nàng chăm chăm nhìn về phương hướng chủ soái. Nam nhân kia mặc giáp đen, trường cung không rời, sừng mặt lạnh lẽo như điêu khắc. Bên cạnh là chủ soái mặc bạc trên người, roi cừu khúc trên tay, tuấn tú bình thản nhìn nàng.

Không đứng!

Cửa Tây, một sợi thừng dài có móc câu đen thẫm, ngoác lên tường thành, hai ba bóng đen mau lẹ, trong nháy mắt nhảy lên tường thành, nhẹ nhàng lướt đến sau lưng lính thủ thành, Khinh Nguyệt lấy roi quần ngang yếu hèn, siết cổ tại chỗ, Sở Phong xuất ra kim xuyên cốt, hạ gục ba bốn người. Một góc khuất này chưa hề bị phát hiện, họ rung rung tay, bảy tám sợi câu thang bằng dây thừng rơi xuống, từng toán từng toán binh lính tinh nhuệ nhất lạnh lẽo nháy mắt đã xâm nhập, yên lặng giải quyết toàn bộ lực lượng phòng thủ ở công Tây trong nháy mắt.

Cổng Tây đóng chặt dần dần nặng nề mở ra, mấy ngàn tinh binh tràn vào Nghiệt thành.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Mấy nghìn tinh binh tinh nhuệ tràn vào, giống như tầm ăn dâu mà phá vỡ phòng thủ phía Tây, dần dần quét đến cửa Bắc. Tướng thủ thành hoảng hồn gào thét:

“Không thể nào! Rõ ràng đại quân Nguyệt Duy cầm đầu đang ở cửa Đông!”

Hắn chỉ kịp nói lên nghi ngờ cuối cùng trong lòng, đã bị roi bạc sắc lạnh quấn quanh thân, siết chặt quăng đi.

Máu tươi bắn lên thành độ cung như cầu vồng màu đỏ, nở rộ giữa tiết trời lạnh lạnh cuối đông.

Khinh Nguyệt nhanh chóng để Sở Phong dẫn người đi tìm Cáp Xích, bản thân bọc hậu, giết đến đỏ cả mắt. Lúc Lạc Cơ phát điên chạy tới, một thân giáp của Khinh Nguyệt đã nhuộm đỏ màu máu, như sắc mầu đơn điểm lệ, không rõ là máu của địch hay của nàng.

“Hay, hay lắm! Quả nhiên ta đã đánh giá quá thấp người rồi!” Giọng cười khàn đục nửa phong tình nửa dữ tợn bén nhọn như con thú dữ chuẩn bị sẵn mồi làm người ta lạnh cả sống lưng.

Khinh Nguyệt thu roi, lùi về sau, lẳng lặng nhìn cô gái như bông hồng đầy gai sắc trước mặt. Dường như đây là lần đầu nàng nhìn Lạc Cơ gần như vậy. Cơ thể nhỏ nhắn mà nét mặt âm ngoan. Nếu không phải sinh ra trong thời chiến loạn, nếu không phải là nữ nhi có phụ mẫu là hai người ở hai nước đối địch, nếu không phải là người có dòng máu hoàng thân quốc thích,... Chắc chắn Lạc Cơ sẽ là một cô gái hạnh phúc đến nhường nào. Nàng xinh đẹp,

thông minh như vậy.

Thế nhưng trên đời không có chữ nếu. Mỗi người phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.

Từ giây phút Lạc Cơ rời bỏ căn nhà nhỏ của gia đình nàng, trở về đế đô Bích quốc, đã định trước hai người họ không chết không rời.

Ở bên kia, Lạc Cơ cũng chăm chú neho mắt đánh giá người đã làm nàng thảm hại đến nhường này. Một đầu tóc đen buộc cao, tóc mai đã dính bết vào gò má tuần tú. Trên trán là vết chu sa dài đỏ như máu, đôi mắt phượng u tình sắc bén.

Khuôn mặt xa lạ, dáng người xa lạ, chỉ có đôi mắt, dần dần trùng với đôi mắt đen đầy dịu dàng trong quá khứ.

“Họ Sở!”

Nàng kêu lên một tiếng đầy khiếp sợ. Không oan, không oan!

Làm sao nàng lại quên mất, Nguyệt Duy là một nữ lang!

Người kia trong quá khứ từng cùng sư phụ đi ngang qua tộc Hề, đồng lứa với tội nhỏ trong tộc, thân dong dỏng cao, ánh mắt tò mò sạch sẽ. Quan trọng nhất là, suốt từ nhỏ đến tận bây giờ, đó là người thông minh nhất nàng từng gặp, cũng là kẻ có tâm cơ nhất! Ngay cả nàng, từng bước trưởng thành, đều hữu ý vô ý lấy nàng ta làm mục tiêu.

Đây mới là lí do chính nàng ta nhất quyết cải nam phục đi?

Lấy hai thân phận làm nàng nhiều loạn. Nói như vậy, nam hài ít lời đi theo sau nàng ta khi đó, chính là hần!

Không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt Lạc Cơ đông đầy tình tự phức tạp, một chốc kinh hi, một chốc lại tuyệt vọng như ấu thú bị thương, mình đầy gai nhọn. Nàng nhìn về phía Khinh Nguyệt, bên người nàng ta chỉ còn vài ba tâm phúc, nhưng cũng đủ giết chết một mình nàng. Thủ hạ của nàng chưa đến, không chừng đã bị giết sạch, đánh ra tiếp ứng cho cửa Đông. Giây phút này, Lạc Cơ cười thầm, lại thấy dường như cũng không còn phần nợ, không còn bị thương.

“Đến đây, lang quân có nguyện cùng ta một lần sinh tử?”

Ánh mắt mơ mơ màng màng quyến rũ, Lạc Cơ liếm môi rút ra vũ khí tùy thân. Là một cặp đao loan nguyệt cong cong như trăng lưỡi liềm, cả thân mình chợt nhẹ như chìm yển.

Đây mới là thân thủ của một cô gái tộc Hề!

Khinh Nguyệt phát tay để mấy thân tín lùi lại. Một đầu một, đây là tôn trọng dành cho kẻ mạnh. Roi bạc ánh sắc xanh kì dị, từ cửu khúc chợt rút còn ngũ khúc, nàng quang mũ giáp nặng nề, phi thân lên đón kiếm.

“Keng” một tiếng, cả hai bị chấn lùi lại. Loan nguyệt đao của Lạc Cơ thiên về ám sát, mang tính âm nhu quỷ mị. Tiên pháp của Khinh Nguyệt lại tràn đầy dương cương mạnh mẽ phóng khoáng. Hai con đường khác nhau, chỉ có thể dựa vào kĩ xảo và linh hoạt mà chiến đấu.

Loan đao từ tay Lạc Cơ rung lên, nương theo động tác mà bay vút về phía Khinh Nguyệt với độ cung kì dị, theo sát đó, Lạc Cơ cũng điểm mũi chân, như con chim yển mãnh mai đẹp để xé gió mà lao tới. Khinh Nguyệt không kinh hoảng, kinh thân về bên trái, tay phải cầm roi bạc hất văng loan đao, lại điểm mũi chân một vòng, đã đi tới phía sau Lạc Cơ.

Hai người đối gằng trăm chiêu, đều là thế hiểm, chỉ lạ là một giây Lạc Cơ đã bị roi bạc quật trúng bắp tay, đau xót tràn đến đại não làm nàng run rẩy toàn thân. Nàng nhếch môi, răng ngà cắn chặt, quang ra loan đao biến ảo đầy trời, hai tay hóa thành lợi trào sắc bén nhào lên.

Khinh Nguyệt cẩn thận đối chiến, tránh né loan đao cùng lợi trào, đã bị gạt mất một bên tay áo, vết móng tay ghim vào da thịt đau nhói. Nàng nhiu mày, vận nội lực trong người, chủ động xuất kích.

Chưởng so chưởng, nội lực của Lạc Cơ không bằng với nội lực chính dương luyện từ nhỏ của Khinh Nguyệt, bàn tay run lên, thân hình ngã nhào ra phía sau. Mũi máu ngai ngái trong lồng ngực như muốn trào ra, nàng bị nội thương.

Miền cường đề lại ngum máu tanh ngọt, Lạc Cơ thờ dài cười nhạt:

“Ta thua”

Khinh Nguyệt ở đối diện hơi hơi hé môi, không biết nên nói gì, cuối cùng cũng thờ dài:

“Hần đâu?”

“Người nói ai? Cáp Xích, hay là... Hạ Lan lang quân?”

Nghe thấy cái tên kia, Khinh Nguyệt co rút khóe mắt, đồng tử đen thẫm lại. Lạc Cơ lão đảo đứng dậy, khẽ cười:

“Đi thôi, dẫn người đi tìm hân. Yên tâm đi, hân không sao cả.”

Phía bên kia, Sở Phong nghe được tiếng hô vang trời từ cửa Đông truyền tới, quay đầu nhìn trong thoáng chốc, rồi lại dẫn người lao như bay về phía đại lao.

Nơi tận cùng, đại lao của Nghiệt thành đã lâu không có người, âm u lạnh lẽo. Trong căn phòng cuối cùng, Cáp Xích để trần thân trên, bị treo trên cọc gỗ trong ngục. Sở Phong đỏ mặt “Phăng” một tiếng, khóa sắt bị chém rời. Mấy người vội vả tháo dây thừng trên tay chân hân, đỡ người đi ra.

Cáp Xích nâng tay, lắc lắc đầu.

Lúc Khinh Nguyệt và Hạ Lan Chi Khanh chạy tới nơi, hân chỉ còn một hơi tàn. Trên thân thể đầy rẫy vết thương, chỉ mới bị bắt từ sáng sớm, mà đến giờ hân đã mỏng manh như chiếc lá sắp lìa cành. Trong doanh, luôn có những kẻ thích hành hạ làm vui, đặc biệt là những tướng lĩnh ở địa vị cao bị sa cơ thất thế.

Tư duy của Cáp Xích đã hơi lơ lửng, chỉ nghe loáng thoáng tiếng gấp gấp bên tai.

Hân khó nhọc, chỉ biết là có người tới cứu, có lẽ là ân công, có lẽ là binh sỹ. Giọng nói rầm rì đứt quãng vang vọng trong nơi tăm tối:

“Không cần. Để ta lại. Chết ở nơi đây, coi như tạ tội cùng Bích quốc. Nói với ân công, ta từ lâu đã muốn giải thoát, đa tạ người đã cho ta cơ hội giết chết kẻ thù. Ta chết ở đây thôi...”

Hân không nói nữa. Khinh Nguyệt bám chặt tay hân, trầm mặc như pho tượng, mất hết sức sống.

Đầu xuân Uẩn Cốc năm 31, Thương quốc đại thắng, Bích quốc cầu hòa, lui đất, lại nguyện xưng chư hầu hàng năm tiến cống.

Sở Khinh Nguyệt Sở đại tiểu thư, nhận được ân chuẩn của hoàng đế, cùng nhị vương tử hòa ly, cho phép ở lại biên cương cùng đại quân ngày đêm trấn thủ. Thất vương tử Cơ Mặc Trần lập được đại công, phong làm tham tướng dưới quyền nguyên soái Sở Hàn mới nhậm chức.

Nguyên soái Nguyệt Duy khai hoàn về triều, đương trường tháo mũ cởi giáp trao lại binh quyền, từ đó không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Mùa hạ ở tộc Hề không khí rất tươi mát, cả một vùng cỏ non xanh biếc, điểm xuyết những nóc lều trắng và đàn ngựa thành thoi. Vài đứa nhỏ mặc áo vải thô, miệng ngâm nga vài câu hát du mục, xen kẽ mấy tiếng oán giận thời tiết nóng bức hoặc cười giỡn của người lớn, cực kì bình dị thân nhiên.

Nơi này là bộ tộc của Tư Đồ Họa, cũng là quê hương của phụ thân Lạc Cơ.

Hạ Lan Chi Khanh bung bát thuốc sền sệt màu nâu sẫm, cười chào hỏi với vài vị láng giềng thân quen, nhẹ chân bước vào trong lều.

Nữ nhân ngồi trên bàn đang lần sờ một con rối nhỏ bằng vải bố thô nhét cỏ thơm phơi khô, con rối có vẻ đã cũ kỹ, vải bố đã bạc màu lại có vài vết màu đen khá kì dị. Chi nhìn liền biết đây là món đồ chơi của nữ hài ở thôn sơn Bích quốc, mùi cỏ thơm đặc trưng dù qua bao nhiêu năm vẫn không hoàn toàn biến mất.

Bước chân đã khẽ khàng dừng hẳn lại. Nam nhân bung bát thuốc lẳng lặng đứng nhìn bóng lưng đơn bạc gầy gò. Khoác vào bộ chiến bào, nàng anh khí ngời ngời như cây kiếm thẳng tắp của Thương quốc, đến khi trả giáp, mặc về y phục nữ tử, mới thấy nàng cũng chỉ là cô nương hai mấy tuổi mà thôi.

Sở Khinh Nguyệt mím môi, khuôn mặt trầm như nước cẩn thận vuốt ve con rối trên tay. Đôi mắt phải đắp thuốc đang quấn vải trắng tinh, môi cũng nhạt màu như làn da trắng, lặng lẽ ngồi đó, làm hân có xúc động muốn rơi lệ.

Lí tưởng của nàng, tình cảm của nàng, nỗi đau của nàng, đều chôn thật chặt, nhìn vào chỉ thấy thân nhiên thâm trầm tính toán, kỳ thực, Sở Khinh Nguyệt, cũng chỉ là con người có máu thịt, biết yêu và biết đau. Nếu như Lạc Cơ là ngọn lửa cháy rực rỡ, thì Khinh Nguyệt là nước sâu vạn trượng, bề mặt yên ả mà sóng ngầm mãnh liệt.

“Sư phụ, người xem, ta thật giả dối. Cứu người, lại giết người, đâu là đúng, đâu là sai? Con gái hân nếu biết, chắc nàng hận ta lắm phải không?”

Giọng nói đều đều, không giống như câu hỏi, mà giống như một lời tự buộc tội. Hạ Lan Chi Khanh hít một hơi, đặt thuốc lên bàn, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai thon gầy.

Những lúc như thế này, Khinh Nguyệt không hề cần một người giảng đạo an ủi, nàng cần là một người yên lặng ở bên mà thôi. Kiểu ngạo như nàng, không cần kẻ nào an ủi, cũng sẽ không nguyện ý lộ ra sự yếu ớt nhất trước mặt người khác, cho dù có là người thân cận nhất.

Con rối trên tay thật mềm mịn, nhỏ xíu, còn nhớ Cáp Xích ngày đó dắt tay bé gái gần ba tuổi, cả người phờ phạc như mất đi hoàn toàn sự sống. Đưa nhỏ mềm mềm tay cần con rối khóc rồi tỉnh rồi ngủ, phụ thân nàng lại giống như không hề nghe thấy.

Có lẽ lúc đó, Cáp Xích đã không còn động lực sống sót rồi, thế nhưng, nàng là người đã cứu hắn, một lần nữa hắn lại gián tiếp vì nàng mà chết. Loại cảm giác này tuyệt đối là thống khổ không nói nên lời. Lời hứa năm xưa của nàng với cô bé đó khi Cáp Xích bước vào Ung Dục, lời hứa bình an cho phụ thân nàng, giờ nhìn lại, chỉ là câu chuyện cười không hơn không kém.

Khinh Nguyệt giẫy người, cẩn thận cho con rối vào hộp gỗ nghiêm trang, mới quay lại nhận bát thuốc uống cạn. Hộp gỗ đóng lại, cũng là khép kín một bí mật, khép kín một cuộc đời.

Hạ Lan Chi Khanh vươn tay vò nhẹ đầu nàng, dịu dàng mà bao dung. Rất nhiều khi, con người phải đứng trước những sự lựa chọn đau lòng không tránh khỏi. Vì kết thúc chiến tranh, bảo vệ con dân bá tính, lại hi sinh rất nhiều chiến sỹ, hi sinh Cáp Xích, không thể nói mạng của họ không đáng giá, đó chỉ là kết quả tất yếu của những sự lựa chọn khác nhau mà dù thế nào cũng sẽ thương tổn đầy mình. Hắn tôn trọng quyết định của nàng, tin tưởng cô nương mình đã nhìn từ nhỏ đến lớn, hắn vĩnh viễn cũng sẽ bao dung mở rộng vòng tay, làm chỗ dựa vững chắc cho nàng.

Nha đầu của hắn.

Tóc đen dài tựa vào lồng ngực nam nhân phía sau, Khinh Nguyệt hiếm có lúc thả lỏng thân thể, mệt mỏi ngủ mất. Chỉ cần khí tức của hắn ở đây, mọi phòng bị và che giấu của nàng đều không phải điều cần thiết.

Tur Đồ Hòa một thân phong trần đi đón Sở Yến trở về, bước chân vào lều khựng lại, lặng lẽ hạ mình vãi xuống nhẹ nhàng đi ra, trong mắt là một chút mất mát thoáng qua. Nàng quay lại, cười tươi nhìn Sở Yến cũng một thân bụi bặm:

“Khinh Nguyệt ngủ mất rồi, thôi vậy, chúng ta trở về tẩy rửa một chút đi, đừng quấy rầy nàng.”

Sở Yến dịu dàng hiểu ý “Nga” một tiếng, theo sát bước chân Tur Đồ Hòa, đi về lều trại phụ cận. Đôi mắt của tiểu thư trên đường khai hoàn về triều đã không còn nhìn thấy gì nữa, tác dụng của thuốc ức chế một khi đã hết, chất độc lại càng thêm lợi hại, hoàn toàn không thể áp chế được nữa, đành phải đi trước một bước đến tìm tung tích Tiểu thảo.

Tiểu thảo là nguyên liệu cần thiết để chế ra thuốc giải, nhưng hiện tại mới gần thành thực, thời gian được hiệu có tác dụng nhất rất ngắn. Cũng may Mẫn tứ lang đã cho người canh chừng từ sớm. Bao nhiêu năm nay, chất độc ập ù trong cơ thể tiểu thư hành hạ nàng nửa chết nửa sống, nhưng tiểu thư một chút cũng không lộ ra ngoài. Chỉ mong lần này có thể thành công trị tận gốc.

Chuyện ở kinh thành tất cả đều gác hết sang một bên, thân là người thân cận bên cạnh Khinh Nguyệt, Sở Yến hoàn toàn là nữ nhân bao che khuyết điểm. Trong suy nghĩ của nàng, hoàng thượng là nợ tiểu thư, đã thế tại sao để tiểu thư gánh chịu nhiều phiền toái mà ngài ấy không giải quyết được như vậy? Sở Yến cắn cắn môi hồng, quyết định tạm thời không nói gì về tình hình trong kinh thành, đợi có dịp sẽ bẩm báo với Hạ Lan công tử, không nên để tiểu thư thêm phiền.

Mẫn Duyệt tìm được Tiểu thảo, cây lớn nhất vẫn chưa thành thực, cả một khóm nằm sâu trong vách đá cần cỗi. Địa hình thời tiết rất khắc nghiệt, lại ngay gần tộc Hề, mọi người mới dừng chân nơi này chờ được liệu lớn lên. Đường xá xa xôi, Khinh Nguyệt cũng đã bỏ lại binh quyền trao vào tay Sở Hàn, lần này đi theo không còn đội hộ vệ nữa, chỉ có vài người Hạ Lan Chi Khanh, Sở Yến, Sở Phong, thêm Tur Đồ Hòa vốn là em gái tộc trưởng tộc Hề và Mẫn Duyệt đang canh chừng được liệu.

Buổi chiều, Khinh Nguyệt tỉnh. Đôi mắt đã mất đi ánh sáng cũng quen thuộc dần, bù lại, giác quan của nàng càng thêm nhạy cảm. Tiếng bước chân quen thuộc nhẹ nhàng như vuốt mèo cào nhẹ trong tim, thậm chí Khinh Nguyệt có thể tưởng tượng ra rõ ràng người đó. Chắc hẳn người mặc trường bào nguyệt sắc hoặc thiên thanh, bao nhiêu năm vẫn chỉ mặc trường bào. Khuôn mặt tuyệt đối ôn hòa thanh lãnh, cứ như thần tiên lạc xuống trần, ánh mắt cũng giống khí chất trên người, rõ là dịu dàng mà cách xa vạn dặm.

“Đang nghĩ cái gì?”

Giọng nói êm êm bên tai mang theo sủng nịnh rõ ràng, Khinh Nguyệt vòng cảm tay hắn, khép chặt vòng ôm, cảm nhận sự êm đềm đã biến mất rất lâu.

“Nghĩ đến người, nghĩ đến ngày đó chúng ta gặp nhau lần đầu.”

Phải rồi, lần đầu gặp mặt ấy, trong mắt hắn chỉ có ôn hòa và xa cách, cái nhìn thân nhiên giống như nhìn đóa hoa chiếc lá, không mang một chút cảm tình.

Còn nàng khi đó là một tiểu hài nhi vừa mất mẫu thân.

Có được kí ức kiếp trước, nhưng cũng hoàn toàn xa xôi. Kiếp trước chỉ là chuỗi ngày trên giường bệnh, đã dần dần bị ám áp của mẫu thân thay thế, nàng trở thành Sở Khinh Nguyệt thực sự, Sở Khinh Nguyệt thuộc về triều đại Uẩn Cốc.

Vốn đã có, bỗng chốc lại hóa hư vô.

Đó là lần đầu tiên nàng khóc. Khi tỉnh lại ở nơi xa lạ, khi muốn mà không thể cất tiếng nói, khi sợ hãi bản thân có phải là quỷ quái, khi thận trọng cẩn mật học từng chút từng chút tri thức nơi triều đại xa lạ, nàng đều không rơi một giọt nước mắt. Cho đến ngày nữ nhân mạnh mẽ mà ôn nhu đó ra đi.

Tiểu hài nhi ôm gối ngồi dưới gốc cây hạnh, hai mắt đỏ bừng chôn đầu xuống, khép chặt hai vai, như con thú xù lông, mặc kệ ngoài cửa viện tỷ tỷ Khinh

Vũ cùng nhị vương tử Hạo Khanh khi đó vẫn còn là trẻ con lo lắng réo gọi.

Bầu trời không mưa, gió rất nhẹ, cánh hoa hạnh rơi lả tả. Nàng kinh ngạc ngược nhìn trong màn mưa hoa, nam nhân không biết tại sao xuất hiện trong sân viện, nam nhân tựa như tiên kia, khuôn mặt không chút biểu tình, cứng ngắt thấp giọng:

“Đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Họa Kiếp Hồng Nhan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.